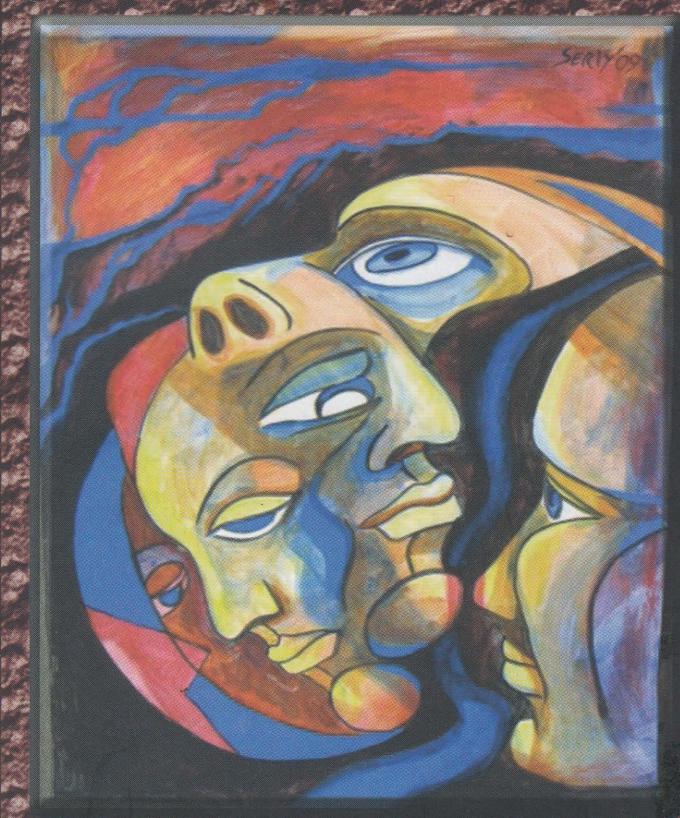

தெனியாளின் ஆவட்டிச் சிறுதலை

ஜீவநதி வனியம்

தெணியானின்

ஜீவந்திச் சிறுகதைகள்

தெணியான்

ஜீவந்தி வெளியீடு

கலை அகம்

அல்வாய்

2012.

ISBN: 978-81-8902-01-0

ii

தெனியானின்
ஜீவநதி சிறுகதைகள்

© தெனியான்

முதற்பதிப்பு
2012 டிசம்பர்

விலை
குபா 200/-

நூலாக்கக் குறிப்புகள்
பக்கங்கள் vi + 98

அட்டைப்பட வடிமைப்பு
க.பரணீதரன்

வெளியீடு
'ஜீவநதி', கலைஞர்கள், அல்வாய்

அச்சுப்பதிப்பு
மதி கலரிஸ், நல்லூர்

ISBN: 978-955-4676-01-5

ஜீவநதி வெளியீடு:18

பாருவாடக்கம்

இண்ட பரம்பரை
வெளுக்காத மனங்கள்
தில்விய வஸ்திரம்
மோப்பம் பிடிக்கும்...
வாழ்வதற்காகத்தான்
தாய்மாமன்
மறுபக்கம்
வாய்ப்பிறப்பு
காக்கும் தெய்வங்கள்
பாதுகாப்பு

சமர்ப்பணம்

**பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி
அவர்களுக்கு**

பதிப்புறை

ஜீவந்தியின் பதிப்பு முயற்சியில் “தெணியானின் ஜீவந்திச் சிறுகதைகள்” பதினெட்டாவது நூலாகும். “ஜீவந்தி”-சஞ்சிகையை ஆரம்பித்து ஜம்பத்துக்ரண்டு இதழ்கள் வெளிவந்த நிலையில் “ஜீவந்தி”யில் முத்தாமுத்தாளர் தெணியான் எழுதி வெளிவந்த பத்துச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பாக இன்றால் அமைந்துள்ளது.

எழுத்துப் படைப்பிலக்கிய வரலாற்றில் “தெணியான்” என்ற பெயர் ஆமுப்பதிந்துள்ளது. சமூகக் கொடுமைகளைக் கண்டு கொதித்து, அவற்றைத் தமது படைப்புகளாகத் தந்த எழுத்தாளர் தெணியான், குறிப்பாக சாதி அமைப்பின் அவலங்கள் குறித்து மிக அதிகமான எண்ணிக்கையிலான சிறுகதைகளைப் படைத்த எழுத்தாளர் என்ற சிறப்பையும் பெறுபவர். எழுத்துத் துறையில் கால் பதித்து ஜம்பது ஆண்டுகளை அவர் நிறைவு செய்து கொள் வதைக் கொரவிக்கும் வகையில், இந்நூலை வெளிக் கொணர்வதையிட்டு “ஜீவந்தி” பெருமை கொள்கிறது.

“ஜீவந்தி”யை ஆரம்பித்த காலம் தொட்டு இன்றுவரை அதன் பிரதம ஆலோசகராக விளங்குபவர் எழுத்தாளர் தெணியான் ஆவார். “ஜீவந்தி”யின் தொடர்ச்சியான வருநகைக்கு அவர் நந்து கொண்டிருக்கும் ஊக்குமும் பிரதான காரணிகளில் ஒன்றாகும். தமது எழுபத்து இரண்டாவது வயதில் தொடர்ந்தும் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ஈழுத்து முத்தபடைப்பாளியான அவரின் எழுத்துலகப்பணியைக் கொண்டாடும் விழாவில் இன்றால் வெளியிடப்படுவது பொருத்தமானதே.

எழுத்தாளர் தெணியான் அவர்கள் இன்னும் நீண்ட காலம் வாழ்ந்து அவரின் எழுத்துப்பணி தொடர, இதயபூர்வமாக “ஜீவந்தி” வாழ்த்துவதோடு, அவருக்கு நீண்ட ஆயுனையும் ஆரோக்கியத்தையும் அருள வேண்டுமென இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

கலைங்கம்
அல்வாய்.

க.பரண்தரன்
2012.12.12

என்னுரை

எனது சிறுகதை நூல்கள் என்ற வகையில் இதுவரை நான்கு தொகுதிகள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அவைகளில் இருந்து சில வகையில் வேறுபட்ட ஒரு நூலாக இந்தத்தொகுப்பு உருவாகி இருக்கின்றது. இதற்கு முன்னர் வெளிவந்திருக்கும் தொகுதிகள் ஒவ்வொன்றிலும் இடம்பெற்றுள்ள சிறுகதைகளுக்கிடையே, அவை படைக்கப்பட்ட காலதிடைவெளி பெரிதாக அமைந்து விட்டது. தவிர்க்கவியலாத காரணத்தினால் அவ்வாறு தொகுக்க வேண்டிய ஒரு நிலைமை எனக்கிருந்திருக்கின்றது. ஆனால் இந்தத் தொகுதி மிகக் குறுகிய கடந்த ஜந்தாண்டு காலத்துக்குள் “ஜீவந்தி”யில் வெளிவந்த பத்துச் சிறுகதைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டதாக விளங்குகின்றது. சமகால இலக்கியப்படைப்பாக இந்த நூல் இன்று வெளிவருகின்றது.

சமகால இலக்கியம் பற்றிக் காலத்துக்குக் காலம் பேசப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. ஆனால் சமகாலம் என்பதை மிகத் துல்லியமாக யாரும் தெளிவுபடுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. இன்றைய காலப்பகுதிக்கும் இதற்கு முற்பட்ட கடந்த காலத்துக்கும் இடையே போடப்படும் பிரிகோடு எது வென்பதும் துலாம்பரமாக இல்லை. இக்காலத்துக்கு முற்பட்ட காலகட்டத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் முனைப்புடன் எடுத்துப்பேசிவந்த மக்கள் பிரச்சினைகள் அனைத்தும் இன்றும் முற்றாக தீர்ந்தா போய்விட்டன? இன்றும் தொடர்ச்சியாக இருந்து கொண்டிருக்கும் அந்தப் பிரச்சினைகளைச் சுருவாகக் கொண்டு படைக்கப்படும் இலக்கியங்கள் சமகால இலக்கியங்கள்லை என்று கூறமுடியுமா?

இந்த நூலுக்குரிய இன்னொரு சிறப்பு இதில் இடம்பெற்றுள்ள சிறுகதைகள் அனைத்தும் “ஜீவந்தி”யில் வெளிவந்தவை என்பதாகும். “ஜீவந்தி”யின் முதலாவது இதழிலும், சிறப்பு மலராக அண்மையில் மலர்ந்திருக்கும் ஜம்பதாவது இதழிலும், இவற்றுக்கிடைப்பட்ட இதழ்களிலும் பிரசரமான சிறுகதைகள் இவைகள். “ஜீவந்தி” ஆசிரியரே மனமுவந்து முன் வந்து இச்சிறுகதைகளைத் தொகுத்து நூலாக்கம் செய்கின்றார் என்பது நிச்சயம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப்பட வேண்டிய ஒன்று.

எனது இலக்கியங்களில் வெறும் கற்பனை மனிதர்களைப் பாத்திரங்களாக உருவாக்கி நான் நடமாட விடுவதில்லை. இந்தச் சமுதாய

மக்கள் மத்தியில் அவர்களுள் ஒருவனாக நான் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவன். எந்தக் காலத்திலும், எத்தகைய சூழ்நிலையிலும், மக்களை விட்டுத் தூரவிலகி ஓடிப்போகாத ஒருவன். ஆரம்பகாலம் முதல் இன்றுவரை நான் வரிந்து கொண்ட கொள்கையில் இருந்து தளப்பமில்லாது இருந்து வருபவன். அதனால் இந்தச் சமுதாயத்தில் இருக்கும் யதார்த்தமான பிரச்சினைகளே எனது இலக்கியங்களாகப் பிறக்கின்றன. இந்த மனிதர்கள் தான் எனது கதாமாந்தர்கள். இவர்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை மிகுந்த அக்கறையுடன் அவதானித்து வருகின்றேன். எனது பார்வை ஏழைகள், வஞ்சிக்கப்படுகிறவர்கள், ஆதரவற்றவர்கள், ஒடுக்கப்படு சிறவர்கள், ஏமாற்றப்படுகிறவர்கள், நலிந்தவர்கள் என்போர் பக்கமே எப்பொழுதும் இருந்து வருகின்றது. இந்த மக்களின் அவஸ்களை எல்லோரும் அறியும் வண்ணம் சுட்டிக்காட்டி வெளியே கொண்டு வருவதை நோக்கமாகக் கொண்டு எழுதும்போது, இவர்களிடையே வாழும் “போலிகள்” பற்றியும் எழுத வேண்டி நேர்ந்து விடுகிறது. வேறுசிலர் இன்னொருவகையில் முன்னர் குறிப்பிட்ட சமூகக் கொடுமைகள் எதுவும் இன்றில்லையென மூடிமறைக்கப் பார்க்கின்றார்கள். இவைகள் யாலையும் கருத்திற் கொண்டு, நலிந்து துன்பப்படும் எமது மக்கள் தமது பிரச்சினைகளைத் தெள்ளத் தெளிவாக விளங்கிக் கொண்டு அவற்றில் இருந்து விடுபடுவதற்குரிய உணர்வு பூர்வமான பிரக்ஞையை அவர்களுக்கூட்ட வேண்டும் என்பது எனது எழுத்தின் குறிக்கோள்.

“தணியானின், ஜீவநதிச் சிறுகதைகள்” என்னும் இந்த நூல் வெளி வரும் இந்தத்தரணத்தில் நான் ஓர் உண்மையைச் சொல்லியே ஆக வேண்டும். சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றினை நூலாக உருவாக்கி வெளியிடுவதிலுள்ள சிரமங்கள் நான் அறியாதவன்னல்லன். இந்த நூலுக்கு என்னுரை எழுதிக் கொடுக்கும் கடமை ஒன்றினை மாத்திரம் நான் செய்திருக்கிறேன். “ஜீவநதி”யின் பிரதமசூசிரியர், எனது அன்புக்குரிய பேரன் க.பரண்தெரன் சகல பொறுப்புக்களையும் தான் சுமந்து மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் “ஜீவநதி”வெளியீடு ஆக இந்த நூலைக் கொண்டு வருகின்றார். மதிகலர்ஸ் சிறப்பாக நால் உருவாக்கம் செய்திருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கும் எனது வாசகர்களுக்கும் என்றும் எனது நன்றிகள் உரியதாகும்.

கலையருவி
கரணவாய் வடக்கு
வல்வெட்டித்துறை

தணியான்
24.11.2012

இண்ட பரம்பரை

விழுஞ்சால் என்றை மேனுக்குக் கலியானம். மேன்ரை கலியானத்தை ஒரு திருவிழா வாகநடத்திக்காட்டப் போகிறேன்.

நான் ஆர் எண்டது அப்பதான் எல்லாருக்கும் தெரிய வரும்.

இந்த இலங்கைச் சிலோனிலை இந்தச் சன்முகம் பிள்ளையை அறியாதவை ஆர் இருக்கினம்! என்றை பரம்பரை எது தெரியுமோ! இப்பவுள்ள பொடுகுகளுக்கு இது தெரியாது. நேற்றுப் பெய்த மழைக்கு இண்டைக்கு முளைச்சு காளானுகள் இதுகள். கனகசபை முதலி யாரின்ரை பரம்பரையில் வந்தவன் நான். என்றை பாட்டன்றை பாட்டன் தான் கனகசபை முதலியார். முதலியார் அரையில் கட்டின வாரும் தலையில் சூடின தலைப்பாகையும் இப்பவும் எங்கடை பரம்பரையிட்டை இருக்கு. முதலியார் ஒரு காலத்திலே இந்தப்பகுதியைக் கட்டி ஆண்டவர். அவர் கிழிச்ச கோட்டை ஆரும் தாண்ட ஏலாது. கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஏவல் செய்ய எத்தனை பேர் ஒடோடி வந்து கை கட்டி நிற்பான்கள். முதலியார் கையில் ஊன்றுகோல் போல எப்பவும் ஒரு கைப்பிரம்பு இருக்கும். அந்தப் பிரம்பு நடைப்பிரம்பல்ல. அதிகாரப் பிரம்பு. அந்தப்பிரம்பாலே எத்தனை பேரை அடிச்சதைச்சு கும்பிடப் பண்ணி இருப்பார்! ஒருத்தன் வாய் தீற்று ஒரு வார்த்தை...? வார்த்தை என்ன... தலை நிமிர்ந்து பாக்கமாட்டான்.

நாங்கள் சும்மா ஆக்கால்ல, ஆண்ட பரம்பரை. ஆனானப்பட்ட வெள்ளாளனும் தோனிலே போட்ட சால்வையை எடுத்து அந்தக் காலத்தில் எங்களுக்கு மரியாதை செய்வான்.

அட... யிற்றும் போட்டாச்சி. சிவப்பு, பச்சை, மஞ்சள், நீலம் என்று வண்ணவண்ண ஒளியில் வளவே பகலாப் பிரகாசிக்கிறது. வீட்டுக்கெண்டு நிரந்தரமான விசேஷலயிற்றுக்கள். வீடு என்றுதான் இந்தக் காலத்திலே சொல்ல வேண்டி இருக்கிறது. அந்தக்காலத்து அரசு மாளிகையும் இப்பிடி இருக்காது. நல்லுாரில் ஒரு மாளிகை இருக்கிறது. ப்பு... இதுக்குக் கிட்ட நிற்கேலாது.

இருண் டு போச்சு. இன்னும் அவனைக் காண யில்லை.

வேண்டித்தின்னியை அனுப்பினான், கூட்டிக் கொண்டு வாடா எண்டு. அவனும் வரயில்லை; வேண்டித் தின்னியும் வந்து சேரயில்லை. வேண்டித்தின்னிக்கு பெண்டிலோ, பிள்ளையோ! ஆர் குடுத்தாலும் தின்டிட்டு அங்கினை படுக்கு விடுவான். நம்பி ஒரு காரியத்துக்கு விடேலாது. அந்தரம் அவசரத்துக்கு ஏவல் சொல்லிச் செய்விக்கலாம். அவ்வளவு தான்.

வீட்டு வெளிக்கேற்றில் வைச்சுக் கட்டுகிறதுக்கு குலை வாழையைக் கொஞ்சப்பேர் சேர்ந்து நிமிர்த்து கிறான்கள். “தம்பியவை... கவனம்... கவனம்...” வாழை எண்டால் வாழை தான். வாழை யின்றை உயரமென்ன! குலையின்றை நீளமென்ன! எல்லாம் அந்த மாதிரி. கலியாணப் பந்தலுக்கு குலை வாழை வெட்ட வேணுமென்டு வேண்டித் தின்னியோடை பறைஞ்சன்.

“நான் வெட்டி வாறன்” என்றான்.

“எங்கே?” என்றேன்.

“ஊருக்குள்ளே பாத்து...”

“ஹா...ஹா...ஹா...”

“ஏன் சிரிக்கிறியள்!”

“உனக்கு என்றை மேன்றை கலியாணத்தைப் பற்றி விளங்கயில்லை”

எடுத்தேன் மோட்டச் சயிக்கிள். “ஏறு” என்றேன் அவனை. நீர்வேலிக்குப் பறந்தது சயிக்கிள். வாழைக் கோட்டங்கள் வழிய அலைஞ்சு பார்த்துப் பார்த்து வெட்டின குலைவாழைகள். இரண்டு வாழை வெட்டி னதும் “போதுந்தானே” என்றான். “பேசாமல் “வா” எண்டு அவன்றை வாயை அடைச்சுப்போட்டேன். அவனுக்கு வாய் சும்மா கிடவாது. “கோயில் திருவிழாவுக்கு வெட்டு கிறது போல...” என்று சொன்னான். “ஓமோம்... திரு விழாத்தான் செய்து காட்டப் போகிறேன், பார்” என்றேன்.

வீட்டு வெளிவாசலில் வெளிமதிலோடு சிகரம் கட்டுகிறதுக்குத் திட்டமிட்டிருந்தேன். கரவெட்டிக்குப் போனேன். இனுவிலுக்குப் போனேன். அளவெட்டிக்குப் போனேன். ஒரு இடத்திலும் இப்ப சிகரம் இல்லை. நாட்டிலே சண்டை வந்து, கோயில்களிலே திருவிழாக்கள் நடக்காமல் போய், எல்லாற்றை சிகரங்களையும் கறையான் தின்டுவிட்டது. சின்னமேளம் ஆட்டுகிற விருப்பமும் இருந்தது. இப்ப சின்ன மேளத்துக்கு எங்கே போகிறது. சிகரம், சின்னமேளம் போகட்டும். எழுப்பமான பந்தலாகத் தேடிப்பிடித்திருக்கிறேன். “மண்டபத்திலே கலியாணம், மணப்பந்தல் என்னத்துக்கு! இந்தப் பெரிய வீடு இருக்க...” எண்டு கேட்டினம். நானே விடுவன்.

மணப்பந்தலுக்குக் காச கொஞ்சம் கூடுத்தான். எண்டாலும் பந்தல் வலு திறம். பந்தலுக்குள்ளே வந்து நிற்கத் தான், அவன் வண்ணான்றை எண்ணம் பிறகும் வருகிறது. வேண்டித் தின்னி இன்னும் வரயில்லை.

“கட்டாடி என்னத்துக்கு?” எண்டு அந்தப் பேயன் என்னட்டைக் கேட்கிறான். அந்தக் காலத்திலே எண்டால் கிடோல் பந்தல் மேய்ஞ்சு முடிய, கட்டாடி பந்தலுக்கு வெள்ளை கட்டுவான். கப்புகளுக்குச் சீலை சுத்துவான். இப்ப மணப்பந்தல் பகுதியாப் பிரிச்சக் கொண்டு வந்து பொருத்தி விடுவான்கள். வெள்ளை கட்டுகிற வேலை இல்லைத்தான். எண்டாலும்...

வண்ணானைக் கூப்பிட்டு நான் ஆண்ட பரம்பரை எண்டதை இந்த உலகத்துக்குக் காட்டி வைக்க வேணும்.

இங்குமிஸ்குமாக எல்லோரும் ஓடி ஆடி அலுவல்கள் பார்க் கிறார்கள். நான் எல்லா இடமும் போய் நின்டு எல்லாத்தையும் கவனித தாலும் மனம் வண்ணானை எதிர் பார்க்கிறது.

அந்த நாட்களில் கட்டாடி கிழமைக்குக் கிழமை வீட்டுக்கு வருவான். பெண்டுகள் வைக்கிற துணியை எடுத்துக் கொண்டு போவான். மாங்காயை, பனங்காயை, பூசனிக்காயைக் குடுத்தால் வாய்திறக்காமல் குனிஞ்சு நின்டு வாங்கிக் கொண்டு போவான்.

இப்ப மனிசி சீலை வைக்கிறதில்லை. அவவுக்கு அந்த வயது கடந்து விட்டது. மகள்மார்... அவளுகள் நவீன பெம்பிளைகள். பிரசவத்துக்கு மட்டுந்தான் அவளுகளுக்கு வண்ணான் தேவை. பிறகேன் அவன் ஒழுங்காக இங்சை வாறான்!

பந்தலுக்கு வெளியாலை போய் மேனைப் பார்க்கிறேன். சிறேநகிதர்மாரோடை மேன் நடு ஹோலுக் குள்ளே இருக்கிறார்.

மேன்றை ஒரு காதில் தோடு பளிச்சிடுகிறது. தலை செஞ்சடையாக விரிஞ்சு தொங்குகிறது. எல்லாருக்கும் என்றை மேன்றை கோலத்தைப் பற்றி விளங்காது. விளங்காதவை சிரிப்பினம். அப்பிடிச் சிரிக்கிறவர்கள் அறிவில்லதவர்கள். எங்களுடைய சமயம் பற்றித் தெரியாதவர்கள். எங்களுடைய சமயம் சிவனை, “தோடுடைய செவியன்” என்றும், “மின்னார் செஞ்சடை மேல் மிளிர் கொன்றை அணிந்தவன்” என்றந்தானே சொல்லுகிறது! இது புதுக்கோலமல்ல. சைவ சமய முறைப்படியான ஒரு கோலம்.

மேனும் சிறேநகிதன்மாரும் போத்தில்கோனோடு தான் இருக்கிறார்கள். இருபது வருஷத்துக்குப் பிறகு சந்தித்திருக்கிற கூட்டாளிமார். நல்லாக கொண்டாடத் தானே வேணும்! நாங்கள் பரம்பரையில் குடிக்கிற தில்லை. மச்சமாமிசம் புசிக்காத சைவ ஆசாரக்காரர். சுத்த போசனக்காரர். கனகசபை முதலியார். காலத்தில் தான் இந்தப்பழக்கம் கொஞ்சஸ் கொஞ்சமாக வந்து சேர்ந்தது. முதலியாரைத் தேடிக் கொண்டு கவுண்மேந்து ஏஜென்டு முதல் கொண்டு பெரிய பெரிய வெள்ளைக்காரத் துரைமார் அவர் வீட்டுக்கு வருவினம். கனகசபை முதலியார் வீட்டுக்கு வாறுதெண்டால் துரைச்சானி

மாருக்கும் நல்ல விருப்பமாம். முதலியார் நல்ல வட்டுறுப்பான வடிவான ஆம்பிளை எண்டதே காரணம். துரைமார், துரைச்சாணிமாருக்கு முதலியார் வீட்டில் அடிக்கடி விருந்து நடக்கும். வெள்ளைக்காரத்துரைமாருக்குக் கத்துரிக்காய்ப் பொரியலும் பூசணிக்காய் அவியலுமே விருந்து குடுக்கிறது? இறைச்சியைக் கிறைச்சியைப் பொரிச்சுக் கரிச்சுக் குடுத்தால்தானே ரூசித்து ரசித்து திண்ணுவினம். குடிவகை இல்லாத இறைச்சி எழும்பாது, எல்லாம் சேர்த்து பொரியல் விருந்து நடக்கும். முதலியார் விருந்திலே கலந்து கொள்ளாமல் ஒதுங்கி இருக்கிற நாககுரிமில்லை. வெள்ளைக்காரன் எங்களைப்பற்றி என்ன நினைப்பான்! முதலியார் வெள்ளைக்காரனோடு சேர்ந்து விருந்துண்டு பழகி விட்டார். வெள்ளைக்காரனோடு விருந்து சாப்பிட்ட அந்தப்பழக்கம் எங்களுடைய பரம்பரைப் பழக்கமாக வந்து விட்டது.

மேன் சவிலைக்குப் போகிறதுக்கு முந்தி, நான் பனங்கள்ஞாக் குடிக்கிற போது உடம்புக்கு நல்லதென்டு அவனுக்கும் ஒரு கிளாஸ் குடுப்பேன். அவன் பச்சைக் கள்ளன். கனகசபை முதலியாற்றரை சந்ததியிலே வந்தவ வெள்லே! நான் குடிக்க வைச்ச கள்ளள எடுத்துக் குடித்து விட்டு, தான் எடுத்தளவுக்குத் தண்ணீர் கலந்து வைத்து விடுவான். நான் கனகசபை முதலியாரின்றை பாட்டன்றை பாட்டன். என்னை ஏமாத்த முடியுமா? அவன் செய்த களவைக் கண்ட பிடித்து விடுவேன். ஆனால் வெளியிலே காட்டிக் கொள்ள மாட்டேன். என்ற மேனை நினைக்க எனக்குப் பெருமையாக இருக்கும். வெகு சுழியன். அவனுக்கு வாழ்த் தெரியும் எண்டு மட்டிட்டு வைத்திருந்தேன்.

நான் போட்ட கணக்குப் பிழைக்கவில்லை. O/L சோதனை மூன்று தடவை எழுதினான். சரிவர யில்லை. ஒருதன்றை திறமையை மனப்பாடம் பண்ணி எழுதுகிற சோதனையைக் கொண்டு மதிப்பிட முடியாது. மேன்றை திறமைக்கு இந்த மண்ணிலே வேலை யில்லை. முன்னேறின நாடுகளுக்குப் போனால்தான் அவன்றை மூனை சரியாகப் பயன்படும் எண்டு தீர்மானித்து சவிலைக்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

அங்கே போய் டெசம் வட்சமாக, கோடி கோடி யாக சம்பாரித்துப் போட்டான். என்ன சொன்னாலும் கனகசபை முதலியாரின்றை சந்ததியில் வந்தவவெள்லே! என்ற இரத்தத்திலே பிறந்தவவெள்லே! சகோதரிமார் இரண்டு பேருக்கும் பெரிய இடங்களிலே கலியாணம் செய்து வைச்சிட்டான். வீடும் மேன்றை பிளான்போல கட்டி முடித்திருக்கிறேன். இனி என்ன அவன்றை கலியாணந்தானே!

“தம்பினீ கலியாணத்தைச் செய்ய!” என்றேன்.

“எனக்கென்ன கலியாணம்!” என்றான்.

அவன் சொன்னது கேட்டு தாய் திகைத்துப் போனாள்.

“இதென்ன கதை?”

“எடி விசிரி... உனக்கது விளங்காது”

விளங்காமல் தான் உங்களைக் கட்டிப் பிள்ளையளைப் பெத்தனான்.”

“சும்மா கோபிக்காதையெடி ஆத்தை. அந்த நாடுகளிலே கலியாணம் இல்லாமல் இருக்கிறதுக்கு எல்லா வசதியும் இருக்குது”

“அப்படியே சங்கதி...”

“இப்ப விளங்குதோ...!”

“ஓமோம்...”

“மேனுக்கு நாப்பது வயதாகுது. அப்படியே விட ஏலாது”

மேனோடை திரும்பக் கதைத்தேன். “தம்பி, என்றை சந்ததி வழங்க வேணும். அதுக்காகவாவது நீ ஒரு கலியாணம் செய்ய வேணும்”

“சந்ததி வழங்கிறதுக்கு தங்கச்சியலைவளின்றை பிள்ளைகள் இருக்கினம்”

“உனக்குப் பிறக்கிற பிள்ளைகள்தான் என்றை சந்ததிக்கு வரும். ஆன்சந்ததி... கனகசபை முதலியாளின்றை சந்ததி”

“சரி உங்கடை விருப்பம் போல செய்யுங்கோ!”

மேன் சம்மதித்த பிறகு பெம்பிளை தேட்ட தொடரங்கினேன். கடைசியில் M.A படித்த பட்டத்திப் பிள்ளை ஒன்று சரி வந்தது.

பெம்பிளை பெரிய படிப்பு. மேனுக்குத் தோதாக வராது என்று சொல்லிச்சினம். எனக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டுது.

பெரிய படிப்பெண்டால் சம்பளம் கூட வரும். சம்பளம் கூட வாங்கினால் அது பெரிய படிப்பு. பெரிய அறிவு. என்றை மேன் உந்த ஆசிரியர் சம்பளத்தை விட எத்தினை மடங்கு சம்பளம் கூட வாங்குகிறான். அப்ப ஆற்றரை அறிவு, ஆற்றரை படிப்பு பெரிசு.

கலியாண வேலைகள் எல்லாம் மும்மரமாக நடந்து முடிந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த வேண்டித்தினியை இன்னும் காணயில்லை.

அவன்... வன் ணான்... கட்டாடித் துரும் பன்... இந்தக் கலியாணத்துக்கு வராது விட்டால்... பிறகு நடக்கிறதைப் பாருங்கோவன்!

நான் ஆர்? ஆண்ட பரம்பரை எண்டதைக் காட்ட வேணும்.

வேண்டித் தின்னி “கட்டாடி என்னத்துக்கு” என்று என்னைக் கேட்கிறான். அவன் ஒரு மோடன் தானே! இந்தக்காலத்திலே கண்ட நின்ட சாதி எல்லாம் கலியாணத்துக்கு ஜயனைக் கூப்பிடுகிறான்கள். ஜயன் மாருக்கென்ன! வருமானந்தானே! எல்லா எளிய சாதி வீடுகளுக்கும் கலியாணத்துக்குப் போகிறான்கள். தாவி, கூறை, மேன தாளம், கலியாண

மண்டபம், சாப்பாடு, வீட்டியோ எல்லாந்தான், எல்லாச் சாதிக்கும் பொது வாகப் போச்சு. இதெல்லாம் வெளிநாட்டுக்காக்கள் செய்கிற வேலைகள். இவன்கள் ஆராவும் செய்ய முடியாத மாதிரி என்றை மேன்றை கலியானம் நடக்க வேணும். என்றை உடம்பிலே கனகசபை முதலியார் பரம்பரையில் வந்த இரத்தம் ஓடுகிறது என்டதைக் காட்ட வேண்டும்.

ஆரது கேற்றுக்குள்ளாலே வருகிறது! ஆ... வேண்டித்தின்னி. பின்னாலே வண்ணாரப்பின்னையும் வாறார். கிட்ட வரட்டும்.. கிட்ட வரட்டும்..

“உனக்கு ஆளுக்குமேலே ஆள் விட வேண்டிக் கிடக்கு?”

“லோன்றியால் வந்த பிறகு தான் ஜயா ஆள் அனுப்பினது என்னு அறிஞ்சு வாறன்”

“ஓ... வண்ணாருக்கொரு லோன்றி... அம்பட்ட ருக்கொரு சலுங்... இதுகள் வந்து தான் உங்களைக் கெடுத்துப் போட்டு. நீங்கள் இப்ப குடிமை பாக்கிற வண்ணாரில்லை. அது சிரி... கட்டாடி சின்னான்ஸுகே போய்விட்டான்?”

“அப்புக்கு இப்ப ஏலாது”

“அவன் கிடக்கட்டும்... நான் உன்னை இப்ப ஆள் விட்டுக் கூப்பிட்டது என்னத்துக்கெண்டு தெரியுமோ!”

“தெரியாது”

“நான் சொல்லுற்றதைக் கவனமாகக் கேள்! நான் ஆற்றை பரம்பரையில் வந்தவன் என்டுது உனக்குத் தெரியுமோ!”

.....

“ஏன் பேசாமல் நிற்கிறாய்! நான் இந்த ஊர்உலகத்தை ஆண்ட பரம்பரையில் வந்தவன். கனக சபை முதலியாரின்றை வீர இரத்தம் என்றை உடம்பிலே ஓடுகிறது. நீங்கள் எல்லாம் சந்ததி சந்ததியாக எங்களுடைய குடிமக்கள். குடிமக்களுக்குரிய தொண்டுகள் நீங்கள் செய்யத்தான் வேணும். லோன்றியையும் நடத்துங்கோ! அதை நாங்கள் மறிக்கவில்லை. அதே சமயம் குடிமேனுக்குரிய வேலைகளையும் செய்யத்தான் வேணும்! நாங்கள் அடிமை குடிமைகளை வைச்சு ஆண்ட பரம்பரை”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்ய வேணும்?”

“ஏன் அவசரப்படுகிறாய்! சொல்லுகிறீன் கேள். விடிஞ்சால் என்றை மேனுக்குக் கலியானம். கலியான மண்டபத்துக்கு மாப்பினையை எங்களுடைய ரவுணுக்குள்ளாலே அழைச்சுக்க் கொண்டு போகப் போகிறம். என்றை கலியானத்தில் நடந்து போல, அப்ப நீ வந்து நின்டு ஹாட்டிலே நிலபாவாடைவிரிக்க வேணும் என்றை மேன்அதிலே தான்நடந்து போக வேணும்”

.....

என்ன திகைத்துப் போய் நிற் கிறாய்? நான் சொன்னால் நீ செய்ய தெண்ணியான்

வேண்டியது தானே!

“இல்லை...”

“இல்லை என்டு... என்ன இழுக்கிறாய்! மறைக்காமல் சொல்லு!”
“ஓங்களுக்கொரு சங்கம் இருக்குது...”

“ஓ...ஓ...! சங்கம் கண்டறியாத சங்கம்! சங்கம் எண்டால் என்ன?”

“சில கட்டுப்பாடு வைச்சிருக் கினம்”

“என்ன கட்டுப்பாடு?”

“சீலையிலே சோறுகறி போட்டுக் கட்டிக் கொண்டு போகக் கூடாது...”

“அட்டா... எவர் சில்வர் பாத்திரத்திலே போட்டுத்தல்லாம் கொண்டு போங்கோவன்? வேறை?”

“நிலபாவாடை விரிக்கக் கூடாது”

“விரிச்சால்...?”

“குற்றம். பணம் கட்ட வேணும்”

“எவ்வளவு?”

“பத்தாயிரம் ரூபா சங்கத்துக் குக் குற்றப் பணம் கட்ட வேணும்”

“ஹா... ஹா...ஹா... நீ அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே! நீ நிலபாவாடையை விரி! நான் இருபத்தை யாயிரம் ரூபா காசாகத் தாறன். நீ பத்தாயிரத்தைக் கொண்டு போய்க் குற்றக் காசை கட்டு. நீ எப்பவும் எங்கடை குடிமேனாக இருக்க வேணும். எங்கடை கட்டாடியாக இருக்க வேணும். வேறை கடை கடைக்கப் படாது.”

நான் சொல்லிக் கொண்டு கெம்பி எழும்புகிறேன். அவன் வேறை என்ன செய்கிறது? நிலபாவாடைவிரிக்கத் தானே வேணும்!

வண்ணாரப்பிள்ளை தலைகுளின்சு கொண்டு போகிறான்.

இவன் வேண்டித்திண்ணி கொளத்தாடுபிழிச்சுக்கொண்டு போறானே!

போனவன் திரும்பி வாறன், என்ன சங்கதி!

“அன்னை, கட்டாடி சொல்லிப்போட்டுப் போறான்”

“என்னவாம்?”

“நானைக்குத்தான் வரமாட்டானாம்”

“துரும்பன் என்னா சொன்னவன்? அவனுக்கு அவ்வளவு கொழுப்பு? எனக்கு நேரிலே சொல்லமாட்டாமல் உன்னட்டையே சொன்னவன். என்றை மேன்றை காரியம் முதல் முடியட்டும்! அந்தத் துரும்பனை நான் ஒரு கை பாக்காமல் விடமாட்டேன்!”

ஜீவந்தி - இதழ் 35

வெளுக்காத மனங்கள்

சீ...! ஒருநேரத்தீனுக்கு இப்பிடியா அம்புலோதிப் படுகிறது? பெருத்த அவமானம்!

வெகு ஆடம்பரமான திருமண வைபவம்.

பல நூற்றுக்கணக்கானவர்களைக் கொள்ளக்கூடிய பொய் மண்டபம், பிரதான வீதியை அண்மித்து நீண்டு கிடக்கிறது.

மண்டபத்தை ஊடறுத்து நட்டநடவில் ஒருபாதை விட்டு வலது பக்கத்தில் ஆண்களும் இடது பக்கத்தில் பெண்களும்... கதிரைகளில் வரிசையாக அமர்ந்திருக்கின்றார்கள். ஆண்கள் பக்கத்தில் பின்வரிசைக் கதிரைகள் சிலவற்றையும் பெண்கள் பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். மண்டபம் நிரம்பி வழிகிறது. உட்காருவதற்கு ஆசனம் கிடைக்காதவர்கள் மண்டபத்து வெளிப்புறவாசலுடன் இணைந்த சிறிய கூடத்துக்குள் மணமேடையை நோக்கிய வண்ணம் நின்று கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் முகங்களில் திருப்தி இல்லை. அந்த வெளிக்கூடத்துக்குள்ளே சிறியமேசைமீது கும்பம் வைத்து குத்து விளக்கேற்றி, திருநீறு, சந்தனம், குங்குமக்கிண்ணாஸ்களைக் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டு நிற்கின்றவர்கள் திருமணவைபவத்துக்கு வருகின்றாவர்கள் நெற்றியில் திலகமிடுவதுடன் தங்கள் கடமை முடிந்து விட்டதாக ஒதுங்கிக் கொள்ளுகின்றார்கள். வந்திருக்கின்றவர்களை உள்ளே அழைத்துச் சென்று உட்கார வைப்பதற்கு அவர்களுந்தான் என்ன செய்ய முடியும்?

மண்டபத்தினுள்ளே திருமணமேடைக்குக் கீழ் வலது பக்கமூலையில் அமைத்த சின்ன மேடை மீது அமர்ந்து தவில், நாதசுரக் கலைஞர்கள் வாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

திருமணச் சடங்குக்கு வருகை தந்திருக்கும் ஆண்களும் பெண்களும், விசேடமாகப் பெண்கள் திருமணம் தமக்குத்தான் இன்று நடைபெறுவது போன்று எடுப்பாகக் கூறை உடுத்தி அங்கமெல்லாம் தங்க நடைக் கணிந்து கடைக்கண்களுக்கும் புருவங்களுக்கும் கறுப்பு மையுசி, தெண்ணியான்

கூந்தலைத் தூக்கிப் பெரிய கொண்டைபோட்டு அதனைச் சுற்றி மாலைகட்டி, நறுமணக் கிறீம்புச் சொலோன் அடித்து சர்வ அலங்காரத்துடன் காட்சி அளிக்கின்றார்கள்.

திருமணமேடையில் திருமணச் சடங் குகளைச் செய்து கொண்டிருக்கும் புரோகிதர், அவர் உதவியாள், மணமக்களின் பெற்றோர்கள் இவர்களுடன் மணமகனுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர்களும் வேண்டியவர்களும் தாங்கள்தானென விளாசம் போட்டுக் காட்டுகின்றவர்கள் ஒரு புறமும். அதேபோன்று பெண்ணின் பக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மறுபுறம் இவர்கள் மேடையை நிறைத்துக் கொண்டு நிற்கின்றார்கள்.

மணமகள் பிளாஸ்டிக் காகித மலர்கொத்தொன்றைக் கரங்களில் தாங்கியவன்னாம் மெல்லமெல்ல நடந்து மேடைக்கு வருகின்றாள். மணமேடையில் வீற்றிருக்கும் மணமகனிடம் அந்த மலர்க்கொத்தைப் பொலியமாக வழங்குகின்றாள்.

மணமகனின் சாபிபாதியாக இதுவரை ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் மாப்பிள்ளைத் தோழன் சற்று விலகிநிற்க, மணமகளை மணமகனின் வலது பாகத்தில் புரோகிதர் இருந்துகின்றார். பின்னர் மந்திரம் ஜெபித்தவாறு பெரிய வெள்ளித்தாம்பாளத்துடன் தூக்கி தாவி கூறையைத் தலைப்பாகக் கட்டிய தாய் மாமன் கரங்களில் அவர் வழங்குகின்றார்.

தாய்மாமன் மணமேடையில் இருந்து கீழே இறங்கி வந்து சபையோரிடம் தாவி கூறையைக் கொண்டு சென்று ஆசீர்வாதம் பெறுகின்றார். பின்னர், பெண்கள் பக்கத்துக்கு மாமிழுறையான பெண் தாவி கூறையைக் கொண்டு பெண்களிடம் செல்லுகின்றாள்.

தாவியை எடுத்து இன்னொரு வெள்ளித் தாம்பாளத்தில் வைத்துக் கொண்டு, கூறைச் சேலையை எடுத்து மணமகள் கரங்களில் மணமகனால் வழங்கக் கூடியிருக்கின்றார் புரோகிதர்.

மருமகள் கூறையைப் பெற்றுக் கொண்டு பெண்கள் சிலர் பின்தொடர கல்யாண மேடையில் இருந்து கிழே இறங்கி அலங்கரிக்கும் அறைநோக்கி மெல்ல நடக்கின்றாள்.

திருமணத்துக்கு வந்திருக்கின்றவர்களுக்கு, உறிஞ்சும் குழாய் வைத்து போத்தல் சோடா, பளபளக்கும் தங்கக்காகிதத்தில் பொதிந்த சுவையான இனிப்புப்பாகு எல்லாம் வழங்கி முடிந்துவிட்டது. மணமகள் கூறை உடுத்தி மீண்டும் அலங்கரித்த பின்னர், மணமகன் கழுத்தில் சூடுவதற்குத் தயாராக மலர்மாலையை விரித்து கரங்களில் தூக்கிப்பிடித்த வன்னம் மெதுமெதுவாக மணமேடைநோக்கி நடந்து வந்து

கொண்டிருக்கின்றாள். முன்னர் முகத்தை மூடிக்கிடந்த மெல்லியதிரையை இப்பொழுது நீக்கி மெருகு முகம் ஜோலிக்க வருகின்றாள்.

அவள் வந்து கொண்டிருக்கும் எழிற் கோலம் சுயம்வர மண்டபத்தில் அந்தநாட்டு மன்னன் மகள் தனது மனம் கவர்ந்த நாயகனைத் தேர்ந்தெடுத்து மனம் புரியக்கையில் மனமாலையை ஏந்திவருவது போலவும், அவள்மீது மோகமுற்று அங்கு வருகை தந்து வாஞ்சிந்து ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் வேற்றுநாட்டு இளவரசர்கள் மத்தியில் மெல்லமெல்ல அவள் குறுநடைபயின்று செல்வது போலவும்.....

நேற்றைய தமிழ்ச் சினிமாத்தனமாக, “வாராய் என்தோழி வாராயோ....!” பாடும்பாங்கில் பெண்கள் நால்வர் பின்தொடர அவள் திரும்பவும் திருமணமேடைக்கு வந்து சேருகின்றாள்.

மணமகன் அன்றைய அரங்கின் நாயகனாக வீற்றிருக்கின்றான். அவள் கரங்களில் ஏந்தி வந்த மலர்மாலையை அவள் கழுத்தில் குனிந்து கூட்டுகின்றாள்.

மணமகனுக்கு வலது பாகத்தில் அவளை அமரவைத்து புரோகிதர் மந்திரங்கள் ஓதி, கிரியைகள் கில செய்து மூடிக்கின்றார். இனி, அவளை கூடது பாகத்தில் மணமகனோடு இருந்தி சிவனும் பார்வதியுமாக இருவரையும் உருவகித்து அவள் கழுத்தில் மங்கலத்தாலி அவன் அணியும் உன்னதுமான சடாங்கு நடக்கும் சமயம்.

தாலி இன்னும் மணமகள் கழுத்தில் ஏறவில்லை. கலியான மேடைக்குக்கீழ் சபையோருக்கு முன் இதற்காகக் காத்திருந்தவர்போல ஒருவர் வருகின்றார். இதுவரை அங்குமிங்கும் ஓடியாடத் திரிந்து சகலகாரியங்களிலும் தலைபோட்டு நிற்கின்றவர். தான் இல்லாமல் இங்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இந்தத் திருமண வைபவம் நடந்தேறா தென்க்காட்ட எத்தனிக்கும் பிரமுகத்தனமான பாவனை மனிதன். அவரை முந்திக் கொண்டு வேறுயாராவது இந்த அறிவித்தலைக் கொடுத்துவிடப் போகின்றார்களே என்ற அந்தரத்துடன் அறிவிக்கின்றார்.

“எல்லாரும் சாப்பிட வாருங்கோ... சாப்பாட்டுக்கு வாருங்கோ...” சபையின் முன்பகுதியில் ஆரம்பித்து வெளிவாசல்வரை அறிவித்துக் கொண்டு விரைந்து செல்கின்றார்.

வாளொலி அறிவித்தல்போல ஒரு பொது அறிவித்தல். திருமணச்சபை குழம்புகின்றது.

இன்றுதான் முதல் முறையாகத் திருமணச்சடங்குகள் கண்டு களிக்க வந்திருக்கின்றவர்கள்போல ஆவலுடன் கூர்ந்து கூர்ந்து மனமேடையைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள்.

பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்கள், எல்லாம் மறந்து இந்த அறிவித்தலையே எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தவர்கள் போலச்சபையைவிட்டுத்திடரென எழுகின்றார்கள். சபை குழம்புகின்றது. சாப்பாட்டு மண்டபம் கல்யாண மண்டபத்துக்குப் பின்புறம். அந்த மண்டபம் நோக்கி ஓடும்வேகத்தில் ஒருவர்மீது ஒருவர் முட்டிக் கொண்டு விரைகின்றார்கள்.

கலியாணமண்டபம் முக்காற் பங்கும் வெறுமையாகிப் போனது.

இவர் ஆண்கள் பகுதியில் அமர்ந்திருக்கின்றார். இவரை நான் திருப்பிப் பார்க்கின்றேன்.

இந்தச் சமயம் இவர் திரும்பி அர்த்தத்துடன் என்னை நோக்கி மெல்ல நகைக்கின்றார். பின்னர் மணமேடையைப் பார்க்கின்றார். திருமணத்துக்கு வருவது திருமணக்காட்சியைக் கண்டு, மணமக்களை வாழ்த்தி, ஆசீர்வதிப்புதற்கா? அல்லது கலியாணச்சாப்பாடு தின்பதற்கா? தாவிகட்டி முடியுமுன்னர் கலியாணச்சாப்பாட்டுக்கு எழுந்து ஓடிப் போவதற்கா?

உணவின்றி உயிர் வாழ்வில்லை. ஆனால் உணவுதான் வாழ்வு மில்லை.

வாய்வழங்குவதில் ஒரு கெளரவும், ஒரு நாகரிகம் இருக்க வேண்டாமா? ஏழைப் பிச்சைக் காரர் போல உணவு என்றதும் எழுந்தோடுவதா? திருமணத்துக்கு அழைத்தவர்கள் அல்லது நெருக்கமான உறவினர்கள் வந்து கெளரவமாகக் கலியாணச் சாப்பாட்டுக்கு அழைத்துப்போக வேண்டாமா?

பந்தி இருத்தி, வாழை இலை இட்டு, உணவுமாற வேண்டும் இவைகளை எல்லாவற்றையும் யார் இன்று கவனத்துக்கு எடுக்கிறார்கள்? யார்தான் எதிர்பார்க்கின்றார்கள்?

திருமண நிகழ்வு தாலிகட்டி, அம்மிமிதித்து, அருந்ததி காட்டி, பால்பழம் மருக்கி, ஆலத்தி எடுத்து நிறைவு பெறுகின்றது.

அடுத்து அட்சதை இட்டு ஆசீர்வதித்தல்.

சற்றுநேரம் இவர் தாமதித்து இருந்து, பின்னர் மெல்ல எழுகின்றார். பெண்கள் பக்கம் திரும்பி என்னைக் குறிப்பாக நோக்குகின்றார். “நீயும் எழுந்துவா” என்பதுதான் அந்தப் பார்வையின் அர்த்தம்

இதற்குள் அட்சதை போடுகின்றவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து “கியூ” நீண்டுவிட்டது.

இவர் பின்னால் நானும் போய் ஓட்டிக் கொள்ளுகின்றேன்.

“கியூ” அசைந்தசைந்து திருமணமேடை நோக்கி நகருகின்றது.

இவரும் நானும் அடி அரக்கி அரக்கி ஒருவாறு மணமேடையைச் சென்றைடகிறோம். மணமக்களுக்கு அட்சதை இட்டு ஆசீர்வதித்து அன்பளிப்பும் வழங்கி, வீடியோக்காரனின் ஒளிவீச்சில் இருந்து தப்பி விடுபட்டு, கீழே இறங்கிவந்து விடுகின்றோம்.

இனிமேற்தான் போய்ச்சாப்பிடவேண்டும். அதுதான் ஒழுங்கு நாகரிகம்.

எனக்கு வியர்த்து ஒழுகுகிறது.

முன்தானையைப் பிடித்து முகத்தை அழுந்தி அழுந்தித்துடைக் கின்றேன். இவருக்கு எனது மனநிலை விளங்கிக் கொண்டு விடுகிறது.

இவர் வழமையான உதட்டுச் சிரிப்புடன் எனது முகத்தைப்பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றார்.

“வாருங்கோ போவம்!”

“எங்கே...”

“வீட்டைதான்”

“பிள்ளை தன்னோடை படிப்பிக்கிற ரீச்சற்றை கலியாணத்துக்குப் போயிருக்கிறாள்”

“அதுக்கு...?”

“எங்கள் இரண்டுபேருக்குமா சமைக்கப்போகிறீர்?”

“அதுக்கென்ன...! அரை மணித்தியாலத்திலை சட்டுப்புட்டெண்டு முடிச்சுப் போடுவன்”

“இண்டைக்காவது ஒருநேரம் ஓய்வாக இரண்ப்பா”

“அண்டைக்கொருநாள் வீட்டுக்குப் போய்ச் சமைச்சுத்தானே சாப்பிட்டனான்.”

“அண்டைக்குத் தனியவந்தனீர்... சாரி சாரி வாரும்”

அவர் சாப்பாட்டு மண்டபம் நோக்கி நடக்கின்றார். நான் பின் தொடருகின்றேன்.

சாப்பாட்டு மண்டபத்தில் இன்னும் நெருக்கடி குறையவில்லை.

பெருகி நிற்கும் பெருங்கூட்டத்துக்குப் போதுமான சாப்பாட்டுக் கோப்பைகள் இங்கில்லை.

சாப்பிட்டு முடித்தவர்கள் கழுவிப்போடும் கோப்பைகளை எடுத்து வந்து மெல்லிய பொலித்தீனை உள்ளே வைத்து ஒட்டிக்கிடக் க அழுந்தி, கழுந்து நின்று முட்டி மோதிக் கையைக் கையை நீட்டிக் கொண்டு நிற்கின்றவர்களிடம் கொடுக்கின்றார்கள்.

நல்ல ஏற்பாடுதான்! அத்தனையும் தகரக் கோப்பைகள்!

மண்டபத்துக்குள்ளே வாசலை ஒட்டி நீண்ட ஒருமேசை. மேசை மீது பெரிய ஒருபாத்திரத்தில் முதலில் சோறு அடுத்து ஒவ்வாரு வகைக் கறி, இறுதியில் அப்பளம். வரிசையாகச் சென்று கோப்பையை நீட்டிக் கொண்டு நிற்க முதலிற் சோறு போடுகிறார்கள். பின்னர் ஒவ்வாரு கறியும் கோப்பையில் வந்து விழும். இறுதியில் அப்பளம்.

வடை இருந்தால் சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கும் போது அதனைக் கொண்டு வந்து வைக்கின்றார்கள். இவர் பெரிய சிரமப்பட்டுக் கொண்டு நிற்கின்றார். இறுதியில் கைக்கொன்றாக இரண்டு கோப்பைகளைக் கைப்பற்றிவிட்டார்.

நான் போய் ஒரு கோப்பையை கையில் வாங்கிக் கொள்ளுகின்றேன். இவருக்குப்பின் நின்று சோற்றில் ஆரம்பித்து ஒவ்வாரு கறியாக வாங்குகின்றேன்.

கதிரைக்குப் போய் இருவரும் அருகருகாக உட்கார்ந்து உண்ண ஆரம்பிக்கின்றோம்.

எனக்கு உணவு உள்ளே இறங்குவதாக இல்லை. சீ... என்றிருக்கிறது!

“என்ன... முந்தி எண்டால் பந்தியில் இருத்தி, வாழையிலையிலை தானே சாப்பாடு தந்தவை?”

“அப்பிடிப் பரிமாற அவையளிட்டை ஆக்கள் போதாதாம்”

“ஆரிட்டை?”

“மண்டபக்காற்றிட்டை”

“கலியாணம் நடத்திறவை செய்யலாந்தானே!”

அவர் சாப்பிடுவதை சற்று நிறுத்திவிட்டு வழுமையான குறுஞ்சிரிப்புடன் என்னைப் பார்க்கின்றார்.

இந்தப் பார்வை உமக்கு இதொன்றும் விளங்காது” என்று சொல்வதாக நான் உணருகிறேன்.

“இதிலெவரிசையாக நின்று சோறுகறி அள்ளிப்போடுகிறவை கலியாண வீடுகாரர்தானே?”

“இல்லை மண்டபக்காறர். பின்னையார் கோயில் கலியாண மண்டபத்துக்குப் போயிருக்கீர்தானே!”

“ஓமோம்”

“சாப்பாடு கோப்பைகளில் போட்டு, நாங்கள் போய் இருந்து சாப்பிடுகிற கதிரையிலை வைச்சு விடுகினம்”

“நாய்க்குப் பூனைக்குச் சாப்பாடு வைக்கிறது போல வைச்சுவிட,

தெணியானின் ஜீவநுதிச் சிறுகதைகள்

நாங்கள் போய்க் கையிலை எடுத்து வைச்சுக் கொண்டு சாப்பிட வேணும்” ஏன்பா இப்பிடிடல்லாம் செய்யிறான்கள்?

“சரி... சரி.. இப்ப சாப்பிடும் பிறகெல்லாம் சொல்லுகிறேன்”

இவர் சாப்பிட்டு முடித்து விட்டார்.

“எனக்கு முடியவில்லை நான் சாப்பிட்டதாக, சோற்றுக்குள் கை வைத்து அனைந்துவிட்டு எழுகின்றேன்.

வீடு வந்து சேர்ந்த பிறகும் மனம் அமைதியாக இல்லை.

மனநிறைவேக் கொடுக்க வேண்டிய மங்களாரியம் திருமணம். அங்கு கொடுக்கும் கலியானச் சாப்பாடு இப்படியா எங்களைக் கேவலப்படுத்த வேண்டும்!

நான் குழம்பிப் போனேன்

இவரிடம் இது பற்றிக் கேட்க வேண்டும். இப்போது கேட்கப் போனால் சில வேளை சினந்து போடுவார் “நான் பியோன் – நீர் ஏ/எல் படிச்ச பெம்பினை. உமக்குத்தானே தெரியவேணும்!” என கேவி செய்வார்.

இவரைப் பியோன் என்று சொல்லி, இவர் மனதை நோக்குத்தவர்கள் என்னுடைய தாயும் தகப்பனுந்தான்.

இவர் ஒரு சராசரி மனிதன்ற. முற்போக்காகச் சிந்தித்துச் செயற்படுகின்றவர். அவருடைய அணியைச் சேர்ந்த ஒருதிணைக்களத்தின் பணிப்பாளர் இவர் கல்வித்தராதரத்துக்குத் தகுந்த பதவியைப் போட்டுக் கொடுத்தார்.

குடும்பத்தில் ஏகபுத்திரி நான். எந்தக் குறையுமில்லாமல் செல்லமாக வளர்த்தார்கள். நல்ல உத்தியோக மாப்பிள்ளையைப் பேசி சிறப்பாக எனக்குத்திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டுமென்பது அப்பா அம்மாவின் விருப்பம். நான் இவரை விரும்பி, இவரோடு வந்துவிட்டேன். அந்தமனக் கொதிப்பில் அப்பா இவரைப் “பியோன்” என்று இளக்காரமாக வசை பேசினார்.

“கோழி மேய்ச்சாலும் கோரண மேந்திலே மேய்க்கவேணும், வாளி தூக்கினாலும் வங்கிலே தூக்க வேணும். நான் கோழிமேய்க்கிறவன்” இவர் எனக்குச் சொல்லிச் சிரித்தார்.

எல்லாவற்றையும் பெருந்தன்மையுடன் நோக்கும் இவர் இதை மட்டும் இன்னும் மறக்கவில்லை.

எனக்கு மகள் பிறந்த பிறகு அப்பா, அம்மாவின் கோபதாபங்கள் ஆறிப்போச்சு. எனக்கும் ஒரு பிள்ளைதான், ஏகபுத்திரி. அப்பா பேத்தியைக் “குஞ்சரக்குட்டி” என்பார். “குஞ்சரம் ஈன்ற குட்டி” என்பார். சில சமயாங்களில் தெணியான்

“குஞ்சுரம்” என்றே வாஞ்சலையுடன் அழைப்பார்.

பேத்திக்கு விரைவில் திருமணம் செய்துவைத்து தாங்கள் கண்குளிரப்பார்க்க வேண்டுமென அவர்கள் ஒரே நெருக்குவார்ம். வீட்டில் தான் திருமணவைபம் நடக்க வேண்டும் என்பதும் அவர்கள் உறுதியான விருப்பம்.

இதைக்கேட்டு, “உம்மைப்போல பேத்தியும் ஆரோடையும் ஓடி விடுவாளோ... என்ட பயம்...” எனச் சொல்லி நையாண்டியாக இவர் சிரிப்பார்.

மகள் திருமணம் நடத்தி முடிப்பதற்கு தடையாக எதுவுமில்லை. அப்பா, அம்மாவின் எனக்குரிய சொத்துப்பத்துகள். இவர் தம்பிமார் மூவரை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். கடைசித்தம்பிக்குத் திருமணம் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பும் இவருக்கு “பிள்ளைக்குச் செய்து வையுங்கோ! அதுக்குப்பிறகு என்னெப் பற்றி யோசிக்கலாம்” என அந்தத்தம்பி சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றார்.

எங்களுக்கு இந்தப் பெரியவீடு அவர்கள் தான் கட்டித்தந்தார்கள்.

இவருக்கு ஒரு குணம். தம்பிமாரிடமும் வாய்திறந்து “இதுதா அதுதா” என்று கேட்கமாட்டார்.

அவருக்கிருக்கும் தேவைகள் அறிந்து “தம்பியலவயிட்டைக் கேளுங்கோவன்” என நான் சில சமயங்களில் சொல்வேன்.

“அவன்களுக்கும் என்னென்ன கஷ்டமோ...! நெருக்கடியோ!” சொல்லிப்போட்டு இருந்து விடுவார்

தமையன் குணம் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும் அதனால் மகள் பெயரில் இடையிடையே பணம் அனுப்பிவைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

“பிள்ளையின்றை கலியாணத்தக்கு நாங்கள் வரவேணும் நாங்கள் நின்டுதான் நடத்தி வைக்கவேணும்” என்ற ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

“செலவுகள் பற்றி... பணத்தைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம் எங்கடை குடும்பத்தில் முத்தபிள்ளை. எவ்வளவு வேணுமென்டாலும் நாங்கள் தருவோம். எவ்வளவு சீதனமும் குடுக்கலாம்” தொலை பேசியில் எனக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நான் இவரைத் தூண்டிக்குக் கொண்டே இருக்கின்றேன்.

திருமணச்சடங்குகளுக்கு எங்காவது போய்வந்தால் எங்களுடைய பிள்ளைக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கவேண்டும் என்னும் துடிப்பு எனக்கு

அதிகாரிக்கும்.

“கெதியா மாப்பிள்ளையைப் பாத்து ஒருமுடிவு செய்யுங்கோ! எங்கடை பின்னைக்கு எங்கடை வீட்டில் பெரிய பந்தல் போட்டு கலியாணங் செய்து வைக்க வேணும்” என்பேன்.

“அப்ப மேளதாளம்...?”

“அதுகள் இல்லாமல் கலியாணமா!”

“சாப்பாடுகள் என்ன மாதிரி?”

“வாழை இலைபோட்டு பத்துக்கறி சோறு. தயிர்....., நெய், அப்பளம், மிளகாய், பழம், பாசம், வடை,

“இந்தக்காலத்தில் ஜஸ்கிரீம்...”

“அதையும் குடுப்பம்....”

“இவளவும் குடுத்து வெறும் கையோடை வீட்டுக்கு அனுப்பி விடப்போகிறீரா?”

“நீங்கள் பகிடி பண்ணுறியள்”

“இல்லை, சீரியஸாகத் தான் சொல்லுகிறேன்”

“நினைவாக எந்தக்காலமும் வைத்துக் கொள்ள பெறுமதியான ஒன்றை வாங்கி எல்லாருக்கும் குடும்போம். நீங்கள் கெதியாக மாப்பிளையைத் தீர்மானியுங்கோவன்!”

“அது சரி... இந்தக்காரியத்துக்கு கண்ணேத் திறந்து கொண்டுபோய் ஆத்திலை குளத்திலை விழுக்கூடாது. உத்தியோக மாப்பிள்ளையாக இருந்தாலும் அவன் பிறந்த குடும்பத்தையும் பாக்கவேணும்”

“நீங்களுமென்ன ஏற்றத்தாழ்வு பாக்கிறார்கள்போல பேசிறியள்?”

“அப்படி இல்லை. ஒழுங்கான குடும்பத்தில் பிறந்து வளந்தவனாக இருக்க வேணும். அப்பிடி இல்லாதவன்களுக்குக் கட்டிக்குடுத்துவிட்டு குடும்பங்கள் படுகிறபாடு உமக்குத் தெரியாது. பாழ்வகின்றிலை தங்கடைப்பின்ளையைத் தள்ளிப்போட்டு அவஸ்தைப்படுகிறார்கள்”

எனக்குத் தெரியும் இவர் எதையும் தெளிவாகச் சிந்தித்து செயற்படுகின்றவர். இவர் வந்த பாதை அது

இவர் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததுபோல மனதுக்குப்பிடித்த நல்ல ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கின்றார். பெரியபதவி; பண்பான நல்லகுடும்பம்.

பொருத்தம் பார்க்க என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு போனார்.

“அச்சாப். பொருத்தம். இப்பிடி நூறு வீதம் பொருத்தமுள்ள சாதங் களை நான் பாக்கவில்லை” சோதிடர் சொல்லிச் சொல்லி மாய்ந்து போனார்.

தெண்ணியான்

அவரே திருமணநாளும் எடுத்துக் தந்தார். வெகுசிறப்பான நாள் என்றார்.

திருமணக் கொண்டாட்டத்துக்கான காரியங்கள் ஆரம்பித்து ஒவ்வொன்றாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஆடம்பரங்களைப் பெரிதாக விரும்பாதவர் இவர். இந்த விஷயத்தில் எனது விருப்பங்களைத் தட்சிக் கழிக்காமல் நடக்கின்றார் நான் சொன்னதுபோல விலை உயர்ந்த திருமண அழைப்பிதழ் சில ஆயிரங்கள் செலவு செய்து வாரங்கி வந்திருக்கின்றார்.

இனி, திருமண அழைப்பிதழ் அச்சிடவேண்டும்: உற்சாகமாக சுறுசுறுப்புடன் ஓடியாடித்திரிந்தவர், இன்று முகம் சோர்ந்து வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்திருக்கின்றார்.

இவர் குணம் எனக்குத்தெரியும். வந்தது வரமுன்னம் எதையாவது கேட்டுவிட்டால் “வள்” என்று பாய்ந்து விழுவார்.

பலகாலம் சகித்துச் சகித்து வந்த நான், ஒரு தினம் மனம் பொறுக்காமல் நெற்றிக்குத்தேரே கேட்டுவிட்டேன்.

“என்ன வள் என்டு விழுகிறியன்?”

“வள் என்டு விழுகிறது நாய்தானே!”

நான் ஆடிப்போனேன். கண்களில் இருந்து இரண்டு சொட்டுகள் விழுந்தன.

“ஏன் இப்ப அழுகிறீர்?”

“நான் உங்களை நாய் என்டு சொல்லுவேனா!”

“சரி... சரி... அதைவிடும்” எனச் சமாதானம் பண்ணினார்.

அதன் பிறகு நான் மிக நிதானம் சற்று நேரம் ஆறி இருந்து மெல்ல அனுகுவேன்.

“உங்களுக்கு ரீ ஒண்டு கொண்டு வரட்டே! சாப்பாடும் தயார்.

“பிறகு சாப்பிடுவேம், இப்பரீயைத் தாரும்”

நான் விரைவாகத் தேநீர் தயாரித்து கொண்டு வந்து இவர் கையில் கொடுக்குவிட்டு, அருகில் உள்ள கதிரையில் மெல்ல அமருகின்றேன்.

இவர் நிமிர்ந்து குறிப்பாக எனது முகத்தை ஒருதடவை பார்த்துவிட்டு தலைகுனிந்து மௌனமாகத் தேநீரைப் பருகுகின்றார்.

இவர் மனதிலுள்ள குழப்பம் முகத்தில் அலை வீச்கின்றது. தேநீர் முழுவதையும் பருகி முடித்து மெல்ல நிமிர்ந்து கோப்பையை என்னிடம் நீட்டிவாறு கேட்கின்றார்.

“இப்ப என்னப்பா செய்கிறது?”

“என்ன கேட்கிறியள்!”

“நாங்கள் எடுத்தநாளுக்கு எல்லாமண்டபங்களும் புக் பண்ணிப் போட்டான்கள்.”

மண்டபம் என்றும் எனக்குத் “திக்” கெண்டு இதயத்தில் இடிக்கிறது. ஆனால் நான் அதை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. மகளின் மாங்களாகரமான நல்லகாரியம் நடந்தேற வேண்டும். அபசகுனமாக வாய்திறந்து எதுவும் பேசக்கூடாது.

“அப்ப எங்கடை செட்டித்தறை சித்திவிநாயகர் கோயில் கலியாணமண்டபத்தில் செய்வோம். கிட்டத்தானே! எடுத்தேத்தியுமில்லை” என்கிறேன்.

“செட்டித்தறையிலை செய்கிறதும், எங்கடைவீட்டிலை செய்கிறதும் ஒண்டுதான்”

“அப்பிடி எண்டால் எங்கடைவீட்டிலை வைப்போம்”

“பத்துக்கறி சோறு... நெய்... தயிர்... மோர்.. வடை... வாழைப்பழும்... வடகழும் சேர்க்க வேணும் எல்லாம் கலியாணச் சாப்பாடாக வீட்டில் குடுக்கலாம் எண்டால்...”

“பார்த்தியளோ... இதே பகிடி பண்ணுகிற நேரம்?”

“இல்லையெப்பா... உம்மை நான் பகிடி பண்ணியில்லை”

“கலியாணச்சாப்பாடெண்டால் எல்லாரும் சாப்பிட்டு மனம் மகிழுவேணும்”

“எனக்கும் அதுதான் விருப்பம்”

“அப்ப வீட்டிலை செய்வோம் ஏன் மண்டபம் தேடி அலைகிறியள்?”

“நீர் சொல்லுகிறதுபோலெல் எல்லாரும் சாப்பிட வேணும்பா!”

“நீங்கள் என்னதான் சொல்லுகிறியள்! எனக்கு ஒண்டுமே விளாங்குதில்லை”

பின்னை ஒரு கல்லூரியிலை படிப்பிக்கிறாள் அந்தக்கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கெல்லாம் அவள் அழைப்பிதழ் குடுக்க வேணும்”

“ஓம்.... தன்னோடை பழிச்சலவு... பிறந்தல் எண்டு எல்லாருக்கும் குடுப்பாள்”

நான் வேலை செய்கிற கந்தோரியிலை எல்லோருக்கும் அழைப்பிதழ் கொடுக்க வேணும்”

“குடுக்கத்தான் வேணும். ஆர் அழைப்புத் தந்தானும் போய் கடைசிவரை இருந்து சாப்பிட்டுக் கீப்பிட்டுத்தானே வாறனீங்கள்.”

“ஓமோம்... பின்னையும் அப்பிடித்தான் நடக்கவேணுமென்டு

தெண்ணியான்

சொல்லுறனான். அழைத்தவர்களைக் கெளரவிக்குவேண்டும். அது எங்கடை பண்பாடு, சாப்பாடு இல்லாமல் அங்கைபோய் தூங்கயில்லை”

“இப்பிடிப் பண்பாக நடக்கிற நீங்கள் வீட்டுக்கு அழைச்சால் எல்லாரும் தவறாமல் வருவார்கள் தானே”

“மண்டபத்துக்கு அழைச்சாத்தான் எல்லாரும் வருவினம் வீட்டுக்கு அழைச்சால் சிலர்வராமல் விட்டு விடுவினம்”

“ஏன்?”

“இன்னும் உமக்கு விளாங்கவில்லையா? எங்கடை வீட்டிலே சாப்பிடக்கூடாதென்டு”

“.....”

“என்ன பேசாமல் இருக்கிறீர்?”

“உங்கடை பணிப்பாளர் ஒரு கலியாணத்துக்கு வந்து உங்களுக்குப் பின்னாலை கோப்பையை நீட்டிக் கொண்டு நின்டவர் எண்டு ஒரு நாள் கவலைப்பட்டன்கள்!”

“அது அவையின்றை மண்டபத்திலே அப்படிப் போய் நின்டாலும்..?”

“நான் ஒண்டு சொன்னால் நீங்கள் சம்மதிப்பியளா?”

“விஷயத்தைச் சொல்லுமன் சம்மதிக்கிறதைப் பிறகு யோசிப்பம்”

“இல்லை, நீங்கள் முதல் சம்மதம் சொல்ல வேண்டும்”

“எங்கடை பின்னையின்றை கலியாணம். இதில் எந்தக் குழப்பமும் இருக்கக்கூடாது எண்டதாலெதான் எல்லாம் உன்றை விருப்பப்படி செய்து கொண்டிருக்கிறேன். இதுவும் உன்றை முடிவுக்கே விட்டுவிடுகிறேன் சொல்லு!”

“பின்னையின்றை கலியாணத்தை நாங்கள் ஒருமனதாக எங்கடை வீட்டிலெல வைச்சுச் செய்வோம். வராமல் விடுகிறவை பற்றி நாங்கள் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்! நீங்களும் இனிக் கவனிச்சு நடவுங்கோ!”

“சாரி உம்மடை விருப்பம் போல அதுவும் நடக்கட்டும்... பத்துக்கறி, சோறு, பாயாசம்... எல்லாம் எனக்கும் கிடைக்குந்தானே!”

சிரிந்த வண்ணம் இவர் எழுகின்றார்.

திருமண அழைப்பிதழ் எழுதி அச்சுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

ஜீவநதி - இதழ் - 28

திவ்விய வஸ்திரம்

அந்தச்சிறிய மண்டபத்தின் பெரிய கதவு இரவு பகலாகலன்ற வேறுபாடினரி ஓவெனத் திறந்து போட்டுக் கிடக்கிறது. கதவைத்திறந்து வைப்பதால் மண்டபம் விசாலித்து இருப்பதாக மனதில் ஒரு எண்ணம். திறந்த கதவுக்கூடாக எல்லோரும் இலகுவாக உள்ளேபோய் வந்து புழங்குவதற்கு நல்லவசதி. கந்தசாமி மண்டபத்துக்கு வெளியே கதவுக்கு நேர்எதிரில் படர்ந்து கிளை ஓச்சி நிற்கும் ஆலமரத்தின் கீழே, மண்டபத்தை நோக்கிய வண்ணம் ஒரு கல்லின்மீது குந்தி இருக்கின்றான். அந்த மண்டபத்துக்கும் எதிரிலுள்ள வீதிக்கும் இடைத் தூரம் சுமார் இருபத்தைந்து மீற்றா வரை இருக்கலாம். அந்த நிலப்பரப்பைத் தாங்கும் குளிர்தரும் குடையாக விரிந்து நிற்கிறது அந்த ஆலமரம். அதன் நிழலில் ஆங்காங்கே பெரும்பாலும் ஆண்கள் பலர் குந்தியிருக்கின்றார்கள். வீதிக்கு மறுபுறத்தில் மூடிக்கிடக்கும் கடைவாசலில் சிலர் அமர்ந்திருக்கின்றார்கள். மண்டபத்துக்கு கிழக்குப் பக்கத்தில் சிறிய ஒரு கோயில். அதனுள்ளேயும் சிலர் பெண்களும், முதியவர்களும் திறந்து கிடக்கும் அந்தச் சிறிய மண்டபத்துக்குள்ளே குறாவிக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள். சிலர் சரிந்து படுத்துக்கிடக்கின்றார்கள். அவர்கள் எல்லாரது முகங்களும் இருண்டு கிடக்கின்றன. யார் முகத்திலும் மகிழ்ச்சி இல்லை. கவலை யேதும் அறியாத குழந்தைகள் சூழ்நிலை உணராது அங்குமிங்கும் ஓடித்திரிந்து விளையாடுகின்றார்கள்.

கந்தசாமி எறும்புபோல படு சுறுசுறுப்பு. இவனோடு வேலை செய்கின்றவர்கள் யாரும் சோம்பி இருக்க இவன் விடமாட்டான். எல்லோரையும் இயக்கிக்கொண்டிருப்பான். “தொழிலை விசுவாசித்துச் செய்யவேணும்” என்று ஓயாமல் சதா நஷ்சரித்துக் கொண்டிருப்பான். அதனால் முதலாளி மனசுக்கு இவனை ரொம்பவும் பிடிக்கும்.

இங்கே சயிக்கிளை கையோடு சிலர் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதை எடுத்து, அதில் ஏறிக்கொண்டு எங்கோ போகின்றார்கள். கந்தசாமி தெண்ணியான்

சயிக்கினால் மண்டபத்துக்கு வெளியே நிறுத்தி வைத்திருக்கின்றான். கூட்கேஸ் பெட்டியைக் கட்டி எடுத்துக் கொண்டு வாகாக வருவதற்கு அந்தச்சயிக் கிளைப் பயன்படுத்தினான். இவன் குடும்பத்துக்குச் சொந்தமான சொத்துக்கள் எல்லாம் அந்தச் சிறிய பெட்டிக்குள் அடக்கம். வலிகாமத்தில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து இப்படி வரவேண்டி நேருமென்று இவன் கற்பனை தானும் பண்ணியதில்லை. இவன் விற்பனையாளனாக வேலைசெய்யும் கடை முதலாளி தினமும் ஒரு பத்திரிகை வாங்குவார். முதலாளி மாத்திரம் அதைப்படிப்பதற்கு உரிமை உண்டு. அவர் நண்பர்கள் யாராவது வந்தால் மேசைமேல் கிடப்பதை எடுத்து விரித்துப் பார்ப்பார்கள். அங்கு வேலைசெய்கிறவர்கள், எவரும் பத்திரிகையில் தொடுவதை அவர் விரும்புவதில்லை. தெரியாத்தனமாக யாராவது பத்திரிகையைக் கையில் எடுத்து விட்டால்போதும், “ஊர்த்துளவாரங்களை விட்டுவிட்டு வேலையைப் பாருங்கோ! சம்பளத்தை வாங்கிக் கொண்டுபோய்த் தின்டுவிட்டுப் படுங்கோ! உங்களுக்கு என்னத்துக்குப் பேப்பர்!” என்று சீறுவார். அவர் கொடுக்கும் சம்பளம், தான் வழங்கும் தானம் என்பது அவரின் நினைவு. அதனால் கந்தசாமி தானுண்டு தனவேலையுண்டு என இருந்து விடுவான். சுற்றுச் சூழலில் என்ன நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது என்பது தெரியவராது. அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்னும் ஆவவும் மனதில் இல்லை. அட்டம் அருகில் வாழுகின்றவர்கள் வலிகாமத்தை விட்டுப் புறப்பட்டவேளை, அங்கு தங்கி இருப்பதற்கு இயலாது இவன் குடும்பத்துடன் மெல்லக் கிளம்பினான். வீடுவிட்டு வீதிக்கு வந்த பிறகுதான் இவனுக்கு நிலைமை புரிய ஆரம்பித்தது. சனவெள்ளத்துடன் சிறுதுளியாகக் கலந்து இரவும் பகலும் மழையிலும் வெயிலிலும் மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்து ஊர்ந்து சாவகச்சேரியை வந்தடைய பலார்பத்தி நன்றாக விழிந்து விட்டது. சாவகச்சேரிப் பட்டினத்திலும் அதன் சூழிலிலும் பாதம்பதித்துத் தரிந்து நிற்பதற்கு ஒருதுளிநிலம் கூட இல்லை. அப்படி ஒருசன வெள்ளம்! பெருகி வந்த பெரு வெள்ளம் வடமராட்சி நோக்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த வெள்ளத்தோடு வெள்ளமாக அள்ளுண்டு குடும்பத்துடன் சேர்ந்து, இந்தச் சனசமூக நிலையத்தில் வந்து தஞ்சைடந்தான் கந்தசாமி.

இந்தப் பிரதேசங்களுக்கு உரித்தான சராசரிசன சமூக நிலையந் தான் இது. செய்திப் பத்திரிகைகள் ஒன்று இரண்டினைப் போட்டு வைத்துப் படிப்பதற்கு சிறிய ஒரு மண்டபம் சில வாங்கு மேசைகள். மண்டபத்துக் குள்ளே பழையபத்திரிகைகளை அடுக்கி வைப்பதற்கு ஓர் அறை. அந்த அறைக் குள்ளே நெருக்கி அடித்துக் கொண்டு இரண்டு குடும்பங்கள்

முச்சுத்தினாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. மண்டபத்துக்குள் பத்துக்குடும்பங்கள். கையைத்தாக்கினால் அடுத்தவர் மேல் போய்விழும். முகம் திரும்பினால் சுவாசுக்காற்று இன்னொருவர் முகத்தைச் சுடும். இடம்பெயர்ந்து வந்து இரண்டு வாரகாலம் கழிந்து போயிற்று, ஆரம்பத்தில் ஆர்வத்துடன் பலரும் ஓடியோடி வந்து உதவிகள் பலவும் செய்தார்கள். அவர்களுந்தான் எத்தனை நாட்களுக்குத் தொடர்ந்து தந்து கொண்டிருக்க முடியும். அரசு அதிகாரிகள் பதிவுகளைச் செய்து கொண்டு போனார்கள். உதவி இன்னும் வந்து சேரவில்லை. கடந்த இரவு எல்லோரும் பட்டினி. இன்று காலையிலும் உணவு கிடைக்கவில்லை. இவனுக்கு யாருடனும் வாய்திறந்து பேசுவதற்கு முடியவில்லை. பின்னைகளும் மனைவியும் பசித்த வயிற்றுடன் கிடந்து தவிக்கின்றார்கள். அவர்கள் பசிபோக்க மார்க்கம் அறியாது மனசு தவிக்கிறது. மனைவியைப் பார்க்கின்றான். மண்டபத்துச் சுவருடன் முதுகு வைத்துச் சாய்ந்திருக்கின்றாள். மழிமீது கைக்குழந்தை. அவரைச் சுற்றி நான்கு பெண்களும் போதுமென்று தான் இருந்தார்கள். ஆண்குழந்தை வேண்டும் என்னும் ஆவலினால் ஆறாண்டுகள் கழித்துப் பிறந்தது ஒரு குழந்தை. அதுவும் பெண்ணாகவே வந்து பிறந்தது. அந்தக் குழந்தை தான் அவள் மழிமீது கிடக்கிறது. அவள் முகம் வாடிச் சோர்ந்து கிடக்கிறது. கலைந்து கிடக்கும் நீண்ட கூந்தலை நீவி எடுத்து ஒழுங்காக ஒரு கொண்டை போட்டுக் கொள்ளும் ஆர்வம் அவருக்கில்லை. ஏனோ தானோ என்று அள்ளி எடுத்து குடுமி முடிந்து கொண்டிருக்கின்றாள். அள்ளிமுடிந்த குடுமி மயிர் காதுகளைத் தொட்டு கன்னங்களில் வழிந்து ஈருண்டு தொங்குகிறது. கட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஆடைகள் சுகாங்கிக்கிடக்கின்றன. அவலமான இந்தக் கோலத்திலும் கருமுகில்கள் மூடிக்கிடக்கும் வண்ண நிலவாக அவள் முகம் ஒளிர்கிறது. இன்னும் திருமணமாகாத கள்ளிப் பெண்போல இளமை அழகு பூத்துச் சொரிகிறது. இவனுக்கு மனம் கொள்ளாப் பெருமை. இத்தனை துயரங்களுக் குள்ளும் அரும்பும் ஒரு மகிழ்ச்சி. மண்டபத்துள் தங்கி இருக்கும் ஒரு குடும்பத்து விடலை ஒருவன் இடையிடையே உள்ளே வந்து எதிர்ப்புறச் சுவரில் சாய்ந்து கொண்டிருக்கின்றான். அவன் விழிகள் அடங்காத வேட்கையுடன் அலைந்தலைந்து மேய்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. மழிமீது கிடக்கும் குழந்தை வீரிட்டு அமுகிறது. அவள் குழந்தையை ஏக்கத்துடன் பார்த்தவண்ணம் தலை குனிந்திருக்கின்றாள் அவன் பார்வைக்குத் தப்பி சுட்டையை விளக்கி குழந்தைக்குப் பாலுட்ட முடியவில்லை. அவள் மனசில் எரிச்சல் மூன்கிறது.

இந்தச் சமயம் கடவுளை மனதில் நினைந்து கொண்டு மனிதனைத் தேஷக்கொண்டிருக்கிறான் கந்தசாமி. கடவுள் நேரில் வந்தா தரிசனம் தரப்போகின்றார்? இது நடக்கத்தகுந்த காரியமல்ல என்பது இவன் அறியாதவனல்ல. ஆனால் கடவுளைத் தவிர வேறுயார் தனக்கு இப்பொழுது உதவப் போகின்றார்கள்! கடவுள் சில சமயங்களில் மனிதவடிவில் அவதாரம் எடுத்து வந்து அடியார்களுக்கு அபயமளிப்பாராம். தன்னைப் பொறுத்த வரை அது சாத்தியப்படக் கூடியதல்ல என இவன் உள்ளுணர்வு இவனுக்கு உரைக்கிறது. மனிதன் செயற்கரிய செயல்களைச் செய்து சகமனித இதயங்களில் வாழும் தெய்வமாகலாம். அந்தத் தெய்வம் யார்? அவர் எங்கே வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றார்? அந்த மனிதனை இப்பொழுது இவன் கண்டடைய வேண்டும். அவரைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கின்றது இவன் மனம். தேடுகின்றவன் நிச்சயம் கண்டடை வானல்லவா! “தட்டுங்கள் திறக்கப்படும் தேடுங்கள் கிடைக்கும்” என்றார் யேசு. இவனுக்கு மனதில் அசைக்கமுடியாத ஒரு நம்பிக்கை, அந்த மனிதனைக் கண்டடைய முடியும் என்பதில், மனிததேவையில் பிறந்த குழந்தை தான் நம்பிக்கை. இன்றைய தேவைகள் இவனுக்கொரு நிரப்பந்தம். இந்த நிரப்பந்தத்தில் மனிதனைத் தேஷக் கொண்டிருக்கின்றான்.

வறுமையினால் செம்மை குலையாது கெளரவமாக வாழ்ந்த குடும்பம். இப்போது அம்பலத்துக்கு வந்துவிட்டது. என்ன செய்வது! எதனைத் தடுக்க முடிகிறது! இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்! மனிதனைத் தேட வேண்டும்! இங்குயாரும் அறிமுகமானவராக இல்லை. முதாலாளியைச் சந்தித்தால் உதவி கோரலாம். அவர் தூரத்து உறவு. இருவருக்கும் பிறந்தமன்புங்குடுதீவு. “நீ எனக்குச் சொந்தம்” என்று சொல்லிச் சொல்லி நன்றாக வேலைவாங்குவார். அவசரம் அந்தரத்துக்குக் கைமாற்றாகக் காசுதந்து அந்த மாதச் சம்பளத்தில் கறுாராக் கழித்தெடுத்து விடுவார். ஒரு மாதம் தாமதமானால் அதற்கு வட்டிவேறு. அவரைச் சந்திக்க முடிந்தாலும் அவர் உதவி செய்வார், என்று எதிர்பார்க்க இயலாது. தந்த பண்ததைத் திருப்பிப் பெற இயலாது என்று தான் அவர் கணக்குப் போடுவார். இப்போது தேஷக்கண்டடைய வேண்டிய மனிதன் யார்? ஓ...! முதலாளியின் நண்பர் தேவராசா ஆசிரியர். அவர் இங்குதான் இருக்கவேண்டும். அவரைத் தேடிப்பார்க்கலாம். அவர் ஒரு அபூர்வமான பிறவி. முதலாளியின் நண்பராக எப்படி இருக்கிறாரோ! ஒத்த இயல்புகள் இல்லாத இருவர் நண்பர்களாக இருப்பது நடைமுறைச் சாத்தியமற்ற அதிசயம். அந்த அதிசயம் சிலரிடையே எப்படியே நிகழ்ந்து விடுகிறது. அப்படியான அதிசயங்களில் ஒன்றுதான்

தேவராசா ஆசிரியருடன் முதலாளிக்குள்ள நட்பு. முதலாளியின் தந்தைக்கு கம்பளையில் கடை இருந்த காலம். அந்தப்பகுதிப் பாடசாலை ஒன்றில் தேவராசா ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார். முதலாளியின் தந்தை வேண்டு கோருக்கு இணங்க, கடைக்குப் பின்னுள்ள அறை ஒன்றில் தங்கி இருந்தார். வேதனம் வாங்காத கணக்குப் பிள்ளையாக இரவு நேரங்களில் ஆசிரியரை முதலாளி பயன்படுத்திக் கொண்டார். ஆசிரியர் மிகச் சிக்கனமாக வாழ்கின்றவர். ஆனால் முதலாளியிடம் அடிக்கடி கடன் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டிருப்பார். “உங்களுக்கு எதுக்கிப்ப காசு?” என்று முதலாளிநட்புடன் கேட்பார். ஆனால் பதில் வராது. சிரித்து மழுப்பிவிடுவார். பிறகுதான் தெரியவந்தது, அவரிடம் பாத்துக் கொண்டிருக்கும் ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கு உணவாக, உடையாக, புத்தகமாக, அவர் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பது. இல்லை என்று அந்தரித்து வந்தவர்களுக்குப் பண்மா கவும் கொடுத்து விடுவார். புகழுக்காக, விளம்பரத்துக்காகக் கொடுப்பதில்லை. தான் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதை எவருக்கும் வாய்விட்டுச் சொன்னதில்லை. யாராவது கேட்டு விட்டால் ஒரு மெல்லிய மழுப்பல் சிரிப்பு அவ்வளவுதான். முதலாளியிடம் பெற்ற கடனைச் சம்பளம் கிடைத்ததும் முதல் வேலையாகத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவார். அவர் ஒரு பாடசாலை அதிபர் என்பது பலருக்குத் தெரியவராது. அவர் அதைச் சொல்லித்திரிவ தில்லை. வித்தியாசமான மனிதர் அவர்.

இடமாற்றலாகி ஊரோடு அவர் வந்து சேர்ந்துவிட்டார். வடமராட்சியில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் நகரத்துக்கு வந்து போகும் சமயங்களில் எல்லாம் கடைக்கு வந்து முதலாளியைக் கண்டுகொள்ளாமல் போன தில்லை. ஆசிரியரைக் கண்டு விட்டால் போதும் “வாருங்கோ சிவா!” என அன்பாக வரவேற்பார் முதலாளி. ஆசிரியர் கேட்காத வேளை யிலும் “என்ன வேணும்” என்று வலிந்து கொண்டு கேட்பார். ஆசிரியர் செய்கின்ற நல்ல காரியங்களினால் சம்பாதிக்கும் புண்ணியத்தில் தனக்கும் ஒரு பங்கு வந்து சேர்ட்டும் என்பது முதலாளி மனதில் கரந்திருக்கும் எண்ணம். கடைக்கு வந்து போகும் சமயங்களில் இவனுக்கு அறிமுகமானவர் ஆசிரியர். அவர் என்றுமே இவனைப் பெயர் சொல்லி அழைத்ததில்லை. நெஞ்சுக்கு நெஞ்சுக்கமாக, அன்பாக “சாமி” என்றே அவர் குரல் இழையும். தான் தேடிக்கொண்டிருக்கும் மனிதர் அவர்தான். அவரிடமே போவோம். அவர் தான் அந்த மனிதர். இருளிற்கிடந்து பாதை தெரியாது பரிதவித்த இவனுக்கு ஒளி தெரிகிறது. அந்த வெளிச்சத்தில் பயணிக்க வேண்டும். கலைந்து கிடக்கும் கேசத்தைக் கைகளினால் கோதிவிட்டுக் கொண்டு குந்தி இருக்கும்

கல்லிலிருந்து பெருமுச் செறிந்த வண்ணம் மெல்ல எழுகின்றான்.

இவன் உள்ளே வருவது கண்டு சுவரோடு சாய்ந்திருக்கும் விடலை மெல்ல எழுந்து மண்டபத்தை விட்டு நமுவகின்றான். இவன் உதட்டுக்குள் மெல்ல நகைத்துக் கொள்கிறான். இவனிடத்தில் ஒரு பழக்கம், கடைக்கு வேலைக்குப் போகும் வேளளகளில் மெல்லிய நீலநிறக் கட்டம் போட்ட வெள்ளளச்சாரம் அரையில் கட்டிக் கொள்வான். மேலே ஒரு சேட் வருடத்தில் இரண்டு சாரங்கள். புத்தாண்டு, தீபாவளிக்கு முதலாளியின் தாராள மனசின் உபயம். அந்த இரண்டும் மாற்றி மாற்றிக் கட்ட வருடம் முழுவதும் இவனுக்குப் போதுமானது. எங்காவது வேறு இடங்களுக்குச் செல்வதானால் வேட்டியை அரையில் உடுத்திக் கொள்வான். அதற்கென்றே இவனிடம் ஒரு வேட்டி உண்டு. அந்த ஒரு வேட்டி இவனுக்குப் போதுமானது. தினமும் காலை எட்டுமணிக்குக் கடைக்குப் புறப்பட்டுப் போனால் இரவு வீடுவந்து சேருவான். சனிக்கிழமை அரை நாள் வேலை என்பது வெறும் பேச்சு. அன்றைய தினமும் இவன் வீடுகிரும்ப மாலைப் பொழுது மறைந்து விடும். ஞாயிறு ஒருநாள் ஓய்வு. அழுக்குப்போக உடுப்புகளைக்கழுவி எடுக்க, சற்று உடல் ஆறி ஓய்வாக இருக்க அந்த ஒருநாள் கழிந்து போகிறது. குடும்பத்துக்காக உழைக்கவே காலம் கரைந்து போகிறது. இந்த இலட்சணத்தில் என்ன கொண்டாட்டமும் குதாகவிப்பும்! இவனுக்கு எங்கே போய்வர முடிகின்றது? உள்ளது ஒரு வேட்டி அதை உடுத்திக் கொண்டு செல்வதற்கும் வாய்ப்பில்லை. மகள் சூட்கேளைத்திறந்து வேட்டியை எடுத்து கொடுக்கின்றாள். இவன் மடித்துக் கிடக்கும் வேட்டியைக் குலைத்து அரையில் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் சாரத்தின் மேல் சுற்றி அந்தச்சாரத்தை ஒரு கையினால் இழுத்து கால்களுக்குள்ளால் உருவிக்கழற்றி தோளில் போட்டுக் கொள்ளுகின்றான். பின்னர், வேட்டியை ஒழுங்காகக் கட்டி முடிக்கின்றான். அணிந்து கொண்டிருக்கும் மெல்லிய மஞ்சள் நிறமான சேட் நிறம் மங்கி, கசங்கிக்கிடக்கிறது. தலையைத் தாழ்த்தி அந்தச் சேட்டை ஒரு தடவை நோட்ட மிடுகின்றான். அதன் சுருக்கங்கள் நிமிர கைகளினால் அழுந்தி அழுந்தி இழுத்திமுத்து விட்டுக்கொள்ளுகின்றான். இவன் புறப்படுவதை கவலையுடன் மனைவி கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றாள். முத்தபெண் பின்னளைகள் இருவரும் முகத்தை முகத்தைப் பார்க்கின்றார்கள். இவன் எங்கே புறப்படுகின்றான் என்ற வினாவை அவர்கள் விழிகள் வினவுகின்றன. இவன் அவர்கள் எவ்வரையும் கவனித்ததாக இல்லை. இவன் முகம் இறுக்கிடக்கிறது. தோள் மீது கிடக்கும் சாரத்தைக் கையில் எடுத்து ஒழுங்காக மடிக்கின்றான். பின்னர் அதைச் சூட்கேளின்மேல் வைப்பதற்கு

சற்று எட்டிக் குனிகின்றான். சர்ரர்... என பிருஷ்டத்தின் நடுப்பகுதியில் அந்தப்பழைய வேட்டி வெட்டத்து நீளத்துக்கு கிழிகிறது. ஜயோ... மானம் போய்ச்சே! எனப்பதறித் துடித்து நிமிர்ந்து பின்புறமாகப் பார்க்கின்றான். வெட்கம் இவனை விழுங்கித்தின்றது. அவசர அவசரமாக கையினால் கிழிந்த பகுதியை இணைத்து மூடிப் பொத்து கின்றான். அந்த மண்டபத்துக் குள்ளே பெண்களும் சில ஆண்களும், குழந்தைகளுமாக உட்கார்ந்திருப்பது இப்பொழுது தான் இவன் கண்களுக்குத் தெரிகிறது. சீழ் வேட்டியை மாட்டது மேலே தூக்கி மூழங்கால்கள் தெரிய சண்டிக்கட்டாக கட்டிய வண்ணம் விரைந்து வெளியே ஓடுகின்றான். விரைந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் இவனை மனைவிமக்கள் வேதனையுடன் பார்த்து கலங்குகிறார்கள்.

இவன் மண்டபத்துக்குப் பின்புறம் வருகின்றான். எவர் கண்களிலும் படாதவாறு மறைந்து நின்று வேட்டியை அவிழ்த்து அரையில் கட்டிய பகுதியைகீழேதொங்க விட்டு மீண்டும் கட்டிக்கொள்ளுகின்றான். எப்படிக் கட்டித் தான் என்ன! அந்தப் பெரிய கிழியில் வெளியில் தெரிகிறது அதை மறைத்துக் கட்ட இயலவில்லை. இப்போது என்ன செய்வது? சற்று நேரம் தடுமாறிக் கொண்டு நிற்கின்றான். பிறகு வேறு மார்க்கமின்றி, ஒரு தீர்மானத்துக்கு வருகின்றான். முன்னர்போல முழுந்தாங்க்குமேல் வேட்டியை மாட்டத்துக்கட்டிக் கொண்டு, சயிக்கினை எடுத்து உருட்டிய வண்ணம் புறப்படுகின்றான்.

அங்கிருந்து புறப்பட்ட பிறகே இவன் மனசில் ஒரு பிரச்சினை வினாவாக மெல்ல அரும்புகின்றது. தேவராசன் ஆசிரியர் வீடு எங்கே இருக்கிறது? அதை எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது? மனசு குழம்ப ஆரம்பிக்கிறது. “வாய் இருந்தால் வங்காளம் போகலாம்” என்பர்கள். வங்காளம் ஒவ்வொருவர் வீட்டு முற்றத்துக்கும் வந்து விட்டகாலம் இது. ஆனால் எங்கள் வீட்டுக்குள்ளே இருக்கும் தேவராசா ஆசிரியர் வீட்டைத் தேடவேண்டி இருக்கிறது. பசி, நித்திரையின்மை, அலைச்சல், மனத்துயர், உடற்சோர்வு எல்லாம் சேர்ந்து இவன் நன்றாக இளைத்துப்போனான். இவற்றோடு ஒரு மணிநேரம் தொடர்ந்து அலைச்சல். இறுதியில் ஆசிரியர் வீட்டைக் கண்டு பிடித்துவிடுகின்றான். சயிக்கினை “கேற்று”க்கு வெளியே நிறுத்திவிட்டு ஒருகணம் அங்கு தயங்க நிற்கின்றான். மாட்டத்துக்கட்டிய வேட்டியுடன் அவர் முன் எப்படிப்போய் நிற்கிறது? அவர் என்ன நினைப்பார்? அவரை அவமதிப்பதாக அல்லவா, இருக்கும்! என்ன செய்யலாம்? ஒரு முடிவுக்கு வர இயலாது மனம் குழம்புகிறது. சிறிது நேரம் மேலும் குழப்பத்தில் கழிகிறது. புதிய வழி எதுவும் மனசுக்குத் தெண்ணியான்

தென்படுவதாக இல்லை. தவிர்க்க இயலாது ஒரு தீர்மானத்துக்கு வருகின்றான். மடித்துக்கட்டிய வேட்டியை அவிழ்த்துக் கீழே தொங்க விடுகின்றான். வேட்டிக்கிழியல் இவனைப் பார்த்து ஏளனமாக நகைக்கிறது. அதன் வாயைக் கையினால் பற்றிப்பிடித்தவாறு உள்ளே பார்த்து “ஸேர்” எனக்குரல் கொடுக்கின்றான்.

“வாஹேன்...” முதல் குரலுக்கு ஆசிரியர் “கேற்று”க்கு வந்து விடுகின்றார். “ஆ... சாமி ! வா... தம்பி... வா...” அணைத்துக்கொண்டு உள்ளே அழைத் துப்போகின்றார். “இஞ்சை வாருங்கோ... எங்கடை சாமி வந்திருக்கிறார்” அவர் கொடுத்த குரலுக்கு வெளியே வந்து, மலர்ந்த முகத்துடன் அவர் மனைவி இவனைப்பார்த்து “வாருங்கோ” என உபசரிக்கின்றார். முதற் பார்வையிலேயே ஆசிரியருக்கு உகந்த மனைவிதான் என இவன் மனம் கணித்துக் கொள்ளுகிறது. “இஞ்சாரப்பா...! கம்பளை முதலாளியின்றை கடையிலே வேலை செய்கிறாமி இவர்தான்”! மனைவிக்கு இவனை அறிமுகஞ் செய்து வைக்க, “இப்ப எனக்கு நல்லாத் தெரியுது” என இவனை நோக்கி நெருக்கமாக அன்போடு மெல்லச் சிரித்த வண்ணம் அவர் மனைவி உள்ளே போகின்றார். ஆசிரியர் இவனை அனுசரித்து ஆதரவுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றார். இவனால் சாதாரணமாகக்கதிரையில் அமர்ந்து இருக்க இயலவில்லை. இவனது மெலிந்ததொடையைக் கிழிந்த வேட்டிக் கிழியல் அப்பட்டமாக வெளியே காட்டுகிறது. வேட்டியை இமுத்திமுத்து விட்டு இரகசியமாக அதை மூடி மறைக்கப் பிரயத்தனப்படுகின்றான். “இந்தா ருங்கோ... முதல் இதைச் சாப்பிடுங்கோ” ஒருகையில் தோசையும், மறுகையில் தேநீருமாக ஆசிரியர் மனைவி. இவன் முன் வந்து ரீப்போவின் மீது வைக்கின்றார். இவன் நெஞ்சம் பட்டினியாக இருக்கும் மனைவி பின்னைகளை நினைத்து ஒருகனம் கலங்குகிறது. இவனுக்குண்டான குழப்பத்தையும் தயக்கத்தையும் ஆசிரியர் அவதானிக்கிறார். “சாமி நல்லாக கணக்கீடு போய் இருக்கிறியன்... முதல் சாப்பிடுங்கோ... பிறகு எல்லாம் யோசிப்பம்” என்கிறார். “பின்னைகளைக் கூட்டி வந்து எங்களோடை இருங்கோ, சாமி !” எனக்கேட்கின்றார். அவர் தங்களுக்கென்று வசதியான பெரிய வீடு ஒன்றைக் கட்டிக் கொள்ளவில்லை. மாதச் சம்பளத்தில் இப்பொழுது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனிதர். மனசுதான் பெரிச். அவருக்குத் தொல்லை கொடுக்கக் கூடாது என இவன் மனம் தீர்மானித்துக் கொள்ளுகிறது. இவன் சிறிது நேரம் இருந்து பேசிவிட்டு வேட்டிக்கிழிச்சலை அவதானமாக மறைந்துப்பிடித்த வண்ணம் அங்கிருந்து புறப்படுகின்றான். ஒரு பிளாஸ்ரிக் பையில் அரிசி, தேங்காய், உணவுப்பண்டாங்கள் அவர்

மனைவி போட்டு நிரப்பி வருகின்றார். ஜந்நாறு சூபா தாள் ஒன்றை ஆசிரியர் இவன் கைக்குள் வைத்து மெல்லப் பொத்துகின்றார். ஆதரவாக இவனை வெளிக் “கேற்”வரை அழைத்து வந்துஅதுவரை மறைவாக வைத்திருந்த காகிதாப்பொதி ஒன்றை எடுத்து இவன் கையில் இருக்கும் பைக்குள் வைத்துவிட்டு, “பின்னேரம் வாறன் சாமி” எனச் சொல்லிக் கொண்டு உள்ளே திரும்புகின்றார். அவர் தாமதிக்காது உள்ளே சென்று விட்டது நல்லதாகப் போயிற்று. இவன் சயிக்கினில் ஏறிக்கொள்வதற்கு வசதியாக இருக்கிறது. இவனை விளாங்கிக் கொண்டுதான் அவர் உள்ளே சென்றாரோ! இவனுக்கு அது தெளிவாக இல்லை. அப்படி இருக்காது என தன்னைச்சமாதானப் பண்ணிக் கொண்டு வேட்டியை முன்போல முழந்தாள் தெரிய மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு சயிக்கினில் இவன் புறப்படுகின்றான்.

இவன் வரும்போது மனதில் இருந்த சங்கடம் எதுவும் இப்பொழுது இவனுக்கு இல்லை. ஆசிரியரிடம் உதவி நாடி வருவதில் இவனுக்குத் தயக்கமிருக்க வில்லை. ஆனால் பிச்சை கேட்டுப் போகின்றவன் அநுதாபத்தைப் பெறுவதற்காக, கிழிந்த வேட்டியை அரையில் கட்டிக் கொண்டு போவது போல செல்லவேண்டி இருக்கிறதே என்று தான் மனம் மறுகினான். இப்பொழுது அந்த உறுத்தல் இல்லை. மனதில் பூரண திருப்தி. ஆசிரியரோ அவர் மனைவியோ அதைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. மகிழ்ச்சி. இவன் தேவை உணர்ந்து அவர்கள் அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். மனதில் புதிய ஒரு ஆர்வம். இவன் புறப்படும் சமயம் ஆசிரியர் மறைத்தெடுத்து வந்து எதைத் தந்திருக்கின்றார்? மனம் ஆவலாதிப படுகிறது. அதனை உடனே அறிந்து விட வேண்டுமென துடியாத்துடிக்கிறது. மனதைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. ஓடிக் கொண்டிருக்கும் சயிக்கிள் வேகத்தைக் குறைத்து ஒற்றைக்காலை நிலத்தில் ஊன்றி, தரித்து நிற்கின்றான். சயிக்கினில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் பைக்குள் கைவைத்து அந்தக் காகிதப் பொதியை எடுத்து விரிக்கின்றான். இவனுக்கு இவன் விழிகளை நம்ப முடியவில்லை. இவனுக்கு இதுவரை மனதில் இருந்த நம்பிக்கை தகர்ந்து விழுகிறது. ஆசிரியர் அவதானித்து இருக்கின்றார். அவர் மனைவியும் அறிந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் அவர்கள் அதைக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அப்படியான ஒரு பண்பு. அவர் வேட்டி ஒன்று தந்திருக்கின்றார். சிவப்புக்கரை போட்ட பால் வண்ண வேட்டி. இவனுக்கு ஒருக்கணம் எல்லாம் மறந்து போகிறது. அந்த வேட்டியைத்தூக்கி கண்களில் பல தடவைகள் ஒற்றுக்கிறான். மானம் காக்க அந்த மனித தெய்வம் அருளிய வஸ்திரம். கண்கள் கலங்குகின்றன. “பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்து போம்”

தெண்ணியான்

என்றல்லவா கொல்லி இருக்கின்றார்கள். பசியினால் மானமும் போய் விடுமாம். மானங்களில் மேலானது எது? நிர்வாணத்தை மறைப்பது. பசித்த வயிற்றுடன் இருந்து விடலாம். நிர்வாண உடலுடன் நிலைத்திருக்க இயலுமா? தனது நிர்வாணத்தை தானே கண்டு கொள்ள இயலாது. பிறர் காண்ப தென்றால்...? “அற்றம் மறைப்பது நின்பணியே!” எனச் சிவன் செயலாகக் காணுகின்றார்கள். மானம்காக்க “கண்ணா...கண்ணா...! என பரிதவித்த பாஞ்சாலிக்கு ஆடை அளித்து அபயம் அளித்தவன் கண்ணபிரான். ஆசிரியர் தேவா சிவனா? கண்ணானா? தான் தேடிக் கொண்டிருக்கும் மனிதர் அவர்தான். மனிதனாகத் தோன்றும் தெய்வம். இவன் மனதில் தோன்றும் புளகாங்கிணத்தில் உள்ளம் பூரித்துப் போகிறது. உற்சாகமாக விரைந்து வந்து, கொண்டு வந்திருக்கும் உணவுப் பண்டங்களையும் பணத்தையும் மனனவியின் கையில் கொடுக்கின்றான். வேட்டியைப் பக்குவமாக எடுத்து மூத்த மகளிடம் ஒப்படைக்கின்றான்.

காலையில் தனியார் கல்வி நிலையத்துக்குச் சென்ற மகளை எதிர்பார்த்து இவன் கேற்றிருக்கு வெளியே வீதி ஓரமாக நின்று கொண்டிருக்கின்றான். இன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை. கடையை மூடிவிட்டு இவன் ஓய்வாக இருக்கும் நாள். யாழிப்பாண் நகரத்து மையப்பகுதிக்கு அண்மையில் கல்தூரியார் வீதியில் இப்போது இவன் வீடு. வீதியில் வாகனப் போக்குவரத்து நெருக்கடி. மகள் ஒன்பதுமணிக்கு வகுப்பு முடிந்து வந்து சேரவேண்டியவள் அரைமணிநேரம் கடந்து போயிற்று. அழகான பெண்பின்னைகள் வீதியில் நடமாடித்திரிய முடியாத காலம். மகள் வருகின்ற திசையைப் பார்த்த வண்ணம் எதிர்பார்த்து நிற்கின்றான். இவன் பார்வையில் அவள் தென்படுவதாக இல்லை. ஆனால் வீதியில் வந்து கொண்டிருக்கும் ஒருவர் அகஸ்மாத்தமா இவன் பார்வைக்குள் வந்து விழுகிறார். எங்கோ பார்த்த ஒருவராக ஆரம்பத்தில் இவனுக்குத் தோன்றுகிறது. அவர் நெருங்கி நெருங்கி வர வர... ஒ...! தேவராசா ஆசிரியர். அவர்தான். அந்த மனிதர்தான். இத்தனை ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் அதே தோற்றம். அதே நடை... இவனுக்கு உடல் புல்லரிக்கிறது. அவர் நெருங்கிவந்து விட்டார். இவன் வீதியில் முன்னேறி கைகளை விரித்த வண்ணம் அவரைப்பார்த்து “ஐயா!” என அழைக்கின்றான். “ஆர் சாமியா? எப்படி இருக்கிறியன்!” அன்பாக இவன் கரத்தை மெல்லப் பற்றுகின்றார்! இதுதான் என்ற வீடு... வாங்கையா... உள்ளே வாங்க... அவரை அழைத்துக் கொண்டு இவன் உள்ளே போவதற்குத் திரும்புகின்றான். அந்தச் சமயம்

மகள் சுயிக்கிளில் வந்து இறங்குகின்றாள். “ஜயாவுக்கு ஆரென்று தெரியுதோ?” இவன் கேட்கின்றான். “ஓமோம்... சாமியின்றைபிள்ளை”. “நாங்கள் வடமராட்சிக்கு இடம் பெயர்ந்து வந்த நேரம் இவ கைக்குழந்தை” சொல்லிக் கொண்டு நடு மண்டபத்துக்கு அழைத்து வந்து பணிவுடன் வசதியான ஒரு கதிரையில் அமர வைக்கின்றான். “பிள்ளை ஜயா வந்திருக்கிறார்”. இவன் குரல் கேட்டு மனைவியும் மகளுக்கு அங்கு வந்து சேருகிறார்கள். “ஜயாவைச் சந்திச்ச கணகாலம் யாழ்ப்பாணம் கரைச்சல் எண்டு முதலாளி கட்டையை மூடிப்போட்டு குடும்பத்தோடை கொழும்புக்குப் போன பிறகு ஜயாவை நான் காணவில்லை. ஜயாவை எப்படியும் ஒரு நாளைக்குக் கானுவன் எண்ட எண்ணம் மனதிலே இருந்தது” எங்கிறான். தொடர்ந்து “சாமி இப்ப என்ன தொழில் செய்கிறியள்?” ஆசிரியர் வினவுகிறார். “ஜயா, என்றை பிள்ளையள் நல்ல வடிவதானே! வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைமார் தேடிவந்தினம். இப்ப முத்தவை இரண்டுபேரும் சுவிஸிலே, அடுத்தவ டி.கே.யிலே, மற்றவையெயும் கேக்கினம், அனுப்பப்போகிறன். நான் கடை நடத்திறன். நல்லா இருக்கிறன் ஜயா” சொல்லிக் கொண்டு இவன் ஆசிரியரைப் பார்த்து கை எடுத்து வணங்குகிறான். “சாமி... நீங்கள் நல்லா இருப்பியள்... நல்லா இருப்பியள்... அது எனக்குத் தெரியும்.” ஆசீர்வதிப்பது போல திரும்பத் திரும்ப கூறுகின்றார். “ஜயாவுக்கு குடிக்க ஒண்டும் தரயில்லை. அதுக்கு முதல் ஜயா ஒருக்கால் என்னோடை வரவேணும்” இவன் கேட்டுக் கொண்டு மீண்டும் கையெடுத்து வணங்கி நிற்கின்றான்.

ஆசிரியருக்கு ஒன்றும் புரிய வில்லை, இவன் எதற்காகத்தன்னை அழைக்கின்றான் என அவரால் ஊகிக்குத் கொள்ள இயலவில்லை. இவன் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க அவர் மெல்ல எழுகின்றார். “வாருங்கையா...!” அவரை அழைத்துக் கொண்டு இவன் உள் வீட்டுக்குள் வருகின்றான். மனைவி யும் பிள்ளைகள் இருவரும் பின் தொடர்ந்து வருகிறார்கள். இவன் சுவாபி அறை வாசலுக்கு வந்து முன் கதவைத்திறந்து “ஜயா உள்ளே வாருங்கோ” என மாரியாதையாக அவருக்கு வழிவிட்டு தானும் உள்ளே நுழைகின்றான். இவன் மனைவி பிள்ளைகளும் அறைக்குள்ளே வருகின்றார்கள். சுவரோடு இணைத்து நீளவாக்கில் உருவாக்கப் பெற்றிருக்கும் சிமெந்து பீடத்தின் மீது சட்டமிட்ட கண்ணாடிக்குள் தெய்வப்படங்கள் வரிசையாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வண்ண மின்குமிழ்கள் அந்தப் படங்களுக்குமேல் ஒளி உழிழ்கின்றன. ஒவ்வொரு படத்துக்கும் புஷ்பங்கள் சார்த்தி, சாம்பிராணிப் பத்தி கொள்ந்து வைக்கப்

பட்டிருக்கின்றது. சாம்பிராணி, சந்தனம், கருப்பூரம், மலர்களை இதயத்தை நிறைக்கும் தெய்வீக நறுமணத்தில் அந்த அறை நிறைந்து கமழ்கிறது. இவன் தெய்வங்களுக்கு முன்னுள்ள அகல் விளக்கை ஏற்றுகின்றான். அந்தப் பீடத்துக்குக் கீழுள்ள அலுமாரியை மெல்லத் திறக்கின்றான். பூசைக்கு வேண்டிய பொருட்களால் அலுமாரி நிறைந்து கிடக்கிறது. அதற்குள் இருக்கும் வெள்ளித்தட்டொன்றைக் கையில் எடுத்து, தெய்வங்களுக்கு முன் பீடத்தில் வைக்கின்றான். வெள்ளித் தட்டை முடிக்கிடக்கும் பட்டுதூண்டை நீக்கிவிட்டு, மலர்களை அள்ளி வெள்ளித்தட்டின் மீது தூவி கைகூப்பி வணங்குகின்றான். ஆசிரியர் அந்த வெள்ளித்தட்டில் இருக்கும் பூசைப்பொருளை கூர்ந்து நோக்குகின்றார். என்ன ஆச்சரியம்! சிவப்புக் கரை இட்ட பழைய வேட்டி ஒன்று வெகு பக்குவமாக மடித்து அங்கு வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆசிரியருக்குத்தன் உணர்வுகளைக்கட்டுப் படுத்த முடிய வில்லை. “சாமி” குரல் தளதளக்க கைகளைக் கூப்பிக் கும்பிடுகின்றார். “ஜயா” இவன் மெல்லக் குனிந்து அவர் பாதங்களைத் தொட்டுப் பணிந்து வணங்குகின்றான்.

அவர்கள் எல்லோரது விழிகளும் மெல்லப் பனிக்கின்றன.

துயரத்தினால் மாத்திரம் உள்ளம் உடைந்து, நெஞ்சம் கரைந்து விழிகள் பனிப்பதில்லை.

ஜீவநதி - இதழ் - 14

மோப்பம் பிழக்கும்...

அத்தை என்று அவன் ஒரு முறை அழைத்தால், அது ஆயிரம் பொன் பெறும். இன்னொரு தடவை அழைக்கமாட்டானா! என்று மனம் ஏங்கும். அவன் அழைப்பில் அப்படியொரு அன்பு, குழைவு, நெருக்கம். அவன் சின்னப்பையனாக இருந்த காலத்தில் குடுகுடுவென்று ஓடிவந்து எனது மாடிது ஏறிடக்கார்ந்து விடுவான். அவனாக வந்து அமராது விட்டால் நான் பிடித்து மாடியில் வைத்துக் கொண்டு செல்லம் கொஞ்சவேன்.

“நான் ஆர்?”

“அத்தை”

“இவ்வை, அன்றி எண்டு சொல்லு!”

“ஹாக்கும்... மாட்டன்”

“என்ன ஹாக்கும்...”

“அன்றி வேணாம்”

“அப்ப... மாமி... எண்டு... சொல்லு!” எனச் சிரிப்பேன்.

“வேணாம்... வேணாம்?”

“என்ன வேணாம்?”

“மாமி”

“என்ன வேணும்?”

“அத்தை”

“இவர் ஒரு அத்தைக்காரன்!”

அவனைத் தூக்கி எடுத்து அணைத்து முத்த மிடுவேன். அவனுக்கு அங்கங்கே உடலெங்கும் கூச்சம் காட்டுவேன். அவன் கிணங்கிளான்று சிரிப்பான். சில சமயங்களில் அவன் பிஞ்சடலில் நோகாதவண்ணம் மெல்லப் பற்களினால் கடிப்பேன். அவன் வளைந்து நெளிந்து குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரிப்பான். அந்தச்சிரிப்பே ஒரு தனிக் கொள்ளை அழுகு. அவன் சிரிக்கச் சிரிக்க முத்துக்கள் உதிரும். மலர்கள் மலர்ந்து சொரியும். பால் வடியும் அவன் மெல்லுத்துகள் பூ இதழ்களாக விரிந்து எழில் சிந்தும் தெண்ணியான்

மழுலைச் சிரிப்பில் நான் மயங்கி, அவனைச் சிரிக்க வைத்துப் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டிருப்பேன்.

“என்னாடி.. குமரி! உன்னை இவன் பாட்டி ஆக்கிப்போட்டான்” கிழவிமார் யாராவது இடையிடையே குத்திக் காட்டுவார்கள். நான் அத்தைப் பாட்டி ஆவதில் எனக்கென்ன விருப்பமா! ஆனால் அவன் கேட்பதாக இல்லை. அவன் விருப்பந்தான் எனக்குப் பெரிசு. அவன் அத்தை என்று அழைக்கும் போது, அதில் ஒரு சுகம். நான் அதை அனுபவித்து லயித்து என்னை இழந்து போகின்றேன்.

அவன் காலையில் கண் விழிக்கிறதுதான் தாமதம். படுக்கை விட்டெடமுந்து, “அத்தையிட்டைப் போறன்..” என மழுலை சிந்திக் கொண்டு வந்துவிடுவான். அதன் பிறகு எப்பொழுதும் என் பின்னேன் பாவாடையைப் பிடித்துக் கொண்டு திரிவான். மாலையில் அவனை உறங்கவைத்து அருகில் நான் படுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதன் பின்னர் அவன் அம்மா வந்து வீட்டுக்கு அவனைத் தூக்கிப்போவா.

“நீ கெதியாகக் கலியானம் செய்து, அவனுக் கொரு பொம்பிளையைப் பெத்துக்குடு” என்று என்னைப் பார்த்துச் சிலர் கேளி செய்வார்கள்.

எனது திருமணத்தன்று என்றும்போல ஆதரவான எனது அணைப்பு அவனுக்கு இல்லாது அவன் அல்லாடிப்போனான்.

அவன் ஓயாது அழுது அடம்பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். மணவறையில் நான் இருக்கும்போதும் அவன் அழுகுரல் செவிகளில் வந்து விழுந்து கொண்டிருந்தது. பிறகும் அடங்காது அவன் விக்கி விக்கி அழும் குரல் கேட்டு, உள்ளம் பொறுக்க இயலாது படுக்கை அறையை விட்டு வெளியே வந்து அவனை உள்ளே தூக்கிப் போகின்றேன்.

அப்பொழுது அவர் என்னைப் பார்த்து “நீ என்ன குந்திதேவியா?” எனக் கேட்டு வேடிக்கையாகச் சிரிக்கின்றார்.

நான் “கஞக் கென்று சிரித்துக் கொண்டு அவனை அன்போடு அணைத்துக் கொள்கின்றேன்.

மகள் பிறந்த சமயம், “பிள்ளைக்கு என்ன பெயர் வைக்கப் போகிறியான்?” என அவரைப் பார்த்துக் கேட்கிறேன்.

அவர் மனதில் வேறு என்ன நினைத்துக் கொண்டு சொன்னாரோ எனக்குத் தெரியாது. “உம்மடை கண்ணனுக்குப் பொருத்தமான பெயரைவைப்போம்” என்கிறார்.

என்னுடைய உள்ளத்தை அவர் விளங்கிக் கொண்டு சொல்கிறார்

என்பதை நான் உணர்ந்து கொள்ளுகிறேன்.

“ராதை” வாய்விட்டுச் சொல்லுகின்றேன்.

“ஆமாம்... கண்ணன் - ராதை” என்கிறார் அவர். அவன் ராதையிலும் மூன்று வயது மூத்தவன்.

இருவரும் ஒன்றாக வளர்ந்தார்கள். ஒன்று சேர்ந்து விளையாடித் திரிந்தார்கள்.

இரு நாள் கணவன் மனைவி விளையாட்டு. மண்சோறுகறி சமைத்து பரிமாறும் பாவனை விளையாட்டு.

“இருவரும் இப்பொழுதே குடும்பம் நடத்தத் தொடங்கிவிட்டார்கள் என்று எனக்குள் சிரித்துக் கொண்டு நான் மறைந்து நின்று பார்க்கின்றேன்.

அவன் மூன்று சிறிய கற்களைத் தேடி எடுத்து வந்து அடுப்பாக வைக்கின்றான். அவன் அதன் மீது சிரட்டை ஒன்றை வைத்து நீர் ஊற்றுகின்றான். பின்னர் காகிதத்தில் நெருப்பு மூட்டி அடுப்புள் வைத்து எரிக்கின்றான். சற்று நேரம் பொறுத்து சிறிது மண் கிள்ளி அரிசியாக சிரட்டை நீருள் போடுகின்றான். அதன் பிறகு சற்றுத் தாமதித்து கீழே இறக்கி வைக்கின்றான்.

சோறு ஆக்கி முடிந்ததும் கறி ஆக்க ஆரம்பிக்கின்றான். முன்னர் போல இன்னொரு சிரட்டையை அடுப்புக் கல்லின் மீது வைத்து, அதனுள் நீர் கொஞ்சம் ஊற்றி இலைகளைப் பியத்துக் சிரட்டைக்குள் போட்டு, அடுப்பெரித்துக் கறி சமைத்து முடிக்கின்றான்.

உணவு பரிமாறுவதற்கு ஆயத்தமாக “வாழை இலை வெட்டி வாங்கோ!” என ஏவுகின்றாள்.

அவன் சென்று வேவிப் பூவரசில் இலைகளை ஓடித்து வந்து, அவளிடம் கொடுத்து விட்டு உட்காருகின்றான்.

அவன் பெரிய இலை ஒன்றை எடுத்து அவன் முன்வைத்து அதில் நீர் தெளித்து உணவு பரிமாறுகின்றான்.

அவன் உண்டு முடிந்து எழுந்து போய்க் கைகழுவுகின்றான்.

அவன் உண்ட இலையில் உணவை இட்டு, தானும் உண்டு முடிந்த பின் இலையைத் தூர வீசிவிட்டு அவனும் கைகழுவுகின்றான்.

“இனிப்படுப்பம்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவளை அணைத்து கள்ளுத்தில் அவன் மூத்தமிடுகின்றான்.

எனக்குப் பெரிய அந்தரமாக இருக்கிறது. சற்றுவிலகிப்போய் நின்று குரல் கொடுக்கின்றேன்.

“கண்ணன்!”

“வாறன் அத்தை” அவன் ஓடிவருகின்றான்.

“ராதை எங்கே?”

“ஏனம்மா!” அவளும் வந்து சேருகின்றாள்

“விளையாடினது போதும் இரண்டு பேரும் சாப்பிடுவதோ!”

அவர்களுடைய அந்த விளையாட்டு மேலும் தொடரா வண்ணம் ஒருவாறு தடுத்து விட்டேன். ஆனால் அந்தக்காட்சியைக் கண்டு எனக்கு வெட்கம் வருகிறது. அவர் என்னென்... சீக்சீ... அப்படி ஒரு போதும் இருக்காது. அவன் அம்மா பூரணம் மச்சாஞ்சுகும் இதைச் சொல்ல வேணும். பின்னை களைப் பெற்றவர்கள் எவ்வளவு எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்!

பள்ளிக்கூடம் போகும்பொழுதும் இருவரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து போனார்கள். மாணவர்களும் பெரியவர்களும் இருவரையும் சேர்த்துக்கட்டி பகிடி பண்ணுவார்களாம். அவர்களுக்கு வெட்கப்பட்டுக் கொள்ளத் தெரியவில்லை. அவள் “அத்தான்... அத்தான்...” என எப்பொழுதும் அவன் பின்னே ஓடிக்கொண்டிருப்பாள். அவனும் உரிமையுடன் “எா் ராதை” என அதிகாரம் பண்ணுவான்.

ஒரு தினம் எதற்காகவோ முரண்டு பிடித்துக் கொண்டு முகத்தை “உம்” மென்று தூக்கிக்கொண்டு ராதை வீட்டுக்கு வந்து விட்டாள்.

கண்ணன் ராதையைத் தேடிக் கொண்டு இப்பொழுது வரப்போகின்றான் என நான் நினைத்துக் கொண்டிருக்க அவன் வந்து சேருகின்றான்...

“அத்தை, எங்கே அவள்?”

“ஆரைக் கேட்கிறாய்?” அறிந்துகொண்டு அறியாதவளாக வினவுகிறேன்.

“அவள்தான்”

“எவள்?”

“ராதை”

“உன்றை ராதையை நான் பிடிச்சு வைச்சிருக்கவில்லை உங்கைதான் இருப்பாள்” நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, ராதை சினாங்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் இருந்து வெளியே வருகின்றாள்.

வந்தவள் ஒரு கணம் தரிக்காமல், “அம்மா, நான் உவரோடை இனிக்குதைக்க மாட்டன்” என்கிறாள்.

“என்ன நடந்தது...?”

“எனக்குக் குட்டிப் போட்டார்”

“அத்தை, ஒருகணக்கை எத்தினைதரம் விளங்கப்படுத்துகிறது!

மரமண்டையில் ஏறுதில்லை”

“எந்தினைமுறை குட்டினன்?”

“ஒருக்கால்”

“ஓண்டு போதாது”

“என் னம்மா நீ...” அவள் கோபித்துக் கொண்டு உள்ளே போகின்றாள்.

“ராதை உனக்குக் கோபம் ஆகாதெதி...” பாடிய வண்ணம் அவள் பின்னே அவன் ஓடுகின்றான்.

நான் இருவரையும் கண்டு மனம் மகிழ்ந்து சிரித்துக் கொண்டு நிற்கின்றேன்.

அவள் ஊடல் தணிய அவளை இப்பொழுது அவன் என்ன செய்வான் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

அவளை இழுத்து முத்தமிடுவான்.

எனக்கு அதைத் தடுக்க வேண்டுமென ஒருபோதும் மனதில் தோன்றுவதில்லை.

நாளை இணைந்து ஒன்றாக வாழுப்போகின்ற சின்னஞ்சிறிசுகள். எப்படியாவது சந்தோஷமாக இருக்க்கட்டும்.

அவன் இப்பொழுது முன்னர் போல வீட்டுக்குத் தினமும் வருவதில்லை. வருவதற்கு அவனுக்கு நேரம் இருக்காது அவன் வரும் சமயங்களில் “டாக்குத்தர் ஜயா வாருங்கோ” என வரவேற்று தனது அதிருப்தியை ராதை வெளிப்படுத்துவாள்.

“ாச்சர் அம்மா எனக்குப் படிப்பிக்கப் பார்க்கிறா” என்பான் அவன்.

“நான் டொக்ரராக வாறது உங்களுக்கு விருப்பமில்லை”

“இரண்டு பேரும் டொக்ரரானால் எங்களுடைய பிள்ளைகளை ஒழுங்காக்க கவனிக்க இயலாது”

இனி என்ன இருவருக்கும் திருமணத்தைச் செய்து வைப்போம் என்று நாங்கள் முடிவுக்கு வந்தோம்.

முறைமைக்குச்சாதகப் பொருத்தம் பார்த்தோம். வெகுபொருத்தம். இரண்டு உள்ளங்களும் பொருந்திவிட்டால் சாதகங்கள் இரண்டும் நன்றாக பொருந்திவரும்.

திருமணத்துக்கு நாளும் குறித்தாயிற்று.

திருமண ஒழுங்குகள் செய்வதற்கு ஆரம்பிக்கின்ற சமயம்... ஒரு நாள் காலை நேரம்... பிள்ளை தவத்தி தவத்தி...” என அழைத்தவண்ணம் வீட்டுக்கு வருகின்றா பெரியம்மா. இளைக்க இளைக்க நடந்து வாறா.

பெரியம்மாவுக்கு பெரிய ஆகிறதி. முன்தானையை இமுத்து தலையைழுதி முக்காடு போட்டிருக்கின்றா. இந்த முக்காடு நல்லதாக மனதில் எனக்குத் தோன்றவில்லை. உள்ளே எதுவோ ஒரு பீதி மனதில் வந்து கப்பிக் கொள்ளுகிறது.

பெரியம்மா வாய்திறந்து பேசினால் வயிற்றுப்பிள்ளை வழுவி விழும். அப்படியொரு சாதுரியம். பெரியபொரிய அரசியல் தலைவர்களிடம் இல்லாத சாணக்கியம். அப்படியான அவள் வந்திருக்கின்றா என்றால் முக்கியமான விஷயமாக அது இருக்க வேணும் என எண்ணிக் கொண்டு, “வாருங்கோ... பெரியம்மா... வாருங்கோ...” என்று வரவேற்கின்றேன். கதிரை ஒன்றைக்காட்டி “இருங்கோ பெரியம்மா” என உபசாக்கின்றேன்.

“நான் குண்டிலைவக்கக் கதிரை இல்லாததுதான் இப்ப எனக்குள்ள குறைச்சல்... ஹ்கூம்...” பெருமுச்சுடன் வாசல் தின்னணியில் தக்கென்று குந்துகின்றா. முக்காடுபோட்டுக்கொண்டிருக்கும் முன்தானைச் சேலையை எடுத்து முகத்தில் அரும்பும் வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு கீழே தொங்க விடுகின்றா.

“என்ன புதினம் பெரியம்மா! இந்தப்பக்கம் வந்திருக்கிறியள்?” அடக்கமாக மெல்ல வினவுகின்றேன்.

“ஓமோம்... எல்லாம் புதின்தான். என்னை ஆர் கவனிக்கிறியள்! நான் ஒரு சீவன் இருக்கிறனென்டு எட்டிலை பத்திலை வந்து எட்டிப்பாக்கிறியளே! கொம்மா போனதோடை என்னைக் கைகழுவி விட்டிட்டியள்”

“எனக்கும் எங்கே நேரம்! ஹ்கூம்... நல்லாக்களைச்சுப் போனாய். குடிக்க என்ன தாறது!”

பெரியம்மா நாக்கை நன்றாக நீட்டிக்காட்டி “நாக்கிலை குத்துற பச்சைத் தண்ணிகூட உன்னடை வாங்கிக்குடிக்க மாட்டன்” என்கிறார் திமிரோடு.

“என்ன பெரியம்மா ஒருமாதிரிப் பேசுகிறாய்!”

“உன்னடை எப்படி நாங்கள் செம்பு தண்ணி எடுக்கிறது?”

“நான் என்ன எழியன் சாதியே? விசர்க்கதை கதைக்கிறாய்!”

“அப்பிழித்தான்”

“என்ன அப்பிழித்தான்?” நான் சினக்கிறேன்

“என்னடி சும்மா குதிக்கிறாய்! நீ மோஞுக்கு நல்ல ஒரு கலியானம் பண்ணப்போறாய்! இல்லையே!”

“பூரணம் மச்சாளினரை மகன். அதுக்கென்ன குறை?”

“எல்லாத் தோம்பும் எனக்குத் தெரியுமெடி. பூரணம் மச்சாள் பெத்தபிள்ளையே!”

“அவவுக்குப் பிள்ளை இல்லை, வாங்கி வளர்த்த பிள்ளை”

“ஆங்கை தான்னி கிடக்குச் சங்கதி... எங்கே வாங்கினவளாம்?”

“.....”

“பாத்தியோ... பாத்தியோ... அது உனக்குத் தெரியாது எந்த ஆசப்பத்திரியிலே பிறந்த பிள்ளை?”

“அதெனக்குத் தெரியாது: எங்கே பிறந்தாலும் என்ன?”

“அங்கெதானால் இருக்குது இரகசியம்”

“என்ன இரகசியம்?”

“அந்த நாளையிலே கண்டி காலியிலை வாங்கி வந்திருந்தால் சிங்களத்தி, சோனகத்தி பெத்தபிள்ளையாக இருக்கும். அல்லது இந்தியாக்காறியின்றையாகவும் இருக்கலாம். தனக்குப் பிறந்ததையும் விலைக்கு வாங்கினதென்டு சில ஆழ்பிளையள் கொண்டு வந்ததும் எனக்குத் தெரியும். அது பறவாயில்லை”

“இது...?”

“யாழ்ப்பாணம் பெரியாசுப்பத்திரியிலே பிறந்தது. யாழ்ப்பாணத்து ஏழைய எளிய சாதிதான் பெத்தபிள்ளையை விப்பினம்”

“எங்களின்றை ஆக்களிலே ஏழை எளியதுகள் இல்லையே!”

“அதுகள் ஒருநாளும் பெத்தபிள்ளையை விக்காதுகள்”

“குமரியாக இருக்கிறவள் பெற்ற பிள்ளை எண்டால்...”

“விசரி... விசரி... எங்கடை ஆக்கள் கண்டி காலிக்குக் கொண்டுபோய் சரிப்பண்ணிப்போடுங்கள்”

“அப்ப...?”

“அப்ப என்ன... அப்ப... உன்றை டாக்குத்தர் மருமோன் ஆரோ எளிய சாதி பெத்தபிள்ளை. அவன் உன்னை “அத்தை அத்தை” எண்டு பின்னாலை ஓடித்திரிஞ்ச தெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். அது ஏதோ உன்னர விருப்பமெண்டு இருந்திட்டன். இப்ப என்டா எண்டால் அவனை மோளுக்குச்சடங்கு செய்து வைக்க வெளிக்கிட்டிட்டாய், என்றை பேரப்பிள்ளைக்கு. எங்கடை பட்டடை என்ன! குலம் கோத்திரமென்ன! எங்கடை இனசனம் உன்றை வீட்டிலே செம்பு தண்ணி எடுக்குமோ! வாய் நன்மைக்காகச் சொல்லிப்போட்டன். உன்றை மோளையும் கொஞ்சம் அச்சறுக்கை பண்ணினைவ. நான் வாறன்”

எழுந்து குண்டிச் சீலையை இடது புறங்கையால் தட்டிவிட்டு முன்தானையை இழுத்து முன்போல முக்காடுபோட்டுக் கொண்டு திருப்பிப் போகின்றா.

பெரியம்மா, வந்தகாரியம் முடிந்து போக்கு. வண்டிலை திருப்பிப் போட்டா. ஆனால் நான் முற்றாகக் குழம்பிப்போனேன்.

அவன்மீது கொண்ட பாசம் அவனைத் தூரவைத்துப்பார்க்க விடுவதாக இல்லை.

அவன் பிறப்பில் இப்படி ஒரு சிக்கல் இருப்பதை நான் இதுவரை நினைத்துப் பார்க்கவில்லை.

சமூகம்... சாதி... என்று ஒன்று இருக்கத்தான் செய்கிறது! அதை விட்டுக்கொடுக்கலாமா? சாதி என்கிறது பெரிய விஷயம். அதை மீறி நடக்க முடியுமா! மீறினால் எங்களை ஒதுக்கி வைத்து விடுவார்கள்.

அவன்மீது நான் அங்பு வைத்தது உண்மை. அந்த அங்பு என்னுடைய மகனுக்கு அவனை மணம் செய்து வைப்பதற்காக அல்ல.

நான் வீணாக இப்பொழுது ஏன் குழம்பவேண்டும்!

அவனைப்பார்க்க அப்படித் தெரியவில்லை.

அவன் அப்படியான தாழ்ந்த சாதிக்காரணாக இருக்க இயலாது. எதற்கும் பூரணம் மச்சாளை விசாரித்தால் எல்லாம் விளங்கும்.

பொறுத்திருக்க முடியவில்லை. மச்சாளிடம் உடனே போகின்றேன். மச்சாள் முகம் மலர்ந்து என்றும் போல “வா... மச்சாள்... வா...” என என்னை வரவேற்கின்றாள்.

நான் ஒரு கதிரையில் தமர்ந்த பின்னர் எதிரேயுள்ள இன்னொரு கதிரையில் அவ வந்து உட்காருகின்றா.

அதன்பிறகுதான் என்னுடைய முகத்தை அவ கவனித்திருக்க வேண்டும். முகம் எல்லாவற்றையும் காட்டிக்கொடுத்து விடுமல்லவா?

“மச்சானுக்கு முகம் சரியில்லை, என்னநடந்தது?” அக்கறையாக விசாரிக்கின்றா.

“ஓண்டுமில்லை.. தம்பி கண்ணன் எங்கே?”

“ஆஸ்பத்தியாலே இன்னும் வரயில்லை”

“அதுசரி... கண்ணண்ண ஆஸ்பத்தியிலே தானே வாங்கின நீங்கள்?”

“ஓமோம்...”

“கொழும்பு... கண்டி... மாத்தளை... எண்டு உன்றை அவர் வேலைசெய்தவர். அங்கேதான் வாங்கி இருக்க வேணும். சரிதானே!”

“இல்லை... இல்லை... யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியிலே... அதுக்கு

இப்ப என்ன?"

அப்ப... பெரியம்மா சொன்னது உண்மைதான்.

நான் உண்மையைக் கண்டறிந்ததும் உள்ளம் இறுகுகிறது.
ஒருகணத்தில் தீர்மானத்துக்கு வந்து விட்டேன்.

எனக்குள் இனி என்ன குழப்பம்!

"ஓண்டுமில்லை... சரி... நான் வரப்போகிறேன். முக்கியமான கதை
ஓண்டு சொல்லிப் போட்டுப்போகத்தான் வந்தனான்.

"என்ன கதை?"

"கலியாண விஷயமாகத்தான்"

"அப்பிடியே! அது நல்ல சங்கதிதானே! சொல்லுங்கோவன்!"

"பிள்ளை ராதை இந்தக் கலியாணம் தனக்கு விருப்பமில்லை என்டு
சொல்லுகிறாள்"

சொல்லி முடித்துவிட்டு நான் பூரணத்தின் முகத்தை நிமிர்ந்து
பார்க்காது பட்டென்று எழுந்து வெளியே வருகின்றேன்.

சீவநதி - இதழ் - 10

வாழ்வதற்காகத்தான்

கடந்த நான்கு நாட்களாக ஊரில் எந்த ஒரு வீட்டிலும் அடுப்புப் புகையவில்லை.

அவன் வீட்டிலுந்தான்!

ஆனால் அவனுக்கு மாத்திரம் வயிறு புகைகிறது. அவன் குடும்பத்துக்கும்...!

அவன் படுத்துக்கிடந்த குடிசைக்குள் இருந்து எழுந்து வந்து அதன் வாசல் தாழ்வாரத்துக்குக்கீழே குந்தி இருக்கின்றான். வெளிப்படலையை வெறித்து வெறித்துப் பார்த்த வண்ணம் காதுகளை அகலத்திற்ந்து வைத்துக் கொண்டு, நீண்ட நேரம் அதில் கொக்காகக் கொடும் தவமியற்றுகின்றான்.

அங்கு வந்து குந்தும்போதே அவனுக்கு உள்ளார நம்பிக்கை இருக்கவில்லை.

அவனைத் தேவைப்படுகின்றவர்கள் முதல்நாளே வீட்டுவரை தேடிக் கொண்டுவந்து குரல்கொடுத்துவிட்டுப் போவார்கள். அல்லது வழிதெருவில் சந்திக்கும் போதும் சொல்லி வைப்பார்கள்.

“நல்லான் தோட்டத்திலே வேலை கிடக்கு, வெள்ளாப்பிலெவாவன்”

“நல் லான் பத்துப் பன்னயினில ஓலை வெட்டிவேணும் எப்பவரப்போகிறாய்! நாளைக்கு வா”

“நல்லதம்பி தென்னம்பிள்ளைக்குக் கிடங்கு வெட்டக்கிடக்கு”

“தமிபி அவசரமாகக் கக்கூசுக்குழி வெட்டவேணும்”

“வேலி அடைக்கவேணும் வெய்யிலேறமுன்னம் முடிச்சய் போடவேணும் நீ வந்தால் போதும். துணைக்கு நான் நிக்கிறன்”

இன்னவேலை என்றில்லை என்ன வேலையாக இருந்தாலும் அதை அவன் மனம் வைத்துச் செய்வான். அதனால் அவனை வேலைக்கு அமர்த்திகிறவர்கள் தேடிக்கொண்டு வந்து விடுவார்கள். சிலசமயங்களில் பலர் வந்து நிற்பார்கள். முதலில் யாருடைய வேலையைச் செய்து கொடுப்ப தெனக் குழம்பிப்போவான். எல்லாக் காலங்களிலும் இப்படி நெருக்கடி

தெணியானின் ஜீவநதிச் சிறுகடைகள்

இப்பதில்லை. மழைபெய்தால் வேலைகள் அதிகம் வந்து சேரும். அன்றாடம் வேலை செய்தால்தான் மனைவி, பிள்ளைகளின் கால்வயிறாவது நன்றாக ஒருநாள் வேலை கிடைக்கவில்லை என்றால் அவர்கள் நாவும் நன்றாயாது.

நேற்றைய தினம் அவனைத் தேடிக்கொண்டு யாரும் வரவில்லை. நேற்று முன்தினம் அதற்கு முதன்நாள்.... நான்கு நாட்கள் ஆகின்றன.

இன்றும் அவனுக்கு வேலை இல்லை
வீட்டில் அடுப்பு ஏரியப் போவதில்லை
வயிறுகள்தான் எரிந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஒன்றா, இரண்டா, அவன், மனைவி, ஆறுபிள்ளைகளின் வயிறுகள்.

ஜங்கு பெண் பிறந்தால் அரசனும் ஆண்டியாவன் என்று சொல்லி இருக்கின்றார்கள். ஆறுபெண்களைப் பெற்று விட்ட அவன் என்னாவான்? ஒருவேளை அரசனாவானோ?

ஆறில் மூன்று வயதுக்கு வந்துவிட்ட குமர்கள். அவனுக்குத் திருமணம் நடந்தேறியது உலக அதிகசயங்களில் ஒன்று.

அவன் வயது ஒத்தவர்கள் திருமணமாகி குழந்தைகள் பெற்ற பிறகும் ஊரில் அவனை ஒருமாப்பிள்ளையாக யாரும் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. உரிய பருவம் தப்பி முற்ற ஆரம்பிக்கும் வயதில் இரண்டு ஊர்தாண்டி அவனை மாப்பிள்ளை கேட்டுவந்தார்கள்.

பிறகென்ன! அவனுக்கு இராஜயோகம்தான்!

ஆனால் வந்தவர்கள் அவனுக்கு ஒரு இராஜகுமாரியைக் கொண்டு வரவில்லை. குசேலபுத்திரியை மனைவியாகக் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள்.

வாராமல் வந்த இராஜகுமாரிக்கு மாலைசூடி, அவள் இராச்சியத்துக்கு அவன் இராஜாவாக வந்து சேர்ந்தான்.

குசேலசெல்வங்கள் வரிசையாக அவள் பெற்றுக் கொடுத்தாள். அதற்குமேல் இராச்சிய பாரம் தாங்காது என்று என்னியிருக்கிறது.

அந்தக் குசேலபுரியின் மன்னனான அவனுக்கு பொன்னும் பொருளும் அள்ளிக் கொடுக்க பாலியபருவ நன்பன் கண்ணனாக யாருமில்லை.

பகலவன் துருதுருவென்று வானத்தில் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றான். ஞேரம் பத்துமணி கடற்திருக்கும். வெயில் எங்கும் சள்ளென்று அடிக்கிறது.

அவன் இருந்த இடம் விட்டு எழுந்திருக்க இயலவில்லை. சில மணி ஞேரமாகக்குந்திக் கொண்டிருக்கின்றான். மனைவியைப் பார்க்கின்றான். அவள் வீட்டுக்கு வெளியே போவதும் வருவதுமாக ஓடிக் கொண்டியான்

கொண்டிருக்கின்றான். யார் யாரிடம் கைநீட்சிக் கடன் கேட்டு அலை கின்றாளோ! பிள்ளைகள் வீட்டுக்கு வெளியே போய்ப்பொதுக்கிணற்றில் குளித்துமுழுகிக் கொண்டு ஒவ்வொரு வராகத் திரும் பிவந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். கொண்டாட்டமொன்றுக்குப் போவதற்குத் தயாராகப் புறப் பட்டுக் கொண்டிருப் பவர்கள் போலல் வா தோன்றுகின்றார்கள்! தன்னீரை அன்றி உடலில் ஊற்றினால் உள்ள களைப்பு நீங்கி விடும் பசிக்களையும் பறந்துவிடும் என்று அறிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். குளித்து சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் தாய் எப்பொழுதும் அக்கறையாக இருப்பாள். மதியம் தானும் குனிக்க வேண்டுமென அவன் நினைத்துக் கொண்டான்.

சீனி இல்லாத சமயம் விட்டதேநீரைக் காலையில் மனைவிதந்தாள். தொண்டைக்குழிக்குக்கீழே இறக்க முடியவில்லை குமட்சிக் கொண்டு வந்தது. வேறுவழிஇல்லாமல் உள்ளே இறக்கிவிட்டான். இப்போது வயிறு காந்துகிறது; பற்றினாரிகிறது.

பிள்ளைகள் முகத்தை அவனால் நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்கு முடியவில்லை. வயிற்றுக்கு இல்லாத பிள்ளைகள் உடுப்பதற்கு ஆனதுணிமணிக்கு எங்கே போவது? அடிவயிற்றில் கணவும் நெருப்பு எரிந்து புகைந்து கொண்டு நெஞ்சுவரை மெலைந்து குடலைப் புரட்சிக் கொண்டுவருகிறது. கண்கள் இருட்டுகின்றன. தலையில் மெல்லிய ஒரு கிறுக்கம். சரிந்து நிலத்தில் படுக்க வேண்டும் போலத் தோன்றுகின்றது.

பசிக்கும் சமயங்களில் எல்லாம் நிலத்தில் விழுந்து படுத்துக் கொண்டுவிட்டால் பசி தீர்ந்தாபோகும்?

பிள்ளைகளை நினைத்து அவன் கண்கள் கலங்குகின்றன. மனம் வருந்திக் கொண்டு இப்படியேஇருந்து காணப்போவது என்ன!

முதுகை வளைத்து, கைகள் இரண்டையும் நிலத்தில் ஊன்றி மெல்ல எழுந்து, கூரைமரத்தை ஒரு கையால்பிடித்தவாறு சில நிமிடங்கள் அசைவற்று அப்படியே நின்று தன்னை நிதானமாக நிலைப்படுத்திய பிறகு, குடிசைக்குள்ளே திரும்பி வெட்டுக் கத்திகளைக் கையல் எடுத்துக் கொண்டு குனிந்து முற்றத்துக்கு வருகின்றான்.

அடுக்களைக் கொட்டிலுக்குள் இருந்து வெளியே வந்து நிற்கும் மனவி முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கமுடியவில்லை. அவளைக் கண்டுகொண்டதாகக் காட்சிக்கொள்ளாது சக்தியை எல்லாம் ஒன்று கூட்டி தலைகுனிந்த வண்ணம் மெல்ல நடந்து படலையைத் தாண்டி வெளியே வருகின்றான்.

இப்போது தெருவுக்கு வந்தாயிற்று. இனி, எங்கே போவது சட்டென்று ஒரு முடிவுக்கு வருவதற்கு அவனால் முடியவில்லை. பிட்டுக்கு மண்சுமக்கச் சென்ற சிவனாரைப்போல “கூலிக்கு ஆள் வேணுமா?” என தெருத்தெருவாக அவன் கூவிக் கொண்டு செல்ல முடிவுமா? அப்படித்தான் கூவினாலும் அவனை அழைத்து வேலை கொடுக்க எந்தச் செம்மனச் செல்வி காத்திருக்கின்றாள்?

“ஊரைச் சுற்றி வந்தால் இரண்டு தென்னம்பிள்ளைகளில் ஏற்றித் தேங்காய் பறிக்கக் கிடைச்சால், நாலு தேங்காய். ஆனால் நாங்கள் தேங்காய் விற்கப் போனால் தவிச் முயல் அடிக்கப்பார்க்குதுகள் குறைஞ்சது இருப்பு ரூபாவாப்படி விலைபோகும் அந்த ரூபாக்காக்கு பின்னைகள் ஒரு துண்டுபாணாவது வாயிலே வைக்கக்கிடைக்கும். கற்பனை பண்ணிக் கொண்டு கால்போனதிக்கில் நடக்கின்றான்.

“பக்த அடியார்களே..! எல்லாம் வல்ல முருகப்பெருமான் திருவருளால் நாலாம் உபயகாரரின் மகேஸ்வரபூஷை, அதாவது அன்னதாம் இன்னும் சிறிது நேரத்தில் ஆரம்பமாக இருப்பதால் அனைத்து அடியார் களும் ஆயைத்துக்கு வருகை தந்து....

அவன் வீட்டுக்கு அண்மையில் அமைந்திருக்கும் ஆயைத்தில் இருந்து ஒவிபெருக்கியில் அறிவிக்கப் பெறும் தகவல் காற்றலைகளில் மிதந்து வந்து செவிகளில் விழுகிறது.

அவன் வாய்விட்டு அலட்சியமாக ஒருதடவை சிரித்துக் கொண்டு முழந்தாள்களைப் பெரிதாக மடிக்காது கால்களைத் தூக்கித் தூக்கிப் போட்டு இயல்பானதான் தனது நடையை விரைவுபடுத்துகின்றான்.

கிராமத்தில் அவன் வாழும் வரண்ட மேட்டுநிலப்பகுதியை விட்டு நீங்கி தென்னை, மா, பலா, செறிந்து வளர்ந்து பயனும் குளிர்நிழலும் கொடுக் கும் செழிப் பான பகுதிக் குள் நுழைந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றான்.

குடிசனங்கள் நெருக்கமாகவாழும் தெருக்களில் எல்லாம் சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றான். கால்கள் உளை வெடுக்கின்றன. வீதி ஓரத்து மரநிழலில் சற்று நேரம் தரித்திருந்து நின்று களைப்பாறுகின்றான்.

அவனுக்குச் சுகமாக இருக்கிறது. உடலில் வழிந்து கொண்டிருக்கும் வியர்வையை இருக்கரங்களினாலும் துடைத்து விட்டுக் கொண்டு ஆழமாக மூச்சை இழுத்து விடுகின்றான்.

நிழலில் அமர்ந்து அந்தச் சுகத்தை வாழ்வில். அனுபவிப்பதற்கும் கொடுத்து வைத்திருக்கவேண்டும். என நெடுஞ்செறிந்த வண்ணம் தெயீயான்

நிமிர்ந்து மேலே பார்க்கின்றான். பொழுது உச்சியை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. “இதிலே குந்திக்கொண்டிருந்தால் ஒன்டும் நடக்காது” என நினைத்து கைகளை நிலத்தில் ஊன்றி மெல்ல எழுந்து கொடுக்கக் நிமிர்த்திக் கொண்டு மெல்ல அடி எடுத்து வைக்கின்றான்.

இனி, என்ன செய்வது? அவன் இன்னும் புகுந்து வராத தெருக்கள் சில உண்டு. அந்தப் பாதையில் சென்று வீட்டுக்குப் போகலாம். மனதில் தீர்மானித்துக் கொண்டு தளர்ந்து ஆடிசூடிநடக்கின்றான்.

வெய்யோவின் பயங்கர வெப்பம் அவன் உடலைச் சுடுகிறது. பசியின் கொடிய வெப்பம் குடலைச் சுடுகிறது. அவனுக்குக்களை; பசிக்களை நடைக்களை; வெயிற்கூட்டகளை. நாவரண்டு கொண்டு வருகிறது. எதனையாவது உடனே பருகவேண்டும் போலத் தோன்றுகிறது. என்ன பருகலாம்! தண்ணீர் தவிர வெறும் வயிற்றில் தண்ணீர்பருகினால் வயிற்றைக் குமட்டிக் கொண்டு வரும்.

கையில் தூக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் கத்தி இப்போது பெரும் பாரமாகக் கனக்கிறது.

பாரமாக இருக்கின்றன என்பதனால் அவற்றை எல்லாம் தூக்கித் தூர வீசிவிடமுடியுமா?

கத்தியைத்தூக்கிச் சுமந்த வண்ணம் தாகத்தை அடக்கியவாறு முகம் வாடி வியர்க்க வியர்க்க மெல்ல நடக்கின்றான்.

வீடு போய் தாகத்துக்கு எதனையாவது குடிக்க வேணும். அங்கேயும் அப்படி என்னதான் கிடைக்கப்போகிறது? வெறும் தண்ணீரைத் தவிர!

இனி என்ன செய்வது! வீட்டுக்குப் போக வேண்டியதுதான்.

அவன் எமாற்றத்துடன் திரும்பி வீடு நோக்கி நடக்கின்றான் வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டு வந்த வழியைத் தவிர்த்து வேறு பாதையில் சென்று கொண்டிருக்கின்றான்.

எதிரில் பரமிசிவம் ஆசிரியரின் அரச மாலிகை போன்ற வீடு அந்த வீட்டைச் சுற்றி தென்னை பலா, மா, தோடை, தேசி, கொய்யா.... என எல்லாம் காசு காய்க்கும் மரங்களால் கூற்றுக் கோலை. இவற்றோடு தோட்டந்துரவு. பென்ஸன் பணம், வெளிநாடுகளில் இருந்து இலட்சம் இலட்சமாகப் பிள்ளைகள் அனுப்பும் பணம் இத்தனையும் இருந்தும் வாத்தியாரை அவர் சொந்தப் பெயர் சுட்டிச்சொன்னால் யாருக்கும் தெரியவராது “கஞ்சன்” என்றோ, “கஞ்சன் பரமா” என்றோ அல்லது “கஞ்சன் வாத்தி” என்றோ சொன்னால்தான் அவரை இனங்கண்டு கொள்வார்கள்.

அவரிடம் வசமாக மாட்டிக் கொண்டுவிட்டால் போதும் அற்பகலி

கொடுத்து ஆயிரம் வேலைகள் செய்விக்காது ஆளைவிடமாட்டார்.

வெறுங்கையுடன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தாலும் இப்போது அவர் கண்களில் மாத்திரம் பட்டுவிடக்கூடாது.

வாத்தியார் வீடு தாண்டிவிட வேணும் என்னும் எண்ணத்துடன் சக்தியைக் கூட்டி வேகமாக நடக்க முயற்சிக்கின்றான்.

வாத்தியார் வீட்டுப் பெரிய “கேற்”ரைக் கடக்கும் சமயம் அந்தக் “கேற்” திறந்து கொள்ளுகிறது.

“நல்லான்... என்னடா அப்பா... உன்னைத்தானே தேடிக் கொண்டிருக்கிறன்”

திரும்பிப்பார்க்கின்றான். வாத்தியார் நெற்றியில் தழக்க திருநீறு சந்தனப்பொட்டு உடலில் ஆங்காங்கே திரிபுண்டரப்பூச்சுடன் சைவப்பழுமாக நின்று கொண்டிருக்கின்றார்.

எப்பொழுதும் “அடா” உடன் முன்னே ஒரு “என்ன” பின்னே ஒரு “அப்பா” போட்டு வெகு தந்திரமாகவே அவனை அழைப்பது அவர் வழக்கம். “உன்னைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறன்” என சமயங்களில் எல்லாம் அவர் பச்பாமல் இருக்கமாட்டார்.

அவன், திக்கிட்டுப்போனான். இந்தக் கஞ்சனிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டேனே! என்ற பதகளிப்புடன் “ஏன் ஜயா?” என்கிறான் மெல்லத்தரிவித்து நின்று.

“என்னடா அப்பா... அவசரப்படுகிறாய் போல கிடக்கு! எனக்கும் அவசரந்தான் ஒரு சின்னவேலை”

“என்னவேலை... சொல்லவாங்கோ!”

“என்னடா அப்பா... கிணத்துப்படியிலை பின்னையைக் கிடத்துப் போட்டு வந்தனபோல அந்தரப்படுகிறாய். கிணத்தழித் தென்னாங்கண்டிலே தேங்காய் பழுத்துக்கிடக்கு பின்னை குட்டியள் பிழங்கிற இடம். தலையிலை கிலையிலை விழுந்து போனால்...”

“இரண்டு தேங்காய் கூவிகுடுக்க மனமல்லாமல் கொக்கைத்தழி கட்டி நிலத்தில் நின்டு புடுக்கிற கஞ்சனரை கொக்கைத் தழி நீளாம் போதாமல் கிடக்குது போல. அவன்மனதில் நினைத்துக் கொள்ளுகின்றான்.

கஞ்சன் வாத்தியார் திரும்பி உள்ளே போகின்றார். முகத்தைச் சுழித்துக் கொண்டு அவன் பின்னால் தொடருகின்றான்.

அவர் காட்டிய தென்னையில் தவழ்ந்து தவழ்ந்து ஏறி தேங்காய்களை ஓவிவொன்றாகப் பறித்து கீழேபோடுகின்றான்.

“நல்லான், நல்லமுத்தல்களாகப் பாத்துப்படுங்கு” வாத்தியார் கீழே தெண்ணியான்

இருந்து குரல் கொடுக்கிறார்.

“இளசுப்டுக்கு நல்லது ஜயா!”

“என்ன பேய்க்கதை உது! இளசு கறிக்கு உதவாது என்றபடியால் தான் உப்பிடி ஒருசமாதானம் சொல்லுறவை” வாத்தியார் வாயில் இருந்து எரிச்சலோடு வார்த்தைகள் வெளிவருகின்றன.

அவன் மெளனமாகி விடுகின்றான்.

காரியம் சாதிக்க, சமாதானம் உருவாக, மெளன் ஏற்றதொரு உடல்மொழி. மூள் ரோசாபோலச்சர்றுச் சிவந்து குலை இலையாகத் தொங்கும் இளநீர்கள் அவனைப் பார்த்துக் கண்சிமிட்டுகின்றன. தாகம் பல மடங்காகி அவனைப் போட்டு வாட்டுகிறது. ஒருஇளநீரைப் பிடுங்கி கொத்திக் கெடித்தாலென்ன! என ஒரு கணம் நினைக்கின்றான். கடலியாகக்கிடைக்கும் இரண்டு தேங்காய்களில் ஒன்று குறையும். நிமிர்ந்து மேலே கழுகுக்கண்களால் கஞ்சன் வாத்தி கவனித்துக் கொண்டு நிற்கிறார்.

அந்த எண்ணத்தை அவன் கைவிட்டுவிட்டு முற் றிய தேங்காய்களைப் பார்த்துப்பார்த்து பிடுங்கிக்கீழே போடுகின்றான். பின்னர் மெல்ல சறுக்கிச் சறுக்கி இறங்கிவந்து நிலத்தில் கால்களை ஊன்றுகின்றான் அந்த நேரம்பார்த்து வாத்தியார் வீட்டுப்பக்கம் திரும்பி “என்ன சொல்லுறீர்.. சரி..” என மனைவி சொல்லும் செய்திக்குத் தான் உடன் மறுமொழி சொல்வது போலப் பாசாங்கு பண்ணிவிட்டு அவனைப் பார்த்து “ஆச்சி இண்டைக்குக் கறிக்குத் தேங்காய் இல்லை எண்டு சொல்லுகிறா கையோடை இரண்டு தேங்காய் உரிச்சத்தந்துவிட்டுப்போ” என்கிறார்.

அவனுக்குத் தெரியும் இன்று தான் மாட்டிக் கொண்டு விட்டது. மெல்ல நிலத்தில் குந்தி தேங்காய் ஒன்றை எடுத்து கத்தியால் வெட்டி உரிக்க ஆரம்பிக்கின்றான். கஞ்சன் வாத்தியார். அங்குமிங்குமாகப்பரவிக்கிடக்கும் தேங்களைத் தூக்கிவந்து அவன் முன் போட்டுக் கொண்டு, அவன் கவனத்தைத் திசைத்திரும்பும் நோக்கத்துடன் நெருக்கமாகக் கதை கொடுக்கின்றார்.

“நல்லான் உங்கடை கோயிலிலே திருவிழா நடக்குது போலே..”

“இண்டைக்கு அஞ்சாந்திருவிழா”

“அதுதான் சரி. எங்கடை கோயிலுக்குள் வல்லடி வளக்காக வரப் போகிறமென்டு நில்லாமல், நீங்கள் உங்களுக்கெண்டு கோயில்களைக் கட்டிக் கும்பிடுகிறது சரி. உங்கடை ஆக்கஞ்சுகு இப்ப வெளிநாட்டுக் காசு வருகுது. அந்தக் காசை அவமாக்காமல் நல்லபெரியபொய் கோயில் களைக்கட்டி கும்பாவிசேகம் செய்கிறதெல்லாம் மிச்சம் நல்ல காரியம்”

நல்லதம்பி அடிட்டிக்கொள்ளாமல் மௌனமாகத் தேங்காய்களை உரித்துப்போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றான்.

“என்னடாப்பா... நான் உங்களுக்கு நல்லதைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறன். நீபேசாமல் இருக்கிறாய்!”

“இதுக்கு நான் என்ன சொல்லுகிறது!” நிமிர்ந்து அவர் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லி விட்டு பழையபடி குனிந்திருந்து தேங்காய்களை உரிக்கின்றான்.

இப்பொழுதுதான் அவன் முகத்தை அவதானித்தவர் போல நடித்து, “என்னடாப்பா... உனக்கு முகம் நல்ல வாடிப்போச்சு. உங்கடை கோயிலிலே திருவிழாத் துடங்கின நாள் தொடக்கம் அன்னத்தானம் குடுக்கிறான்கள் எண்டு கேள்வி. அது நல்ல காரியந்தானே! தின்னாமல் குடியாமல் கிடக்கிறங்களும் பத்துநாளும் வயிறுமுட்டத்தின்னலாம். அதைவிட்டிட்டு வீண் ஆடம்பரங்கள் என்னத்துக்கு! உன்றைபாடும் அப்ப பிழையில்லை”

“நாங்கள் போற்றில்லை”

“என் கோயில் காரன்களோடை எதும் கோபதாபமே!”

“இல்லை”

“அப்ப...”

“நாங்கள் வேதம்”

“என்ன..?”

“நாங்கள் வேதம் சுவாமி சைவக் கோயிலுக்குப் போகக் கூடாதென்டவர்.

“நல்லான்! என்ன கதைக்கதைக்கிறாய்? என்னவந்தாலும் எங்கடை சமயத்தை விற்றுபிழைக்கக்கூடாது. என்ன காரியம் செய்தனி நீ! எப்பவும் உன்றை வாயிலை முருகா முருகா. ஆற்றங்கரையானே... எண்டுதானே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற நீ! மரத்திலே ஏறும்போதும் முருகா எண்டு சொல்லிப் போட்டுதான் முதல் காலைதூது வைப்பாய். சீ... இப்பிடிப் பிழையான வழியிலே போய்விட்டியே! நீ வேதத்துக்குப் போய் எவ்வளவு காலம்?” வாத்தியார் சற்றுச் சூடாக உரத்துப்பேசுகின்றார். சிறிது நேரம் தாமதித்து பின்னர் கேட்கின்றார்.

“எப்ப வேதத்திக்கு மாறின நீ?”

“ஓரு வரியமாகுது” நல்லதம் பி பொறுமையாகப் பதில் கூறுகின்றான்.

“உன்றை பெண்டில்... பொன்னன்றைமேள் அவள் படிச்ச பெட்டை... மதம்மாறச்சம்மதிச்சிருக்க மாட்டானே”

“அவவும் பிள்ளையளுந்தான் முதல் வேதத்துக்குமாறினைவு”

“ஓ..கோ..! என்னதுந்து ஏமாத்திரான்கள்?”

“இரண்டுகிழமைக் கொடுக்கால் அரிசி... மா... சீனி...”

“எவ்வளவு நாலைக்குப்போதும்?”

“ஒரு நாலைலெஞ்சு நாள்...”

“நாலைலெஞ்சு நாள் தின்னத் தீன் தாறான்கள் எண்டதுக்காக மதம் மாறிவிட்டியள்... என்ன! இப்ப நீ உண்மைக்கிறில்லவனாகிவிட்டாய்... என்ன! எங்கே ஒரு தோத்திரம் சொல்லுபாப்பம்!”

அவர் முகத்தைப் பார்த்தவன்னைம் அவன் வாய் திறக்காமல் இருக்கின்றான்.

“பாடன்ரா அப்பா...! சும்மா வாயை முடிக்கொண்டிருக்கிறாய்!”

அவன் தொண்டையை மெல்லக் கணத்துக் கொண்டு தலைகுனிந்து நிலத்தை நோக்கியவன்னைம் அழித் தொண்டையினால் பாடுகின்றான்.

“தேவனைத் துதியுங்கள் எப்பொழுதும்

தேவனைத் துதியுங்கள்... ஆ..ஆ

அவன் தொடர்ந்து பாடுவதற்கு அறியாது இமுத்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

“என்ன நல்லான் மேலே பாடன்டா அப்பா!”

“மறந்து போச்க ஜயா”

“நான்பாடுகிறேன் கேள்!...”

“அவர் வல்லமை விளங்கும் ஆகாயவிரிவை

பார்த்துத் துதித்திடுங்கள் – எப்பொழுதும்

தேவனைத் துதியுங்கள்...!”

அவர் தொடர்ந்து பாடி முடிக்கின்றார்.

அவன் உள்ளத்தில் எழுந்த அதியத்தை அடக்கமுடியாமால் விழிகளை அகலத்திறந்தவன்னைம், “ஐயாவுக்கு கிறித்து தோத்திரம் எப்பிடித்தெரியும்?” என விளவுகின்றான்.

“எல்லாச் சமயங்களைப்பற்றியும் நான்படித்து வைச்சிருக்கிறேன்” பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டு “சரி... வேறென்ன உதவி செய்கிறான்கள்?” சொல்லு.

“பிள்ளையள் படிக்க உதவி செய்யினம்”

“நல்லான்... என்ன சொன்னாலும் வயிற்றுத் தீஞுக்காக மதம் மாறக்கட்டாது. அதுசரி... அன்னதானதுக்கு நீங்கள் ஏன்போகிறில்லை?”

“அஞ்ஞானிகளின்றை கோயிலுக்குப் போகக்கூடா தெண்டு எங்கடை வேதச்சாமியார் கட்டாயமாகச் சொன்னவர்

“எடே நல்லான்... என்னா சொன்னாந்... என்னா சொன்ன நீ.. நாங்கள் எல்லாம் அஞ்ஞானியள் நீ வேதத்துக்கமாறி இப்ப மெய்ஞ்ஞானி ஆகிவிட்டாய். அப்படித்தானே! கதைக்கிறது ஆளை அறிஞ்சுகதைக்க வேணும் போடா போ... நீயும் உன்றை வேதமும்...”

கதையோடுகதையாகக் கஞ்சன் வாத்தியார் வீட்டுத் தேங்காய்கள் இருபதும் உரித்து முடிந்துவிட்டன. நல்லதம்பி தளக்குரிய கூலி இரண்டு தேங்காய்களையும் எடுத்துப் பிணைத்துக் கொண்டு அவைகள் ஒரு கையிலும் மறுகையில் கத்தியமாக வாறன்” எனச் சுருக்கமாகச் சொல்லவிட்டு நெஞ்சில் சுமையுடன் வீடு நோக்கிநடக்கின்றான்.

வீடுவெந்து சேர்ந்ததும் குடிசையின் தாழ்வாரத்தில் தேங்காய்களைத் தொப்பென்றுபோடுகின்றான். கத்தியையும் அங்கு வைத்தபின்னர் வீட்டை நோட்டமிடுகின்றான். யாரும் அங்கு இருப்பதாகத் தொயிவில்லை.

“பக்த அடியார்களே! அன்னதான நிகழ்வு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அடியார்கள் அனைவரும்...” ஓலிபெருக்கியில் அறிவித்தல் வந்து கொண்டிருக்கின்றது.

“இஞ்சார்... எங்கே இருக்கிறாய்...?” அவன் குரல்கொடுக்கின்றான்.

“நான் இஞ்சை இருக்கிறேன்” அடுக்களைக்குள்ளே சேர்ந்து படுத்துக்கிடக்கும் அவளின் குரல் கீனமான எழுகிறது.

அவன் அடுகளைக்குள் நுழைந்து அவன் அருகில் அமர்ந்த வண்ணம் அவசரமாகக் கேட்கின்றான்.

“இஞ்சார்... நாங்கள் செய்தது சுரியே!”

“என்னத்தைக் கேட்கிறியள்!”

“நான் வேண்டாம் வேண்டாமென்டு சொல்ல நீதான் அவசரமாகப் பின்னளையோடை வேதத்துக்கு மாறினானே!”

“அதுக்கு இப்பென்ன வந்தது?”

“வாத்தியார் சொல்லுகிறார் வயிற்றுப்பாட்டுக்காக எங்கடை சமயத்தைவிட்டுப்போட்டு வேதத்துக்குப் போனது பிழையாம்”

“எந்த வாத்தியார்”

“கஞ்சன் வாத்தியார்”

“அவரோ... உறா... உறா...”

“என்னப்பா சும்மா சிரிக்கிறாய்!”

“வயிந்துப்பாட்டுக்காக எங்களுக்கு முந்தி வேதத்துக்கு மாறினவர்

அவர்தான்”

“உதென்னகதை! அவர் நல்ல சைவம்!”

“இப்ப எல்லோ..! அந்தக் காலத்திலே நல்லூர் ஆசிரிய கலாசாலையிலை ஆசிரிய பயிற்சி பெறுகிறதுக்காக வேதத்துக்குமாறினவர். பயிற்சி முடிஞ்சு ஆசிரியராகப் பதவியும் பெற்று தன்றை வயிறுவளர்த்தவர். பிறகுதான் திருந்பவும் திருநீறு பூசிக் கொண்டவர். இப்பவும் அந்தப் பெண்ணை எடுக்கிறார். அவற்றை வேதப்பேர் என்ன தெரியுமே!”

“எனக் கென்னாடியாத்தை தெரியும்”

“செபஸ்யாம்பிள்ளை”

“செபஸ்யாம்பிள்ளையோ... செபஸ்யானோ!

“குறைஞ்ச சாதிக்காரன் வேதத்துக்கு மாறினால் தான் செபஸ்தியான்.. வேதக்காரன் எண்டாலும் பெரிசாதிக்காரன் எண்டு பிரிச்சக்காட்டுகிறதுக்காகத்தான் அந்தப் பிள்ளையும் சேர்க்கிறது.”

“எல்லாம் சரி நாங்கள் வேதத்துக்குமாறினது சரியே...! எனக்கு இப்ப குழப்பமாகக் கிடக்கு”

“உங்கை பெரியபொய் ஆக்கள் எண்டு இருக்கிறவை கனபேர்ப்பட்டம் பதவிக்காக வேதத்துக்குமாறினாவதான். அவை செய்தால் சரி, நாங்கள் செய்தால் பிழையே!”

“வேதத்துக்கு மாறித் தான் இப்ப பிள்ளையள் பட்டினி... நீபட்டினி... நானும் பட்டினி இல்லையெண்டால் உந்த அன்னதானத்திலை நாலு நாளும் சாப்பிட்டிருக்கலாம். பிள்ளையள் எங்கே போய்விட்டதுகள்?”

.....

“என்ன பேசாமல் இருக்கிறாய்!”

“அன்னதானத்துக்கு....”

“என்ன...? என்ன காரியம் பாத்தனீ?

சுவாமி அறிஞ்சால்....” அவனுக்குச் சினம் பொங்கிக் கொண்டு வருகிறது.

“சும்மா கோபிக்காலைத்துபுங்கோ.... எங்கடை சமயம் சரி இல்லை எண்டா நாங்கள் வேதந்துக்குமாறினம்! வயிற்றுக்கு இல்லை எண்டதாலே... வலுமையாலைதானே! சுவாமியார் என்ன சொல்லுகிறது? பசிக்கிற வயிற்றுக்குச் சோறு வேணும். கடவுள் ஒருவர்தான். மதங்களும் பெயர்களுந்தான் வேறு வேறு. வயிற்றுக்கு இல்லாத எங்களுக்கு மதம் ஒரு பிரச்சினை அல்ல... எங்களுக்கு முதல் எங்களுடைய வயிறுதான் பிரச்சினை வயிறு நிரம்பினவன் என்னென்ன தத்துவமெல்லாமோ பேசவான்! அவன்

பட்டினி கிடந்து பசியில் தூஷ்தாத்தான் எங்கடை நிலை விளங்கும்.”

அவன் தலைகுனிந்திருந்த வண்ணம் சற்று நேரம் ஆழமாகச் சிந்திக்கின்றான். பின்னர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக அவனைப் பார்த்துக் கேட்கின்றான்.

“நீ யேன் அன்னதானத்துக்குப் போகயில்லை!”

“நீங்கள் பட்டினி கிடக்க, நான் போய் எப்பிடிப் சாப்பிடுகிறது!”

“சரி எழும்பு இரண்டு பேரும் போவம்!”

இருவரும் இணைந்து அன்னதானம் நடைபெறும் ஆலயம் நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

ஜீவந்தி - இதழ் - 31

தூய் மாமனி

ஒசை எழுப்பாமல் திருடன்போல தெரு ஓரத்துத் தகரப்படலை மெல்லத் திறந்து மூடுகிறது.

இப்படித் திறந்து மூடி பதுங்கிப் பதுங்கி உள்ளே வருகின்றவர் வேறு யாருமல்ல, மாமாதான்.

மாமா இப்பொழுது உடல் மெலிந்து நல்லாத் தளர்ந்து போனார். அவர் கரங்கள் வலுகிழந்து போய்விட்டன. அவைகளில் எப்பொழுதும் ஒரு நடுக்கம். அந்தக் கரங்களில் ஒன்று ஊன்றுகோலைப் பற்றிப் பிடித்திருக்கும். மறுகரத்தினால் படலையை மெதுவாகத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வருகின்றார்.

மாலைக்கருகும் மைமல் வேளை.

அவர் இந்த நேரம் பார்த்துத்தான் என்றைக்கும் இரகசியம் போல வந்து போகின்றார்.

தனது வருகையைப் பிறர் அறிந்து விடாத வண்ணம் உள்ளே வந்து வாசலில் நின்று மெல்லக் கூரல் கொடுப்பார்.

இப்போ எந்த அசுகையுமில்லை.

படலையில் இருந்து சில மீற்றர் தூரம் உள்ளே வந்தாக வேண்டும். மாமா வந்து கொண்டிருக்கிறார். இந்தக் தூரத்தைத் தாண்டி வருவதற்கே அவருக்கு சில நிமிடங்கள் வேணும். மூச்சிரைக்க வந்து வாசலில் மெல்ல அமர்ந்து விடுகின்றார்.

வீட்டுக்கு வெளியே பக்கம் பக்கமாக இரண்டு தூண்களை நிறுத்தி, அதற்கு மேல் பிளாற் கூரையை நீட்டிப்போட்டு, அதன் கீழ் படிகள் அமைத்து, பக்கங்களில் அரைச் சுவர் வைத்து வாசல்.

மேற்குப்புறமாக உள்ள அரைச்சுவரில் தூணின்மேல் தனது வளைந்த முதுகை வைத்துச் சரிந்து ஆசுவாசமாக அமர்ந்திருப்பார். கால்கள் இரண்டுக்கும் இடையில் கைத்தடி சார்த்தி இருக்கும். எப்பொழுதும் அவர் வந்து அமர்ந்து கொள்ளும் இடம் இதுதான். இன்னொரு இடத்தில் மறந்தும் போய் உட்காரமாட்டார்.

“மாமா உள்ளுக்கு வாருங்கோ!”

“வேண்டாம்”

அவர் இந்த இடம் விட்டு எழுந்து வரப்போவ தில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும்.

சந்தர்ப்பத்துக்குத் தகுந்த ஒரு சாக்குப் போக்குச் சொல்லிக் கொண்டு இடையிடையே வந்து இப்படி உட்கார்ந்து கொள்ளுவார்.

எனக்குத் தெரியும், அவருக்கு என்னைக் காணாமல் இருக்க இயலாது.

எனக்குந்தான் அப்படிப் பல தினங்கள் அவரைக்கண்டு கொள்ள வில்லை என்றால் மனசு அவரைத் தேட ஆரம்பித்து விடும்.

என் சொந்தப் பெயர் சொல்லி பிறர் என்னை அழைப்பார்கள் உறவுக்காரர்கள் உறவு முறை சொல்லுவார்கள். அவருக்கு மாத்திரம் நான் “ராசு” என் பெயரை அவர் தன் வாயால் கூறி என் செவிகள் இதுவரை கேட்டதில்லை.

“ராசு!”

இதய ஆழத்துள் இருந்து எழுந்து அடித் தொண்டையால் மெல்ல வெளிப்படும், அந்தக் குரலில்தான் எத்தனை நெஞ்ருக்கம்! இறுக்கமான பிணைப்பு! பாசத்தின் குளிர்ச்சி!

இன்னொரு தடவை மாமா இப்படி அழைக்க வேண்டுமென மனசு ஏங்கும்.

முதற் குரல் வந்த பிறகும் நான் மௌனித்திருக்கின்றேன். இன்னொரு தடவை அழைக்கக்கூடும்.

“அப்பு ராசு!”

மாமாவின் இதயம் அவர் குரலாக வந்து என் இதயத்தைத் தொடுகிறது.

நான் சிலிர்த்துப் போகின்றேன்.

என்னால் மௌனமாக இருக்க இயலவில்லை.

“வாறன் மாமா” எழுந்து வாசலுக்கு வருகின்றேன்.

மாமா அவருக்குரிய இடத்தில் வெயிலில் காய்ந்துபோன பனம் ஓடியலாக சுருண்டு போய் இருக்கின்றார்.

நான் அவருக்கு எதிர் ப் புறத்து அரைச் சுவால் வந்து அமருகின்றேன்.

மாமா மெல்லத் தலையைத் திருப்பி காலில் இருந்து தலைவரை நோக்கி எனது முகத்தில் வந்து அவர் பார்வை தரித்து நிற்கிறது.

அவருக்கு முதுமையிலும் கூர்மை மழுங்காத விழிகள்.

மெல்லிய இருளிலும் என்னைச் சரியாக அவதானிக்கின்றார். அவர் விழிகளில் மூன்றா இருந்த கலக்கம் இப்ப தெளிகிறது.

“ராசவுக்குச் சுகமில்லையாம்?”

“காச்சல்”

“டெங்கோ... என்னவோ புதுப்புது வருத்தங்கள் சொல்லுகினம்”

“இது... சாதாரண காச்சல்”

“கொதிக்காச்சல்... தலையிலே வெய்யில் பட்டுப்போச்சு... எத்தினை நாள்!”

“ஒரு கிழமை ஆச்சு!”

“ஹி்ம்... எனக்கார் சொல்லுகினம்!”

மாமாவின் பெருமுச்சு அவர் நெஞ்சுச் சுமையாக காற்றோடு கலக்கிறது. ஆனால் யாரையும் குறையாக வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தை மாமா சொல்லமாட்டார்.

எதைக் கேட்டாலும் மாமா ஒருபதில் வைத்திருக்கின்றார். அது எனக்குத் தெரியும், தொந்து கொண்டே அவரிடம் கேட்கின்றேன்.

“மாமா சாப்பிடுங்கோ!”

“மத்தியானம் நல்ல சாப்பாடு”

“ஒரு தேத்தன்னிணி!”

“குடிச்சிட்டுத்தான் வந்தனான்.”

மாமா வெளியே போய் வாய் நனைத்துவிட்டு வீடு வருகின்றாரென அவர் மருமகள் அறிந்தால் போதும், அவள் நெருப்பு எடுத்துக் கொண்டு நிற்பாள். வாய் திறந்து சீறுவாள். அவள் நாவின் சுட்டெரிக்கும் அக்கினிச் சுவாலையில் தினமும் அவர் வெந்து கருகிப்போகின்றார்.

“அவருக்கு வயிறு நிறைய எந்த நேரமும் நான் கொட்டுறது போதாதென்டு ஊனிலே பூசை பாத்துப்போட்டு வந்திருக்கிறார்.”

“ஸுன்டு நேரமும் வயிறு வெடிக்க விழுங்க வேணும்”

“வெட்கம் மானமில்லையே, வீட்டுக்குவீடு கைஏந்தி நக்கித் திரிகிறார்.

“தீன்னாமல் கொள்ளாமல் கிடந்து குறண்டினவர், இப்பதான் வாயைத்திறந்து திண்டு தள்ளுறார்”

மாமாவுக்கு வந்து வாய்த்த மருமகள் அவர் மனைவி போலத்தான். அவர் மனைவியின் தம்பி மகள்.

அவள் கண்ணில் அவர் படும் போதெல்லாம் இல்லாத பொல்லாத பழிகள் சொல்லிச் சொல்லி அவமதித்துக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

அவரைக் கேளி செய்வதும் கேவலப்படுத்துவதுமே அவளுக்கு வேலை.

“அத்தான் உங்கடை அப்பா சும்மா கிடக்கிறாரில்லை”

“அவரை அடக்கி வைச்சுக் கொண்டு கிடக்கச் சொல்லு”

“எப்பொத்தாலும் பசிக்குது... பசிக்குதென்டு...”

“ஐமாம் அவர் உழைச்சிங்கே குவிச்சு வைத்திருக்கிறார்... உழைச்சமூழைச்சு ஆருக்கோ குடுத்துப்போட்டு...”

“வீட்டிலே இருந்து எந்த நேரமும் பழஞ்சீலை கிழிஞ்சதுபோல பறுப்புத்தால் வீடு விடியுமே!”

“அந்த நாயை வாயை மூடிக் கொண்டிருக்கச் சொல்லு”

“பட்டினி போட்டால் தான் கொழுப்பு அடங்கும்”

அவர் மகன் மனைவி சொல் கேட்டு எப்பொழுதும் அவரைத் திட்டித்தீர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான்.

மாமா வாய் திறப்பதில்லை. மனைவியுடன் வாழ்ந்த காலத்திலும் அப்படித்தான். அது அவர் சுபாவம். எவரோடும் அதிர்ந்து பேசி அறியாதவர். அவசியமில்லாது அடுத்த வீட்டுப் படலை திறக்காதவர். தனது கையே தனக்குத் துணை என்று நம்புகின்றவர். யாரிடத்திலும் போய் கை ஏந்தி நிற்காதவர்.

“நான் உழைக்க வேணும். என்றை உழைப்பிலே திண்ணவேணும். அது எவ்வளவு சந்தோஷம். அப்பதான் சாப்பிட்டது எனக்குச்சமிக்கும்.”

மாமா மந்திரம்போல இதைச் சொல்லிச் சொல்லி வாழ்ந்தவர். எவர் வீட்டுக்கும் அவர் இப்ப போய்வருவதில்லை. ஆனால் என்னைப் பார்க்காமல் இருக்க மாத்திரம் அவருக்கு இயலுவதில்லை. அவர் என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்து போவது வீட்டில் அறிந்தால்...

“வீட்டிலே திண்டு கிடப்பம் திண்ணாமல் கிடப்பம்; இவர் ஊரெல்லாம் போய்ச் சொல்லி பறை அடிச்சுப் போட்டு வாறார்”

“எங்கடை கதையளை மற்றவைக்குப் போய்ச் சொல்லித் திரிகிறார்”

“வயிறுதான் இஞ்சை மனமெல்லாம் எங்கையோ!”

“வீட்டிலே சின்ன அலுவல் செய்ய ஏலாது... ஊர் உலாத்த மட்டும் ஏலும் இன்டைக்கு அவர் வரட்டும் வரட்டும்.”

கணவன் வீடுவந்து சேர, அவன் காத்திருந்து பழி மூட்டி விடுவான்.

“என்ன... அவன் வீட்டுக்கு இந்த நாய் போனதே! எத்தனை நாள் சொல்லுறது அங்கே நக்கப்போகாதை எண்டு. உன்னைக் கொலை செய்தாலும் எனக்கு வாற ஆத்திரந்திராது. ராகு... ராகு... எண்டு என்ன எடுத்துக் கொண்டு போய் ஒளிச்சொளிச்சுக் குடுக்கிறாய்!”

அவன் துள்ளிக் குதிக்கின்றான். கை நீட்டி அவருக்கு அடித்தும் இருக்கின்றான்.

அந்தக் குடும்பத்தில் இருக்கும் எல்லாருக்கும் என் மீது ஒரு வெறுப்பு. இப்படி ஒரு உணர்வை அவர்கள் மனங் களில் வளர்த்து விட்டவள் அவர் மனைவிதான்.

மாமா தேடிக் கொண்டு என்னிடம் வருவார். அதிகநேரம் தரித்திருக்க மாட்டார்.

இனி இங்கிருந்து புறப்பட்டு விடுவாரென மனதில் நான் எண்ணிக் கொண்டிருக்க, வீட்டுவாசல் லியிற் திடீரென ஒளிர்கிறது.

மாமாவை இப்பதான் நான் நன்றாகப் பார்க்கின்றேன்
ஓ.... மாமா!

வாழிச் சோர்ந்து போன முகம். பஞ்சடைந்த கண்கள். கத்திக்கப் படாமல் வளர்ந்து சுருண்டு கலைந்து தொங்கும் வெள்ளள முடி. தாடையிலும் உட்டடிலும் மயிர் வளராத சருமத்தில் சுருக்கங்கள். வரிவரியாக மழந்து உள்ளே ஓட்டின வயிறு. அரையில் அங்கங்கே கிழிந்து கிடக்கும் சாரம்.

அந்தச் சாரம்.... மெல்லிய பச்சை வண்ணத்தில் தடித்த கோடுகளும், சிறிய கறுப்பு மஞ்சள் கோடுகளும் குறுக்குப்பாடாகப் போட்டிருக்கும் அந்தச் சாரம்....

மாமா அந்தரப்பட்டு என்னைத் திரும்பிப்பார்க் கின்றார். நான் உள்ளே பார்த்துக்குரல் கொடுக்கின்றேன்.

“லயிற்றரை நிப்பாட்டுங்கோ!”

லயிற் அணைந்து போகிறது.

அந்தச்சாரம் மாத்திரம் தெளிவாக... மிகத்தெளிவாகத் தெரிகிறது.

மாமாவின் உள்ளத்து உணர் வுகளை புரிந்து கொண்டு முதுமைக்காலத்தில் அவரை வைத்து பாதுகாத்து அன்பாக நடத்தத் தெரியாத அவர் மகன், அவர் இரசனையை விளங்கிக் கொண்டா அந்தச் சாரத்தை அவருக்கு வாங்கிக் கொடுத்தான்!.

அந்தச் சாரம்...

ஒரு தீபாவளி தினம். ஊரெல்லாம் கொண்டாட்டம். எங்கள் வீடும் இந்த ஊரில் தான். ஆனால் ஏழைகளுக்கு என்ன கொண்டாட்டம்!

மூன்று அக்காமருக்குப் பிறகு நான் ஒரு அருமைத் தம்பி. பிறந்து மூன்று ஆண்டுகளில் அப்பாவைத் தின்றவன். மூன்று அடுப்புக்கற்கள் போல இருக்கும் பெண் பின்னைகளுக்குப் பின்னர் அடுப்பில் வைத்து எளிக்கும் விறகு கட்டையாகப் பிறந்தவன் நான் என்று சொன்னார்கள் என்னால் எங்கள் குடும்பம் எரிந்து போனது என்றார்கள்.

அம்மா, அக்காமார் மூவரும் இரவுபகல் என்று பாராமல் ஹய்வில்லாது பளை ஒலைப் பாய் இழைத்துத்தான் குடும்பத்தின் வயிறு

நன்றத்து.

இந்தக் குடும்பத்தில் என்ன கொண்டாட்டம்!

தீபாவளிக்கு முதல் நாள் பள்ளியில் ஒன்றாகப் படிக்கும் பக்கத்துவீட்டு நண்பன் குமாரரவழுமைபோலத் தேடிக் கொண்டு விளையாடுவதற்காகப் போகின்றேன்.

“வா... வா...”

வெகு உற்சாகமாக அவன் என்னை வரவேற்கின்றான். வீட்டுக்குள்ளே ஓடிச் சென்று நீலநிறக்காற் சட்டை ஒன்று, வெள்ளை ரீசேட் ஒன்றைக் கையில் தூக்கி வந்து பெருமையோடு காட்டுகின்றான்.

“அப்பா நேற்று வாங்கி வந்து தந்தவர். இனி கிழிஞ்ச களிசான் பள்ளிக் கூடம் போட்டுக் கொண்டு வரமாட்டேன்”

“தம்பிஉனக்குப் புது உடுப்பு எடுக்கயில்லையே!”

அவன் அம்மா கேட்டுக் கொண்டு அருகே வருகின்றா.

“இல்லை அத்தை”

“ஆ... அம்மா பிறகு வாங்கித் தருவா” ஆதாரவாக எனது தலை மெல்லத் தடவுகின்றார்.

“வா.... நாதன் வீட்டை போவம்” தனக்குப்புது உடுப்புக் கிடைத்திருக்கும் உற்சாகத்தில் குமார் அழைக்கின்றான்.

“வேண்டாம்.... அங்கே போக வேண்டாம்” தடுக்கின்றா அவன் அம்மா.

“அவன் இரண்டு பேரையும் வரச் சொன்னவன், போவம்... வா...” குமார் சந்தர்ப்பத்துக்குத் தகுந்த பொய்யைக் கூறி கையில் பிழித்து இழுத்துக் கொண்டு போகின்றான்.

நாங்கள் இருவரும் வந்திருப்பது கண்டு நாதனுக்குப் பெரிய புளுகம் கரைப்புரண்டு ஒடுகிறது.

“வாங்கடா.. வாங்க... இதிலை நில் லுங் கோ வாறன்” முன்மண்டப்பத்துள் இருவரையும் நிறுத்தி விட்டு, உள்ளே ஓடிச் சென்று வீட்டுக்கதவைத் திறப்பினால் படாரென்று திறந்து அறைக்குள்ளே நுழைந்து ஒரு பையைக் கையில் தூக்கிக் கொண்டு வேகமாகத் திரும்பி வருகின்றான்.

தீபாவளிப் புத்தாடைகளை எதிர் பார்த்து வந்திருக்கும் எங்களுக்கு அவன் கையில் பையைத் தூக்கிக் கொண்டு வருவது அதிசயமாக இருக்கிறது.

“இஞ்சை பாருங்கோ...!” பைக்குள் கையைவிட்டு ஓவ்வான்றாக வெளியே எடுக்கின்றான்.

பெட்டி வெடி, கோர்வை வெடி, சக்ரவாணம், வெள்ளிவிறிசு,

பூவாணம்..

ஓவ்வொன்றாக வெளியே எடுத்து வைக்கின்றான் எங்களை அலட்சியமாக கர்வத்துடன் நோக்குகின்றான்.

நாங்கள் இருவரும் விழிகளில் ஏக்கம் வழியப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றார்கள்.

“டேய் நாளைக்கு வாருங்கடா!”

“நாங்களும் கொளத்தத் தருவியா”

“அதிலை வேலையில்லை. நான் கொளத்திற்கை வந்து பார்த்துக் கொண்டு நில்லுங்கோ!”

“டேய்... என்றை புது உடுப்புகள்..” உள்ளே போய் அலுமாரியைத் திறந்து எடுத்துக் கொண்டுவருகின்றான்.

ஜீன்ஸ்... முழுக்கைக்கேட்டு... ஒருசாரம்.

“நாதன் சாரம் கட்டப் போறான்றா!”எங்கள் இருவருக்கும் எல்லாம் புதுமையாக இருக்கிறது. நாங்கள் இன்றுவரை ஒருசாரம் அரையில் கட்டிப்பார்த்த அனுபவம் எங்களுக்கு இல்லை. எங்களுக்கு பள்ளிக் கூடத்துக்கு வீட்டுக்கு விளையாட்டுக்கு கோயிலுக்கு படுக்கிறதுக்கு... குளிக்கிறதுக்கு... எல்லாத்துக்கும் அரைக்காற்சட்டதொன்.

“நாதன் இதெல்லாம் எங்கெடா வாங்கினது!”

“ரவுனிலே வாங்கி வந்தவர். அப்பாவுக்கு ரவுனிலே பெரிய கடை இருக்குத் தெரியுந்தானே!...”

சாரத்தைத் தொட்டுப் பார்க்க வேண்டும் போல ஆசையாக இருக்கிறது. நாதன் கைகளில் தூக்கிவைத்துக் கொண்டு நிற்கின்றான்.

இருவரும் தொட்டுத்தவிப் பார்க்கின்றோம். அப்போ, வெளியே சென்றிருந்த அவன் அம்மா இந்தச் சமயம் உள்ளே வருகின்றாள்.

“டேய் தரித்திராங்கள்... என்னடா செய்கிறியன்! நாளைக்கு நாதன் உடுக்கைக்கே வந்து பார்க்கிறது தானேயடா! இப்ப தொட்டனைஞ்சு ஊத்தையாக்கிறியனே மூதேவிகள்!”

அவள் கை ஓங்கிக் கொண்டு பாய்ந்து வருகின்றாள்.

நாங்கள் தம்பினோம் பிழைத்தோமென்று வெளியே ஒடி வருகின்றோம்.

நான் நேரே அம்மாவைத் தேடிக் கொண்டு போகின்றேன். அம்மா எங்கள் வீட்டுக்குடிசைக்குள் தலை குனிந்து இருந்து பாய் இழைக்கின்றா. அம்மாவின் பாயில் அம்மாவுக்கருகே சின்னக்கா, இன்னொரு பாயைப் பொயிக்காவும் மற்றக்காவும் இழைத்துக் கொண்டிருக் கின்றார்கள்.

அவர்கள் எல்லோரது கரங்களினும் ஒரு வேகம், ஒரு அவசரம்.

“அம்மா... அம்மா...”

அம்மாவின் கவனம் முழுவதும் பாயை இழைத்து முடிப்பதில்தான்.

“அம்மா... அம்மா... எனை அம்மா... அம்மோவ்”

“என்ன...! இதுகளை மாலைப்படுகிறதுக்குள்ளேள இழைத்து முடிச்சு, மானாண்டிச் சந்தைக்குக் கொண்டு போய் வித்தாத்தான் இரவாவது சோறு காச்சித் தரலா மெண்டால்... அதுக்குள்ளேள நீ வந்து கிண்டிக் கொண்டு நிற்கிறாய்”

அம்மாவக்குப் பின்புறமாக வந்து முதுகில் சாய்ந்த வண்ணம் கழுத்தைக் கட்டிப்பிடிக்கின்றேன்.

“அம்மா... அம்மா... என்றை அம்மாச்சி...”

“விடா... விடா... உன்றை அம்மா தான். என்னத்துக்கு இப்ப வளைக்கிறாய்!”

“அம்மா.. எனக்கொரு சாரம் வாங்கித்தானை”

“சாரமோ....!”

“ஓமோம் சாரந்தான்”

“பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போடுகிற துக்குக் களிசான் இல்லை”

“களிசான் வேண்டாம்... சாரந்தான் வேணும்”

அம்மா வாய் திறக்கவில்லை. கைவேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

“ஓமெண்டு சொல்லைணை... ஓமெண்டு...”

“எப்ப வேணும் நாளைக்கு..”

“நாளைக்கோ..?”

“நாளைக்குத்தானே தீவாளி.”

“விடா... அம்மாவை!” சின்னக்கா சீறுகின்றாள்

“பிள்ளை நீ பேசாமல் இரு!” அவனுக்கும் அவனுக்குந்தான் அடிக்கடி மோதல் வரும். அந்த மோதல் இப்ப வந்து விடாமல் அம்மா தவிர்க்க நினைக்கிறா.

“அம்மா ஓமெண்டு சொல்லைணை” என்கிறாள் பெரியக்கா.

“சொல்லிப்போட்டு...” பொய் சொல்லி என்னை ஏமாற்றுவதற்கு அம்மா விரும்பவில்லை.

“அக்கா, ராசு என்னவாம்!” கட்டட வேலைக்குக் கூலியாளாகப் போகும் மாமா கேட்டுக் கொண்டுவந்து சேருகின்றார்.

“தீபாவாளி கொண்டாடப் புதுச்சாரம் வேணுமாம்...” என்கிறாள் சின்னவள்.

“அவன் சின்னப்பிள்ளைக்கு ஆசையாத்தானே இருக்கும்” அவர் திரும்பி ஆழமாக என்னைப் பார்த்துவிட்டு, எங்கள் குடிசைக்குப் பொன்னியான்

பின்னாலுள்ள தனது குடிசை நோக்கி போகின்றார்.

எனக்குத் திருப்தியான பதில் கிடைக்கவில்லை. மன வெப்பிசாரத்துடன் போய்ப்படுத்துக் கொள்ளுகிறேன்.

மறுநாள் பொழுது புலர்ந்து கண்விழிக்கும் போதும் அந்த நினைவோடுதான் எழுகின்றேன்.

மாமாவின் குடிசைப் பக்கமாகப் போகின்றேன். மாமா வேலைக்குப் போவதற்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டு நிற்கின்றார்.

“தீபாவாளி நாள் வேலைக்கு வெளிக்கிடுகிறாய். வேலை செய்ய ஆர்தரப்போகினம்”

“அவசர வேலை செய்து முடிக்க வேணுமென்டு மேசன் சொன்னவா”

“பொயிமேசனுக்கு பொருத்தமான பெரியமுட்டாள் நீதானே.. போ...போ...!”

அவர் மனைவி நக்கலாகச் சொல்வதை மாமா காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. அவர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு வெளியே சென்று விடுகிறார்.

நேரம் நடுப்பகல் தாண்டி விட்டது. சகோதரிகள் மூவரும் தலை முழுகித் தோய்ந்து, பழைய உடுப்புகளை உடுத்திக்திக் கொண்டு கூந்தலை விரித்து உரைப் போட்ட வண்ணம் இருக்கிறார்கள்.

“தம்பி வாடியப்பு.. முழுகுவம்”

“மாட்டன்... சாரம் வாங்கித் தந்தால்தான் முழுகுவன்”

“இன்டைக்கு என்னெண்டு வாங்குறது.. பிறகுவாங்கித்தாறன்”

“இல்லை இன்டைக்கு வேணும்”

“வா அப்பு.. தீபாவளிநாத்து முழுகவேணும்”

“முடியாது.... சாரம்...”

அம்மா கெஞ்சிக் கெஞ்சிப் பார்த்து விட்டா எதற்கும் நான் இசைந்து போகாததால் தான் மட்டும் போய் நீராடிவிட்டு வந்து விட்டா.

“மோகன்... மோகன்... வா... நாதன் வீட்டை போவம்” குமார் வந்து புத்தாலைகளை அணிந்து கொண்டு வந்து வீட்டு முற்றத்தில் நின்று அழைக்கின்றான்.

“நான் வரயில்லை நீ போ”

அவன் அங்கிருந்து மெல்லத்திரும்பிப் போகின்றான். சற்று நேரத்தின் பின்னர் நாதன் வீட்டில் இருந்து பெரிதாக வெடிச்சத்தம் கேட்கின்றது. வாணம் பூப்புவாகச் சொரிந்த வண்ணம் வானத்தில் மிதக்கிறது.

மாலைப் பொழுது நெருங்கிக் கொண்டு வருகிறது.

“ராசு...!” வாஞ்சலையுடன் அழைத்த வண்ணம் மாமா வருகின்றார். அவர் கையில் சுருட்டிய காகிதப் பொதி ஒன்று.

“இந்தா ராசு... இதைக் கட்டு”

மாமா தந்த காகிதப் பொதியைக் குலைத்துப் பார்க்கின்றேன். சாரம்... ஆகா சாரம்...!

மளமள வென்று சாரத்தை உடுத்துக் கொண்டு குமாரைத் தேடிக் கொண்டு ஓடுகின்றேன்.

பின்பு அவனோடு சேர்ந்து கொண்டு நாதன் வீட்டுக்குப் போகின்றேன்.

“எட நீயும் சாரம் உடுத்திருக்கிறியா?” அவன் அலட்சியமாகக் கேட்கின்றான்.

கால்கள் ஓர் இடத்தில் எனக்குத் தரித்து நிற்பதாக இல்லை. திரும்பி எங்கள் வீட்டுக்கு வருகின்றேன்.

எங்கள் வீட்டுக்குப் பின்புறம் இருக்கும் மாமா வீட்டுக்கு ஓடுகின்றேன்.

“டேய் இஞ்சை வா!”

மாமியின் கழுகுக்கண்கள் என்னைக் கண்டு கொண்டு விட்டன. அவன் முகம் மாறுகிறது. பொறாமையுடன் என்னை நோக்கின்றாள்.

அவன் எதிரில் போய் நான் தலை நிலிர்ந்து நிற்கின்றேன்.

“புதுச்சாரம் கட்டித்தீவாளி கொண்டாடுறாய். ஆரடா வாங்கித் தந்தது உனக்கு, கொம்மாவே! அவன் அமசடக்குக்காரி. இல்லை இல்லை என்டு சொல்லிச் சொல்லி...”

நான் வாய்திறக்கவில்லை.

“என்னா வாயை மூடிக் கொண்டு நிற்கிறாய்?”

வாயுக்கை கொஞ்க்கட்டடையே! கொம்மா தானே வாங்கித் தந்தவள்!”

“இல்லை”

“பின்னை ஆர்?”

“மாமா”

“மாமாவோ...?”

“ஓம் மாமாதான்”

“இவரோ...? கட்டின பெண்டிலுக்கு மானத்தை மறைக்க ஆனமான துணியில்லை. பின்னை குட்டியள் கிழிஞ்ச உடுப்பு.. ஊத்தை உடுப்பு போட்டுத் திரியிதுகள். நல்ல நாள் பெருநாஞ்குக் காரு துண்டுத்

துணியில்லை... அவர் தன்றை செல்லத்துக்கு, ராசுவுக்கு சாரம் வாங்கிக் குடுத்திருக்கிறார்."

அவள் பொரிந்து தள்ளுகிறாள்

மாமா தலைகுனிந்து மௌனமாகக் குந்தி இருக்கிறார்.

"இப்பதானே எனக்கு விளங்குது. வேலை செய்த கூவிக்காச எங்கே எண்டு கேக்க.. நாளைக்குத்தல்லாமென்டு சொன்னவை எண்டு பொய் சொன்ன நீ. நல்ல நாள் பெருநாளிலே கூவிதராமலே விட்டவை"

அவள் வாய்திறந்து ஏச ஏச மாமா கேட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றார். அவருக்குக் கோபம் என்பது வருவதே இல்லை.

அவள் மனதிலுள்ள ஆத்திரம் முழுவதும் முழுவீச்சுடன் பட்டென்று என்மீது திரும்புகின்றது.

"தறுதலையாகத் தீரியும் தேப்பனைத் தின்னிக்கு எல்லாம் நீ குடுக்கிற செல்லம்"

அவள் சொல்லி வாய் மூடுவதற்கு முன்னம் மாமா சீரிக் கொண்டு பாய்ந்தெழுந்து அவள் குடுமியில் பிடித்து இழுத்து அவளைக் கீழே தள்ளுகின்றார்.

"எட பெண்ணையா... எடபெண்ணை... என்னை விடா... உனக்கும் கோள்வம் வருகுதே யெடா... பெண்டில் பிள்ளையைப் பாக்க வக்கில்லாத பெண்ணையென்டா! நீயும் ஒரு ஆம்பினை யோடா! நான் எண்ட படியால்தான் உனக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு பிள்ளையும் பெத்தளான்.

அவள் நிலத்தில் விழுந்து கீட்டந்து அழுது புரண்டு வாய்க்கு வந்த வாறெல்லாம் அவரைத் திட்டித்தீர்க்கிறாள்.

நான் அவளைக்கண்டு அஞ்சி வீட்டுக்குத் திரும்பி ஓடிவந்து விடுகின்றேன்.

மாமா அன்று வாங்கி வந்து எனக்குத்தந்த அந்தச் சாரம்... மாமா இப்ப கட்டிக் கொண்டிருக்கும் இந்தச்சாரம் போல... அதே வண்ணங்கள்.. அதே கோடுகள்...

"மாமா என்னோடை வந்திருங்கோ..." ஒரு தினம் கேட்டேன்.

மாமாவின் பார்வை என்விழிகளை ஊடுருவிப் போகிறது

"ராச.... நீவேறை. அவள் வேறையல்ல.. எனக்கு இரண்டும் பிள்ளையள் தான். ஆனால் உலகம் என்ன சொல்லும்! பெத்த தேப்பனைக் கை கழுவிவிட்டிட்டான் எண்டு அவளைப் பழி சொல்லும்"

மாமா சொல்வதில் ஒரு நியாயம் இருக்கிறது. நான் அதை உணர்ந்து கொள்ளுகிறேன்.

அவன் என்ன சொன்னாலும் எப்படித் தடுத்தாலும் மாமாவால்

என்னை விட்டு மாத்திரம் விலக முடியவில்லை.

அப்பா இறந்த அன்று மாமா என்னைத் தூக்கி நெஞ்சில் வைத்து தோள்மீது சாய்த்து அணைத்துக் கொண்டார். அந்த மாமா இன்றுவரை என்னைப் கீழே இறக்கி விட்டு விடுவதற்கு இன்னும் இயலவில்லை.

மாமா இனி தரித்திருக்கப் போவதில்லை.

“ராச் நான் போவிட்டு வாறன்”

ஊன்று கோலைக் கையில் எடுத்து ஊன்றி ஊன்றி மெல்ல மெல்ல அவர் நடந்து போகின்றார்.

அவர் நடப்பதற்கு ஆதாரமான ஊன்று கோலைத் தானும் எடுத்து அவர் கையில் கொடுக்க இயலாது, நான் அசையாது அவரைப் பார்த்த வண்ணம் அமர்ந்திருக்கின்றேன்.

ஜீவந்தி - இதழ் - 25

ஸ்ரூபக்கம்

அவன் அதிர்ந்து போனான். இப்படி ஆகுமென்று அவன் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவனை அழைத்துச் சென்று திரும்பி வந்தவன் படுக்கை அறைக்குள் மெல்ல நுழைந்து தொப்பென்று கட்டிலின் மேல் வீழ்ந்தான். அவன் அணிந்திருக்கும் ஆடைகளை மாற்றுவதற்கு முடியவில்லை. சப்பாத்துக்களைக் கழற்றிக் கீழே போடுவதற்கு இயலவில்லை.

அகன்று பரந்து வெகுசொகுசான கட்டில் அது. அதில் படுத்துறங்குவதென்றால் அது ஒருதனிச் சுகம். அதன் ஒரு ஓரமாகத்தான் இப்ப அவன் ஒதுங்கிக்கிடக்கின்றான். அவன் கிடக்கின்ற கோலத்தைப் பார்க்கவேணும்! கால்களை மாட்டது முழந்தானை உயர்த்தி வைத்திருக்கின்றான். கைகள் இரண்டும் தொடைகளுக்கு இடையே நீண்டு கிடக்கின்றன. தலைதாழ்ந்து தாடை முழந்தாள்களைத் தொடுகிறது. அவன் புழுவாகச் சுருண்டு போனான்.

மாலை இருள் இன்னும் நன்றாக வெளியில் பரவாதநேரம். ஆனால் அந்தப்படுக்கை அறைக்குள் திருடனைப்போல இருள் மெல்லப் புகுந்து தடித்துக் கிடக்கிறது. அவன் அந்த இருள் போர்வையால் இறுகப் போர்த்திக் கொண்டு முடாங்கிப்போனான்.

தலைக்குத் தலையைன வைத்துக் கொள்ளவோ, அறைக்கு “லயிற்”ரைப் போட்டுக் கொள்ளவோ, அவனுக்கு மனமில்லை.

படுக்கை அறைக்குள் நுழைந்தவன் எப்படி இருக்கின்றான்? எனப் போய்ப்பார்க்க அவனுக்கு மனம் கூச்கிறது. நினைக்கவே அருவெறுக்கிறது.

என்ன திமிர்! ஆமான ஆம்பிளை ஆனதால் தனக்கு எல்லாம் இயலும் என்ற இறுமாப்புடன் அலட்சியமாகத் தலை நிமிர்ந்து திமிர்த்துத் திரிந்தவன்.

அவனை நினைக்க அவனுக்குச் சிரிப்பு முருகிறது. ஏனாச்சிரிப்பு வாய்விட்டு எள்ளிச் சிரிக்கின்றாள்.

அவன் அங்கிருந்து எழுந்து போனான். அதன்பின் அவன் அந்த நடுக் கூடத்துக் கதிரை ஒன்றில் வீற்றிருக்கின்றாள்.

அந்தக் கூடத்து வெளிக்கத்தவில் எத்தனை மாலைவேளைகளில் அவன் வருகையை எதிர்பார்த்து அவன் காத்திருந்தாள். அவன் மோட்டார் சயிக்கிள் வெகுதூரத்தில் வந்து கொண்டிருக்கும். அதன் மெல்லிய ஒசையை அவன் செவிகள் துல்லியமாக அப்ப அறிந்து கொள்ளும். அவன் மனச ரீங்காரித்து தேன்சிட்டாகச் சிறிகடித்து வான்ததில் பறக்க ஆரம்பிக்கும்.

அவன் வீடு வந்து சேரும் தருணம் அவன் வாசலில் நின்று தரிசனம் கொடுக்க வேண்டும். தவறிப்போனால் அவன் முகம் விழுந்து போகும். அன்று அவனைச் சமாதானப் படுத்துவது அவனுக்குப் பெரும் பாடாக இருக்கும். அவன் கோபத்துக்கு ஆளாகாமல் கையில் என்ன வேலையுடன் இருந்தாலும் அதை அப்படியே போட்டுவிட்டு வாசலில் வந்து சிரித்து நிற்பாள்.

அவன் வலது கரத்தில் அலுவலகத்தோற் பையைத் தூக்கிய வண்ணம் நடந்து வருகின்றான். உள்ளே வந்ததும் தோற்பை இடது கரத்துக்கு மாறுகிறது. வலது கரம் அவன் இடுப்பை வலைத்துப் பிடிக்கிறது. படுக்கை அறைநோக்கி அவனை அணைத்த வண்ணம் நடக்கின்றான் கட்டிலில் நெருக்கமாக அவனுடன் அமருகின்றான்.

“விடுங்கோ விடுங்கோ..” அவன் மெல்லச் சின்றுங்குகின்றாள்

அவன் பிடி மேலும் இறுகுகிறது

அவன் இசையோடு பாட ஆரம்பிக்கின்றான்

“இஞ்சி இடுப்பழுகி

மஞ்சள் சிவப்பழுகி

கள்ளச்சிரிப்பழுகி

மறக்க மனம் கூடுதில்லையே”

அவன் மீது இசையுடன் இலயிக்கின்றான். பாடலை நிறுத்தி இடையில் ஒரு வினா

இஞ்சி இடுப்பென்றால் என்ன?”

தெரியாது அவன் சின்றுங்குகிறாள்

“சொல்லு... சொல்லு... என்றை பேபியெல்லே!

“இஞ்சிக்கிழங்குபோல இடுப்பு” வேண்டு மென்றே சொல்லிக் கொண்டு களுக் கொண்டு சிரிக்கின்றாள்.

“மொக்கு.. மொக்கு...” செல்லமாக தலையில் மெல்ல குட்டுகின்றான்.

தெண்ணியான்

“ஜேயோ...! நோகுது... நோகுது...” பொய்யாகத் துடிக்கின்றாள்.

“கள்ளி... உன்றை இடுப்பு இஞ்சிக் கிழங்கு போலவா இருக்கு? ஒரு இஞ்சி அளவு சின்ன இடுப்பு. அது இந்த இடுப்பு. சொல்லிக் கொண்டு அவள் இடுப்பை இன்னும் நெருக்கமாக இழுத்து அணைக்கின்றாள்.

“வலிக்குது... வலிக்குது... விடுங்கோ...” அவள் கன்னம் சிவந்து தலைகுனிந்து அவள் மாடியில் முகம் புதைக்கின்றாள்.

சிலசமயங்களில் அவளை அலாக்காகத் தூக்கி கரங்களில் ஏந்திய வண்ணம் படுக்கை அறைக்குள் வருவான்.

“இந்தாபோடுறன்... இந்தா போடுறன்...” பாவனை பண்ணிப் பண்ணி வீசவான். பின்னர் மென்மையான அந்தக் கட்டிலின் மேல் நோகாமல் அவளைப் போட்டுவிட்டு தான் ஒரு பராக்கிரம சிங்கமென நிமிர்ந்து நின்று சிரிப்பான்.

அவள் ஒரு மலர்மாலையாக கட்டிலில் துவண்டு கிடப்பாள். “வாழ்க்கை உங்களுக்கொரு விளையாட்டு” என செல்லமா சினப்பாள். “விளையாட்டுப்போல வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேணும்” என்பான் தொடர்ந்து “பெண்ணின் அமைதியும் அடக்கமும் ஆனுக்கு இனிமையான ஆளந்தம்” என அவளை நெருங்குவான்.

ஒரு தினம் கந்தோரில் இருந்து வீடு வந்து சேர்ந்த அவனிடம் வழுமையான குதூகலம் இல்லை அவள் அதை அவதானிக்கின்றாள். சற்றுநேரம் தாமதித்து அவள் முகம் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் “மூன்று வருஷ மாகுது. என்ன ஒண்டையும் காணவில்லை என்று கேவி பண்ணிச் சிகிச்கிறார்கள்.

“நீங்கள் என்ன சொன்னீங்கள்?”

“எனக்குப் பிறகு கட்டினவன் மகன்ரை பேத்தேயும் கொண்டாடிப் போட்டான்”

“நீங்கள் என்ன சொன்னீங்கள்?”

அவள் தனது வலது கரத்தைத் தூக்கி, விரல்களை மூடிப் பொத்தி, கையைமடித்து பொங்கும் தலையை அவளுக்குக் காட்டுகின்றாள்.

அவளுக்குச் சள்ளொன்று நெஞ்சில் வலிக்கிறது. மனமாகி ஒருவருட காலத்துக்குள் வயிற்றில் கர்ப்பம் தாரிக்கவேண்டும் என எங்கோ வாசித்தது அவள் நினைவுக்கு வருகிறது.

“அப்ப.. இவர் என்ன நினைக்கிறார்? தனக்கு இயலும்... எனக்குத்தான்... அவள் தன்னை அறியாமல் மென்மையான தன்வயிற்றை ஒருதடவை மெல்லத் தடவி விட்டுக் கொண்டு உள்ளே புழங்கிக் கண்

கலங்குகின்றாள்.

“எனக்குக் குழந்தை வேணும்” அவன் சொல்ல ஆரம்பிக்கின்றான். அழகமான சின்னச் சின்னப் பூங்குழந்தைகளின் வண்ணவண்ணப் படங்களைத் தேடிக்கொண்டு வந்து படுக்கை அறை எங்கும் அவன் கண்ணில்பட தொங்க விடுகின்றான். “இந்த மார்பில் படரும் மெல்லிய பூங்கொடி நீ” எனச்சொல்லிச் சொல்லி மனம் பூரித்து மாய்ந்து போகின்றவன், இப்ப அவன் உடல் பருக்க வேண்டுமெனச் சொல்ல ஆரம்பித்து விட்டான்.

ஏதேதோ வகைவகையா ஊட்டச் சத்துள்ள ரொனிக்குகள் வாங்கிவந்து அவனுக்குத் தருகின்றான்.

“பேபி... பேபி..” என வாஞ்சையுடன் அவளை வளையவந்தவன் அப்படி நெஞ்சுக்குநெந்ருக்கமாக அழைப்பதைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகத் தவிர்த்து இப்ப முற்றாக்க கைவிட்டுவிடுகிறான்.

அவள் பாவம் என்ன செய்வாள்? கடவுளைத்தான் நம்புகின்றாள். கடவுளைத் தவிர வேறுயாரிடத்தில் இறுதியில் போய்ச் சரணடைய முடியும்? தினமும் மாலைவேளைகளில் விடுமுறை நாட்களில் எல்லாம் அவனை அழைத்துக் கொண்டு ஆலயங்களுக்குப் போய் வருகின்றாள். நோன்புகள் நோற்கின்றாள். நேர்த்திகள் வைக்கின்றாள்.

ஆனால் அவள் எதிர்பார்த்தது நடக்க வில்லை. கடவுளும் அவனுக்குக் கண்திறப்பதாக வில்லை. இரவு அவள் தன் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு வருவதற்குமுன், அவன் படுத்து உறங்கிப் போய்விடுவான்.

அன்று ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் கிடப்பது போல நிட்டிநிமிர்ந்து கட்டிலில் கிடக்கின்றான். பின்னர் கண்விழித்து அவனோடு ஓட்டாமல் மெல்லப் பேசுகின்றான்.

“உனக்காகத்தான் காத்திருக்கிறேன்”

“எனக்காக...?”

“ஓம் உனக்காகத்தான் இவ்வளவும் காத்திருக்கிறேன்”

அவன் குரலில் பிரத்தியேகமான ஒரு தனி அழுத்தம் தொனிப்பதை அவள் உணருகின்றாள்.

“சொல்லுங்கோ...”

“வாழ்வ வீணாகப் போய்க் கொண்டிருக்குது”

“என்ன சொல்லுகிறியல்...?”

“ஓ... ஓ... நீ... சின்னக்குழந்தை... உனக்கொண்டும் விளங்காது”

“மனதில் இருக்கிறது... எனக்கெப்பிடித் தெரியும்”

“ஏன் தெரியாது?”

“சொல்லுங்கோ!”

“திருமணம் முடிந்ச ஆறு வருஷம்”

“ஓ மோம்”

“எனக் கொரு குழந்தை வேணும்”

“வேணுந்தான்”

“சொன்னால் போதுமா? பெத்துத்தாவன்”

.....

“ஏன் பேசாமல் கிடக்கிறாய் உனக்கது ஏலாது”

“நான் ஒன்று சொல்லுவன் கோபிக்காமல் கேட்பியளோ!”

“சொல்லு!”

“ஒரு குழந்தையை வாங்கி வளர்ப்பம்”

“ஆரிட்டை குழந்தை வாங்கப்போகிறாய்?” நக்கலாக அவன் கேட்கின்றான்

“உங்களின்றை சகோதரங்களின்றை.... அல்லது என்றை சகோதரங்களின்றை...”

“அது சரிவராது அதுகள் வளர்ந்த பிறகு தங்களின்றை தேப்பன் தாயைத் தேடிக்கொண்டு போய் விடுங்கள்.”

“அப்ப... ஒரு அநாதைக் குழந்தையைத் தத்தெடுத்து...”

“சீ! ஆற்றரையின் இரத்தத்திலை பிறந்ததை என்றை பிள்ளையெண்டு வைச்சுக் கொஞ்சச் சொல்லுகிறாய்?”

“கோவியாதையுங்கோ...! அப்ப ஒண்டு செய்வம்!”

“என்ன?”

“ஒரு பொய்க்காட்டை போவம்”

“என்ன பேய்க்கதை கதைக்கிறாய்! உன்னைப்போல நோஞ் சானில்லை நான் கைப்புண்ணுக்கு கண்ணாடியே வேணும்?”

“அப்ப...?”

“அப்ப என்ன... அப்ப நீதான் மலடி”

அவன் இப்படி வாய்திறந்து சொல்லுவான் என்று அவள் எதிர்பாக்கவில்லை. அவன் வார்த்தைகள் கேட்டு அவள் இதயம் வெடித்துச் சிதறுகிறது. வாய் அடைத்து வார்த்தைகள் வெளிவராது தடைப்பட்டுப் போகிறது.

விழிகள் ஆறாகப் பெருகுகின்றன.

அவள் குழுறிக்குழுறி வெந்து கொண்டு கிடக்கின்றாள். அவன் மறுபுறம் திரும்பிப்படுத்து அப்படியே உறங்கிப்போய் விடுகின்றான்.

• காலையில் “கேற்றை” திறந்து அவனை வழியனுப்பி வைப்பதற்காக அவள் வெளியே வருகின்றாள். “ஓ ! முதேவிமாதிரி முன்னுக்கு வந்து நிற்கிறாய்!” அவன் சீறிவிழுகின்றாள்.

அவனுக்குப் பொங்கிக் கொண்டு வருகிறது. உதட்டைக் கடித்து உள்ளே அடக்கிக் கொண்டு இதயக்குழற்றலுடன் தலை குளிந்து உள்ளே ஓடிப்போகின்றாள்.

அவன் இப்ப காலையில் வழி அனுப்ப வருவதில்லை. மாலையில் அவன் வருகைக்காகக் காத்திருப்பதுமில்லை. சமைத்துப் போடுவது. தின்றதுபாதி, தின்னாதது பாதியாகப்பட்டினி கிடப்பது. தனிமையில் கண்ணீர் வடிப்பது. சம்மா படுத்துக்கிடப்பதுமாக அவன் வாழ்வு இருள் கூழ்ந்துகீட்கிறது.

அவன் ஒருத்தி அந்த வீட்டில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றாள் என்னும் என்னம் அவனுக்கு இல்லாது போயிற்று. அவனது ஒவ்வொரு நடத்தையும் அசைவும் அவன் நெஞ்சைக் குத்திக்குதறிக்குடைகிறது. அவன் நடத்தை களால் மூர்போலும் மென்மையான அவன் இதயம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வாடிக் கருகி அவனை அறியாமல் இறுகிக் கொண்டு வர ஆரம்பிக்கிறது.

அவன் இப்ப முன்னர்போல அழுவதில்லை. கண்ணீர் வடிப்ப தில்லை. அவனுக்காக ஏங்குவதுமில்லை. வீட்டுக்காரியங்கள் செய்யும் இயந்திரமாக நடமாடிக் கொண்டிருக்கின்றாள். வழுமைபோல மதிய வேளைக்கு வேண்டிய உணவுகளைச் சமைத்து முடித்து, அதன் பின்னர் குளித்து தாமதமாக உணவு உண்ட பின்னர் படுக்கை அறைக்குள் புகுந்து கட்டிலில் மெல்லச் சரிந்துபடுத்துக் கொள்ளுகின்றாள். முன்னர்போல உள்ளத்தை வருத்தி அலட்டிக் கொள்ளாது அப்படியே உறங்கிப்போய் விடுகின்றாள்.

அந்த உறக்கத்தில் தனது கன்னத்தில் யாரோ முத்தமிடுவது உணர்ந்து திடுக்கிட்டுத் தூதுடுத்து எழுகின்றாள்.

அவன் அருகே முகம்மலர்ந்து சிரித்த வண்ணம் அவன் குளிந்து நிற்கின்றான்.

தான் காண்பது கனவா? அல்லது... என்ற நினைப்புடன் அவனைப்பார்த்து மலங்கமலங்க முழிக்கின்றாள்.

“பேபி...” எனக் குழுந்த வண்ணம் கட்டிலில் அவன் அருகே

தெணியான்

அமர்ந்து அவள் இடுப்பை மெல்ல வளைத்துப்பிடித்து அணைக்கின்றான். “பேபிக்குக் கோபமா...?” எல்லாம் விளையாட்டாகத்தான் பேபி. நீ உண்மையென்று நினைத்துவிட்டாய்.. இல்லையா? ” இருகரங்களிலும் அவள் முகத்தை ஏந்தி தனது பக்கம் திருப்பி அவள் கண்களுக்குள் பார்த்து சிரிக்கின்றான்.

அவளுக்குத் திகைப்பாக இருக்கிறது. மனம் மலர்ந்து சிரிப்பதற்கு முடியவில்லை. அவன் இன்னும் நெருக்கமாக அணைக்கின்றான்.

“சிரிபேபி!..! என்றை பேபியல்லே சிரியங்கோ!”

“அவள் கண்கள் உடைப்பெடுத்துப் பெருகிவழிகின்றன”

“பேபி அழக்கூடாது பேபி... அழக்கூடாது...” அவள் கண்ணீரை மெல்லத்துடைத்து விட்டுக் கொண்டு தனது மழிமீது அவளைச் சாய்த்துப் படுக்கவைத்து அவள் தலையை மெல்ல மெல்லத் தடவிக் கொடுக்கின்றான்.

“பசிக்குது பேபி சாப்பாடு தாருங்கோ...!” அவளை முடிமீதிருந்து தூக்குகின்றான். அவளுக்கு நம்ப முடியவில்லை, மீண்டும் தன் வாழுவில் இப்படி வசந்தம் வந்து வீசுமென்று.

எப்படி இருந்தவன்! எப்படி மாறிப்போனான்! தொலைந்து போனவன் மீண்டும் கண்டடையப் பட்டு விட்டான் போல அவளுக்குத் தோன்றுகின்றது.

மீண்டும் வாழுவ தித்திக்கிறது. ஆனால் அந்தத் தித்திப்பிலும் இனம் புரியாத ஏதோ ஒரு கசப்பை அவள் உணருகின்றாள். அது கசப்பா? தித்திப்பினால் வந்த தெவிட்டலா? அவளுக்கு விளங்கிக் கொள்ள இயல வில்லை.

அவளால் முன் னர் போல் முழுமனதுடன் வாழ்க்கையை அனுபவிக்க முடியவில்லை.

படுக்கை அறைக் கட்டிலின் மீது குளிர்தரு நீல ஒளி மெல்லப்பரந்து கிடக்கிறது. அவள் வருகைக்காக அவன் காத்துக் கிடக்கின்றான்.

அவள் மெதுவாக வந்து கட்டில் மீது மெல்லச்சரிகின்றாள். அவன் அவக்கென்று இழுத்து அணைத்த வண்ணம் மெல்லிய குரலில் இனிமையாகப் பாடுகின்றான்.

“தித்திக்கும் முதல் இரவில் நாணிக்கோணி தேர்போல அசைந்து வந்து புதுப்பெண்போடும் முத்துத்துக் கொப்பா மூவுகீல் வேறெந்து மில்லையென்பார்”

“விடுங்கோ... உங்களுக்கு இப்பவும் பாட்டும் கூத்தும்... முதல் இரவும்?”

“என்றை பேபியோடை வாழ்வது எனக்கு என்றும் முதல் இரவுதான்” அவளை இமுத்து நெருக்கமாக அணைக்கின்றான்.

காலம் நீண்டு கொண்டு போவது அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவள் அணைப்பின் சுக்திலில் அவள் கிரங்கிக்கிடக்கின்றாள்.

“பேபிநான் ஒண்டு கேட்பன் கோபிக்கக்கூடாது”

“சொல்லுங்கோ!”

“கோபிக்கமாட்டன் எண்டு சொல்லுங்கோ!”

“கோபிக்கமாட்டன், சரிதானே!”

“சரி... சரி... கோபிக்கமாட்டன்... சம்மதிப்பன் எண்டு சொல்லுங்கோ!”

“எதுக்கு...”

“முதல் சம்மதம் எண்டு சொல்லுங்கோ!”

“நீங்கள் கேட்டு நான் எதுக்கு மறுத்திருக்கிறேன்?”

“என்றை பேபி ஒருநாளும் மறுக்காது எனக்கது தெரியும் சரிசொல்லுறந்... எங்களுக்கொரு குழந்தை வேணும்”

“.....”

“பேபி கோபிக்கக்கூடாது”

“.....”

“என்ன பேபி பேசாமல் இருக்குது?”

“நான் என்ன சொல்லுறது”

“நான்

“சொல்லுங்கோவன்!”

“இல்லை பேபி...”

“என்ன தடுமாறுகிறியன்! சொல்லுங்கோ!”

“வாய்ப்பாடுபோல உதைத்தானே நெடுக்கச்சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறியன்”

“அது தான் பேபி... நான் இன்னொரு கலியாணம் செய்தால் என்ன எண்டு யோசிக்கிறேன்!

“எனக்கொரு குழந்தை... வாரிசு வேணும். பேபி சம்மதிக்க வேணும் பேபிக்கு துணையுமாச்ச. நாங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து ஒற்றுமையா ஒண்டாக வாழலாம்”

அவள் உள்ளாம் உடைந்து திரும்பவும் பாதாளத்தில் போய் சிதறி விழுகின்றாள். தித்திப்பில் இருந்த இந்தக் கசப்பு இதுதான் என்பது அவளுக்குத் துலக்கமாகிறது

அவள் ஏச்சரிக்கையாக விழித்துக் கொண்டு விடுகிறாள்.

அவன் எதிர்பார்த்ததுபோல அவள் சினந்து கொதித்துக் கொண்டு பொங்கி எழுவில்லை. அவனுக்கு எதிர்ப்புக் காட்டவில்லை. அவன் அணைப்பில் இருந்து விடுவித்துக் கொள்ளவுமில்லை.

“சரி ஆரைக்கட்டப் போகிறியள்” இணக்கமாக மெல்லக் கேட்கின்றாள்.

“பேபிக்குச் சம்மதமா? முதல் அதைச் சொல்லுங்கோ!

“ஆரைக் கட்டயோசிச்சிருக்கிறியள்? அதை முதல் நீங்கள் சொல்லுங்கோ!”

“நாங்கள் ஒண்டாகக் கூடி ஒற்றுமையாக வாழுகிறதுக்குப் பொருத்தமான பிரச்சினை இல்லாத ஆள்”

“ஆர் அந்த ஆள்? சொல்லுங்கோவன்!”

“பேபிக்கு அவனை நல்லாத் தெரியும்”

“தெரியுமா?”

“பிரேமா... தெரியுந்தானே! என்னோடை கந்தோரிலே ஒண்டாக வேலை செய்கிறவு”

“பிரேமாவதி”

“ஓமோம் பிரேமாவதி”

“சரி நான் கேட்கிறதுக்கும் நீங்கள் சம்மதிக்க வேணும்.”

“சொல்லு பேபி... நான் மறுக்கமாட்டேன்”

“எதுக்கும் ஒரு டொக்ராடிடம் போய் சோதிச்சப்பாப்பம்”

“ஓக்கே இது தானே!” உற்சாகமாக மீண்டும் அவனை அணைக்கின்றான்.

அவர்கள் இருவரும் டொக்ராடிடம் சென்று பரிசோதனை முடிவை அறிந்து கொண்டு இன்று வீடு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அவன் தளர்ந்து வாடிச் சோர்ந்து அடி எடுத்து நடக்க இயலாது மெல்ல வந்து கூடத்துக் கதிரையொன்றில் உட்காருகின்றான்.

அவனைத்தொடர்ந்து பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த அவன் அவன் எதிரில் வந்து நிமிர்த்து நிற்கின்றாள்.

முளாத்தீயாக உள்ளே கண்று கொண்டிருக்கும் அவன் உள்ளம், ஏ காழுந்து விட்டுச் சுவாலிந்துப்பற்றி எரிகிறது. பொங்கிவரும் சின்தை உள்ளே அடக்கிக் கொண்டு அவனை நோக்கி நிதானமாக கேட்கின்றாள்.

“டொக்ரர் சொல்லிப்போட்டார். எனக்குக் கருத்தரிக்க இயலும். உங்களுக்குத்தான் தகப்பனாக முடியாதென்று. இப்ப நான் கேட்கிறதுக்கு பதில் சொல்லுங்கோ!”

அவள் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்க இயலாது உள்ளமும் உடலும் ஒடுங்கி அவன் தலை குளிந்திருக்கின்றான்.

“என்ன பேசாமல் இருக்கிறியள்! எனக்கொரு குழந்தை வேணும். இந்த வயிற்றில் சுமந்து நான் பெறவேணும். உங்களுக்கு அது இயலாது. நான் இன் னொருவரைத் திருமணம் செய்து கொள் எப்போகிறேன். உங்களைக்கைவிடும் என்னம் எனக்கில்லை நீங்களும் எங்களோடை சேர்ந்து ஒண்டாக வாழுலாம். என்ன சொல்லுகிறியள்?”

அவன் அதிர்ந்து போகின்றான். இப்படி அவள் கேட்பாள் என்று அவன் அனுவும் எதிர்பாக்க வில்லை. இதுவரை பெண்களால் கேட்கப்படாத ஒரு கேள்வி. இப்ப அவள் கேட்டிருக்கின்றாள்.

அவன் குளிந்த தலைநிமிராமல் மெல்ல எழுந்து படுக்கை அறை நோக்கிச் சென்றான்... இப்ப நன்றாக இருட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டது.

அவள் எழுந்து கூடத்து லயிற்றை ஓளிரச் செய்கின்றாள்.

படுக்கை அறையை நோக்குகின்றாள்

படுக்கை அறைக்குள் இருள் கனத்துக்கிடக்கிறது.

அந்த அறைக்குள் சென்று இனி ஒளிரவைக்கப் போவதில்லை என அவள் உறுதியாகத் தீர்மானித்துக் கொள்ளுகின்றாள்.

ஜீவநதி - இதழ் - 6

வாய்ப்பிறப்பு

என்னைக் கொஞ்சம் உறங்க விடுங்கோவன்! எனக்கு உறக்கமெல்லே வருகுது. நான் உறங்க வேணும். ஆசறுதியாகக் கிடந்து உறங்க நல்ல ஆசை. நான் உறங்குகிறது உங்களுக்கு விருப்பமில்லை. இரவென்ன! பகலென்ன! எந்த நேரம் மென்றில்லை. நான் எப்பன் கண்ணயர்ந்தால் போதும்! யாரேனும் வந்து தட்டி எழுப்புகின்றார்கள். பகல் நித்திரை கூடாது. சோம்பல் பிடித்து நோய் நொடி வந்து விடும். ஆனால் உச்சிப் பொழுதில் கதிரன் வந்து நெற்றிக்கு நேரே நிற்பான். என்னைப் போட்டு உறஞ்சி எடுப்பான். எனக்குக் கண்ணை செருகிக் கொண்டு வரும். உடல் கொதிக்கும். நான் வற்றி வரண்டு போவேன். திடுக்காட்டத்தில் தலையைப்போட்டு உதறும். மேலும் கீழும் ஆட்டும். ஆனால் நான் சரியேலாது. நான் எங்கே போய்ச் சரிகிறது?

கதிரன் ஆடுகிற கூத்து யார் கண்ணிலும் படுவதில்லை. அவன் சுடுகெட்டிக்காரன். புன்னியம் செய்தவன். படுகள்ளன். அசமடக்கி. செய்கிறதெல்லாம் செய்து போட்டு நல்ல பின்னையாக மெல்ல மெல்ல மேற்குப்பக்கம் நகருகிறான். பட்டென்று பதுங்கி ஒளிக்கிறான். எங்கு தேடியும் அவனைக் கண்டு பிடிக்க இயலாது. தேடிக்களைத்து கண்டு கொள்ள இயலாமல் எல்லோரும் போய்ப் படுத்து விடுகிறார்கள்.

கோழிக்கு உறக்கம் வராது. வந்தாலும் பொய் உறக்கம். கோழித்தாக்கம். அதற்குத்தன்னைப் பற்றி மனத்தில் ஒரு கர்வம். முருகப்பெருமானின் கொடியில் தான் இருப்பதான் பெருமிதம். பெரிய நினைப்பு. கதிரனைத் தனக்கொரு சவாலாக எடுத்துக் கொள்ளும். அவனை கையும் மெய்யுமாக எப்படியும் பிடித்துப் போட வேண்டுமெனத் தேடும். அவனை மேற்குத்திசையில் தேடி அலைந்து களைத்துப் போகும். எல்லோரும் அங்கே தேடிப்பார்த்து ஏமாந்தார்கள். அண்ணன் விநாயகனுடன் ஒரு மாங்கனிக்காகத் தகராறு பட்டு, முருகன் மயில் ஏறி உலகை வலம் வந்தவேளை அவனுடன் சேர்ந்து சுற்றி வந்த அனுபவம்

சேவலுக்கு, உருண்டையான பூமியில் மேற்கில் மறைந்தவன், கிழுக்கில் வெளிப்படக்கூடுமெனக் கிழுக்குத் திக்கில் தேஷப்பார்க்கத் தொடாங்குகிறது. அப்பொழுது கதிரன் உறக்கம் கலைந்து கதிர்க்கரம் மெல்ல நீட்டி சோம்பல் முறிக்கிறான். அதைக் கண்டு விடுகிறது. கண்டுகொண்டேன்... கண்டு கொண்டேன்... என்று கோழிக்கொரே கொக்கரிப்புப் புனுகம். மனதில் எழுந்த புஞகத்தால் கைகொட்டிக் கெக்கவிக்கிறது. எல்லாம் கூடி கெக்கலித்துக் குரல் எழுப்புகின்றன.

கள்ளக்கதிரன் முகம் சிவந்து மெல்லத் தலை நிமிர்த்துகின்றான். தனது கள்ளம் பிடிப்பட்டுப்போன வெட்கத்தில் அவனுக்கு முகம் சிவந்ததா? எது என்று உண்மையைக் கண்டு கொள்ள இயலாது. அவன் படுகாரியக் காரன். வெளியில் காட்டிக் கொள்ளமாட்டான். இன்றைக்கும் என்னைச் சும்மாவா விடப்போகின்றான்? தன்னுடைய வேலையை நசுக்கிடாமல் செய்து விட்டுப் போகப்போகின்றான். பகல்வேளையில்தான் அவனுடைய இந்த விளையாட்டு எல்லாம். இரவில் அவன் தொலைந்து போவான். பகலுக்கு மாத்திரந்தான் அவன். அதனால் அவனுக்குப் பகலவன் என்றொரு காரணப்பெயர் வந்துவிட்டது.

கோழிகள் குரல் எழுப்ப முன்னம் வந்து என்னைத் தட்டி எழுப்புகின்றார்கள். எனக்கு நித்திரை முறிந்து போகிறது. அதற்குப் பிறகு எனக்கு உறக்கமேது? முன்னர் போல இப்பொழுதெல்லாம் எனக்கு விழுத்திருக்க இயலாது. உடம்பு நெட்டு நெட்டாக விட்டுப்போகுது. தினமும் எனக்கு எத்தனை அடிகள். முன்னொரு காலத்தில் பண்ணோலைப் பட்டையால் என்னைப் போட்டு மொத்துவார்கள். எனக்கு மெத்தென்று ஒத்தடம் கொடுப்பது போல என்ன சுகமாக இருக்கும்! இப்ப தகரவாளி. எனக்கு எலும் பெனும்பாக நோவது. நான் சில சமயங்களில் வேதனை தாங்காது வாய்விட்டு அழுகின்றேன். அதை யார் கவனிக்கின்றார்கள். நான் படும்பாடு பறையும் படாது. எனக்கு வயதென்ன தெரியுமா? சொன்னால் நம்பமாட்டார்கள். ஆறுதலைமுறை கண்ட ஆள் நான். வயதுக்கு முத்த ஆள்.

மட்ந்தையன் இங்கு வந்து வீடுகட்டிக் குடியேறினபோது சாத்திர முறைப்படி அவன் வீட்டுக்கு ஈசானத்தில் என்னைத் தோண்டினான். ஒருநாளா? இருநாளா? பலமாதங்கள், பலபேர் கூடித் தோண்டினார்கள்.

கடல் என்ன கூப்பிடு தூரந்தானே! கடற்கரைக்குச் சென்று முருகைக் கற்களை நார்க்கடகங்களிலும் சாக்குகளிலும் போட்டு ஆண்களும் பெண்களுமாகச் சுமந்து வந்து மலைபோலக் குவித்தார்கள். புளிய மரங்களைத் தறித்தெடுத்து வந்து அந்த விறகில் ஒரு பகுதிகற்களைப்

போட்டு குளையில் எரித்து சுண்ணாம்பு ஆக்கினார்கள். பின்னைக்கற்றானை கடனைப் பிடிப்பதில் வந்து அம்பாரமாகக் குவித்தார்கள். பின்னர் பின்னைக் கற்றானை கடனைப் பிசைந்து பிழிந்து நீர்றுச் சுண்ணாம்புடன் கலந்து குளைத்துக் குளைத்து எடுத்த சாந்தினால், சுற்றிவர வட்டமாக அடுக்கிய கற்கடன் இணைத்து இடையிடையே பனம்பழுத்தோல் கடனைச் சொருகி, வலுவாகவும் அழகாகவும் என்னை உருவாக்கினார்கள். இந்தப்பகுதியில் நான் மிக ஆழமாக இருக்கின்றேன். அதனால் ஆழக்கின்று என என்னை எல்லோரும் அழைக்க ஆரம்பித்தார்கள். தெணியின் மண்ணில் தோன்றியதால் தெணியில் கிணறு என்றும் சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

நான் பிறந்த உடன் எனக்கொரு துணையாக பாதாள வயிரவரை அழைத்து வந்து குடி அமர்த்தி இருக்கிறார்கள். இது நல்லொரு வேடிக்கை. வயிரவர் எனக்கா துணை? என்னிடம் வந்து போகும் இந்தக் கிராமத்துச் சனங்களுக்கா துணை? அவர்கள் தட்டித்தவறி எனக்குள்ளே வந்து தொப்பென்று விழுந்து விடாது பாதுகாப்பதற்காகத்தான் இந்த வயிரவர் இருக்கிறாராம். ஆனால் இசுகு பிச்காக எதுவாவது நடந்து முழந்து விட்டால், அது வயிரவர் இழைத்த தண்டனை என்கிறார்கள். எனக்கு எல்லாம் குழப்பமாக இருக்கிறது. ஒரு சூலத்தை நாட்டி பாதாள வயிரவரைக் கொண்டு வந்து கோயில் கொள்ள வைத்தவர்கள், ஒரு செம்மறிக் கடாவை வெட்டி, அதனைக் கறி ஆக்கி வயிரவப் பெருமானுக்குப் படையல் செய்து கும்பிட்டார்கள். வெள்ளாட்டுக்கறி வேண்டு மென்று இந்த வயிரவர் கேட்டாலும், இவருக்கு அதை வைத்துப் படைக்கக்கூடாதாம். அப்படி ஒரு கட்டுப்பாடு.

எனக்கொரு பெருமை. மாங்கண்டடி மயிலன் சாகப்போகும் சமயத்தில் “நாக்கு வறஞ்சு தெணியில் கிணத்துத் தண்ணி தாருங்கோ!” என்று கேட்டு, தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு வரும் வரை காத்துக்கிட்டது, வாங்கிக் குடித்த பின்னர் தான் உயிர் விட்டான். நான் அப்படி ஒரு அழுதம். தண்ணீருக்கு நிறமில்லை மனமில்லை சுவையில்லை என்பது அறிவியல். ஆனால் அழுத்துக்கு...? நான் அழுதமாக அல்லவா இருக்கின்றேன்! ஆனால் நான் ஒரு துளியாகத்தெறித்து உடல் மீது விழுந்து விட்டால் தீட்டென்று திகைத்து ஒடுக்கின்றவர்களும் இருக்கின்றார்கள்!

பிறந்த காலத்தில் இந்த ஊருக்கெல்லாம் நான் தான் தனியொரு உபகாரி. நான் பிறப்பதற்கு முன்னம் இந்தச் சனங்கள் பட்ட கஷ்டம் அப்பப்பா...! குடங்கடனைத் தூக்கிக் கொண்டு ஊருக்கு வெளியேயுள்ள கிணறுகடனைத் தேடி ஒடுவார்கள், குடங்கடனை வரிசையாக வைத்து விட்டு

ஒதுங்கிப்போய் நிற்பார்கள். யாராவது மனமிரங்கி அள்ளிக் குடங்களில் ஊற்றினால் சரி. சில நாட்களில் மணிக்கணக்காகக் காத்திருந்தும் இவர் களுக்குத் தண்ணீர் கிடைக்காமல்போகும். ஏமாற்றத்துடன் வெறுங் குடங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு திரும்பி வருவார்கள். இப்பொழுது அந்தக் குறை இல்லை. அள்ள அள்ளக் குறைவில்லாது சுரந்து கொண்டு நான் இருக்கின்றேன்.

எனக்கு இப்பொழுது என்ன வயது இருக்கும் சொல்லுங்கோ?.. பார்க்கலாம்! நீங்கள் சொல்ல மாட்டார்கள். வருகிற சித்திரையோடு முந்நாறு முடிகிறது மூன்று நூற்றாண்டு காலம். பெண்களுக்கொரு குணம் உள்ளவயது ஒருபோதும் சொல்லாயினம். உள்ளதைக் குறைத்துச் சொல்லுவார்கள். தங்களை இளமையாகக் காட்டிக் கொள்வதில் அப்படி ஒரு மோகம். நான் அப்படி இல்லை எனக்குப் பாரம்பரியமான பழையம் உண்டு. பழையமைக்கொரு பெருமை உண்டு நான் கெட்டாலும் செட்டி கிழிஞ்சாலும் பட்டு. புதுமெருகில் மின்னுகின்றவர்களுக்கு பழும் பெருமை பிடிக்காது. இந்த ஊரில் யாரை எனக்குத் தெரியாது? யாருடைய அந்தரங்கம் நான் அறியாதது? எவருடைய திரகசியம் எனக்குத் தெரியாதது?

இதோ பொன்னி வருகின்றாள்! தண்ணீர்க்குடத்தை இடுப்பில் வைத்து வாய்க் குடத்து விளிம்பை இடது கை வளைத்துப்பிடிக்க வலது கையை வீசி வீசி தேய்ச்சுத் தேய்ச்சு நடந்து வருகிறாள். அவள் நடை சொல்லும் அவள் குணம். பொல்லாத நொடிப்புக்காரி. அவள் நொடிப்புகளைத் தட்டிக்கேட்க இப்பொழுது அவளுக்கு ஆளில்லை. கணவனுடன் முறித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டாள். “பொன்னி அக்கா இப்ப தனிச்சுப்போனாய்!” என்று எவராவது கேட்டு வைத்தால் “போடா... மோனை எண்டு அவனைக் கைகழுவிப்போட்டு வந்துட்டேன்” என்பாள் இறுமாப்பாக. “என்ன அக்கா நடந்தது?” என்று அறியாத்தனமாக அவனை விசாரிக்கக் கூடாது. அவளுக்கு “சர்” ரென்று பற்றிக் கொண்டு சினம் வந்து விடும். அதன் பிறகு அவள் வாயில் இருந்து வரும் வார்த்தைகளைக் காது கொடுத்துக் கேட்க இயலாது. ஆனால் நடந்ததெல்லாம் ஊருக்கு தெரியும். அவள் கணவன் நேருக்கு நேரே கண்டு விட்டானாம். “போடி பரத்தை” என்று அடித்துக் கலைத்து விட்டான். இதை மறைப்பதற்காகத்தான் அவளின் இந்தச் சிலுப்புதல் “.... வாயாலே வெட்டுவாள் வெள்ளாடு கொம்பாலே வெட்டும்” என்பது எவ்வளவு அனுபவப்பிழிவு.

காக்கும் தெயிவங்கள்

நான் நல்லாச் சணங்கிப் போனேன் என்ற பரபரப்பு. அவசரமாக வந்து கதிரையில் அமர்கிறேன். அருகில் இருந்தவரிடம் “ஜயர் வந்திட்டாரோ?” என விசாரிக்கின்றேன்.

“வந்திட்டார்”

அவர் முகம் திருப்பவில்லை. சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார். பேச்சை வளர்க்க அவர் விரும்ப வில்லைப் போலும். நான் அவரை விளங்கிக் கொள்ளுகிறேன்.

வீட்டுக்கு வெளியே வீதியோரமாக, வரிசையாகக் கதிரைகள். பெருந்தொகையாகப் பலர் வந்து உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள்.

வீதியின் இரு பக்கங்களையும் ஒரு தடவை நோட்டப்பிடுகிறேன்.

அந்த வீதி நீண்டு வளைந்து திரும்பும் இடத்தில் ஜயரின் “வடி”வாகனம் நிற்கிறது. கறுத்த “கூட்” போட்டது.

பெரிய ஜயர் தான் வந்திருக்கிறார். முன் வண்டி பெருத்த கட்டை உருவம். தோள் வரை தொங்கும் கிறாப்புத்தலை. தடித்த பச்சை, சிவப்புக் கரைகள் போட்ட ஆந்திரா வேட்டி. உடுத்தி. அதன் மேல் சுருக்கிக் கட்டிய ஆந்திராச் சால்வை. மார்பில் துலங்கும் தடித்த பூணால். பளிச்சென்த தெரியும் வண்ணம் தண்ணீரில் குழைத்து நெற்றியிலும் உடலைங்கும் பூசிய திரிபுண்டரப் பூச்சு. அதன் மேல் நெற்றியில் பெரிய சந்தனத் திலகம். அதன் மீது அப்பிய குங்குமம். அவருக்கே இயல்பான மெல்லிய துள்ளல் நடை.

ஜயர் எங்கோ ஒரு பெரிய ஆலை மகோற் சவத்துக்குப் பூசை பண்ணப் போய்க் கொண்டிருக் கின்றார் என்னும் மயக்கத்தைக் காண்பவர் உள்ளங்களில் உருவாக்கும் தோற்றப் பொலிவு.

மரண வீட்டில் ஈமக் கிரியைகள் செய்வதற்கு ஜயர் வந்து கொண்டிருப்பார். அவர் பின்னே வேட்டியை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு எடுபிடி ஒருவர் வருவார். அபரக் கிரியைக்குத் தேவையான சகல சம்பத்துக்களும் ஒரு உரப்பையில் போட்டு எடுபிடி கையில் தூக்கி வருவார்.

கிரியை செய்தும் சமயம் ஜயர் இருப்பதற்கு அவசியம் தேவையான “குண்டிப் பலகை”யும் எடுபிடி கையோடு கொண்டு வருவார்.

இவர் முதல் தரமான ஜயர். இவரைக் குறைந்த கூவிக்கு அமர்த்த இயலாது. ஜயரைக் கொண்டு மரண வீட்டாரின் தரத்தை அளந்து விடலாம்.

வசதி குறைந்தவர்களுக்கு இன்னோர் ஜயர் இருக்கிறார்.

மெலிந்த கறுத்த ஜயர். பூணுலைக் கழற்றி விட்டால் அவரை ஓர் அந்தணர் என்று எவரும் சொல்ல மாட்டார்கள். உரப்பை ஒன்றைச் சயிக்கினின் பின்னே கட்டிக் கொண்டு அவர் வந்து சேருவார்.

ாங்கள் ஊர் மரணச் சடங்குகளில் இப்ப பறை இல்லை. “பான்டு” மில்லை.

சமய, சடங்காசாரங்கள் முக்கியம்.

மரண வீட்டில் ஜயர் இல்லாமல் அது எப்படி நடக்கும்!

ஒவ்வொர் வீட்டாரும் ஜயரைக் கொண்டு வந்தாக வேண்டும்.

இன்று சைவாசாரசீலர் சிவகடாட்சத்தின் தாயார் காலமாகி விட்டார்.

மரணம் ஒன்று ஊரில் சம்பவித்து விட்டால் பிரேதம் சுடுகாடு போகும் வரை வாயில் “பச்சைத் தண்ணியும்” ஊத்த மாட்டார்களாம்.

இப்ப என்ன நடக்கிறது!

சுடுகாட்டுக்குள் நின்று சோடாப் போத்தல் முடி திறந்து தருகிறார்கள்.

அப்படி வெகுகூடான காலம்!

மனிதர்கள் பட்டினி கிடக்கலாம். ஆனால் ஊர் நடுவே எழுந்தருளி இருக்கும் ஜங்கரன் பசி இருக்க சிவகடாட்சம் பார்த்திருக்க மாட்டார். அவர் இதயம் அந்த வேதனையில் துடியாய்த்துடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

கடந்த இரவு சிவகடாட்சத்தின் தாயானவள் காலமானாள்.

ஆனைமுகத்தானுக்கு மாலை நேரப் படைய லூடன் பூசை முடிந்த பிறகு இப்படி நிகழ்ந்தது அவன் அற்புதம் என்று சொல்லிச்சொல்லி கடாட்சம் மாய்ந்து மாய்ந்து கை எடுக்கிறார்.

ஊரில் பிரேதம் கிடக்கப் பேழை வயிற்றோன் பசியாற மாட்டான்.

இன்று காலை லம்போதரன் பட்டினி தான்.

மதிய காலம் அந்தப் பானை வயிற்றோன் பசி தீர்த்து வைக்க வேண்டும். பூசை நடந்தாக வேண்டும்.

ாங்கள் கடவுள்களுள் ஆகாரப் பிரியன் இந்த ஆறுமுகன் அண்ணன். அதால் தான் இத்தனை பொயிய வயிறு.

அறுகம்புல்லில் அமர்பவன்; பட்டினி இருக்கக் கூடாதென எண்ணித் தவியாய்த் தவிக்கிறார் சிவகடாட்சம்.

முற்பகல் பதினொரு மணிக்குப் பிரேதம் சுடுகாடு போய்ச் சேர்ந்து விட்டால் மதிய நேரம் பெருவயிறுன் பசி போக்கலாம்.

ஆட்டோவில் ஓலிபெருக்கி கட்டி அயல் கிராமங்களுக்குச் சென்று மரணச் செய்தி அறிவித்து விட்டார்கள்.

ஊரவன் நான் தாமதமாகிப் போனேன் என்ற அந்தரிப்பில் ஓடோடி வந்தேன்.

ஆனால், ஜயர் கிரியைகள் இன்னும் ஆரம்பிக்கவில்லை.

காரணம் என்னவாக இருக்கும்?

வீட்டு முற்றத்தில் தகரப் பந்தல் ஒன்று போட்டிருக்கிறார்கள்.

நான் மெல்ல எழுந்து உள்ளே வருகின்றேன்.

பந்தலின் கீழ் கதிரைகளில் பலர் அமர்ந்திருக்கிறார்கள்.

நான் ஒரு கதிரையில் உட்காருகின்றேன்.

உள்ளே வந்து சிறிது நேரத்தின் பின்னர் அந்தச் சுழிநிலையை விளங்கிக் கொள்ளுகின்றேன்.

ஜயர் கிரியைகளை இன்னும் ஆரம்பிக்காது இருப்பதற்கான காரணம் புரிகிறது.

சிவகடாட்சம் தாயானவளுக்குச் செய்ய வேண்டிய கொள்ளிக் கடன் செய்ய மறுத்து நிற்கிறார்.

ஊரிலுள்ள அறிவாளிகள் பார்த்துக் கொண்டு இருப்பார்களா! எங்கள் ஊருக்கு ஒரு மகத்துவம் உண்டு. ஊர் மண்ணில் அறிவாளி களாகவே அனைவரும் வந்து பிறக்கிறார்கள். இந்த அறிவாளிகள் சிலர் சிவகடாட்சத்தைத் தனித்தனியே அழைத்துப் பேசுகிறார்கள்.

நீண்ட நேரமாகப் பேசியும் சிக்கல் தீர்ந்த பாடாக இல்லை.

சிவகடாட்சம் ஒரு சைவப்பழம். ஆசாராசீலர். திறந்த மேனியுடன் அவர் ஊருக்குள்ளே சுற்றி உலா வருவது மற்றவர் கண்களில் அந்தத் திருக்கோலம் படவேண்டும் என்பதற்காகத்தான். எப்பொழுதும் நீறணி நெற்றியராக விளங்குவார். “நீறில்லா நெற்றி பாழ்” என வாய் விட்டு இடையிடையே திருவாய் மலருவார். நீறில்லாத நெற்றியதைக் கண்டு விட்டால் சுடுகாடு என நெஞ்சில் சுடுவார். அவர் அனுஷ்டிப்பதற்குத் தினமும் ஏதொ ஒரு விரதம் இருந்து கொண்டிருக்கும். தீட்டுத் துடக்கு. ஆசௌசம் வெகுநுணுக்கமாகப் பார்த்து நடப்பார். மனைவி மாத விலக்கானால் மனைவி சமைத்த உணவு தான் உண்பதில்லை என்பார். எங்கள் ஊர்

எப்பொழுதும் சைவ மணம் கமழுந்து கொண்டிருக்கும் புண்ணிய பூமி என்று வாய்க்கு வாய் பெருமையாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பார்.

சிவகடாட்சம் பெற்றவர்களுக்கு அருமை பெருமையான ஒரே பின்னள். தகப்பனானவர் கஷ்டப் பட்டுக் கள்ளிறுக்கி உழைத்து மகனைப் படிக்க வைத்தார். சிவகடாட்சம் கற்ற கல்விக்கு அரசாங்கத்தில் எழுது வினைஞர் புதுவி கிடைத்தது அவர் அதிக்கம். கந்தோரில், வெளியில் அவரைப் பலரும் “சிவம்” என்றே அழைத்தார்கள். அது அவருக்கொரு தனிப் பெருமை. “பரம்பரைச் சைவர்களும் என்னட்டைத் தான் சமய விழியங்களைக் கேட்டறிகிறார்கள்” என்று தனக்கொரு நற்சான்றுப் பத்திரம் ஊரில் வாசித்துக் காட்டுவார். ஜயர்மாரும் என்னிடம் வந்து சந்தேகங் களைக் கேட்டுத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வார்கள் என்றும் சொல்லிப் பெருமை கொள்வார்.

சிவகடாட்சம் எங்கள் ஊரில் மிக ஜஸ்வரியமான பிரமுகராகி விட்டார்..

அவர் வீட்டு மரணச் சடங்கில் கலந்து கொள்வதற்கு வந்து கூடி இருக்கும் பெரும் சனக்கூட்டத்தைப் பார்த்து அதை விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

சிவத்தின் ஒரு மகன் சுவிசில்; மற்றவன் லண்டனில், மகள் கண்டாவில்.

பிறகென்ன! சிவகடாட்சத்தின் பவினைச் சொல்லவா வேணும்!

இவர் தாயானவருக்குக் கொள்ளிக் கடன் செய்ய மறுத்து நிற்கின்றார்.

தாயானவள் நடமாடித் திரிந்த காலத்தில் சில சமயங்களில் தம்பி வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விடுவா. வீட்டுப் படலை திறக்கும்போதே “பிள்ளை!” எனக் குரல் கொடுப்பா.

“வாங்க மாயி..” என தம்பி மகளின் அன்பான குரல் வரவேற்கும்.

மகள் அங்கு இல்லாத வேளைகளில், “வா... அக்காத்தை... வா...” எனத் தம்பி உரிமையுடன் குரல் குடுப்பார்.

இவ பொல்லை ஊன்றி ஊன்றி மெதுவாக மெதுவாக நடந்து உள்ளே வந்து சேருவா.

தம்பி குடும்பம் அன்றாடம் காச்சிகள். கூவி வேலை செய்து சமைத்து வாயில் போடுகின்ற குடும்பம். தாங்கள் ஆக்கின உணவில் தகப்பனுக்குக் கொடுப்பது போல, மாமிக்கும் முகம் கோணாமல் கொடுத்து மனதிறவுடன் உண்பார்கள்.

சிவகடாட்சம் குடும்பம் தாயானவள் பற்றி அப்போது எதுவும்

விசாரிப்பதில்லை.

“எங்கே, தாயை வீட்டில் காணன்?” என்று யாராவது விசாரிப்பார்கள்.

“தம்பியின்றை சோட்டை வந்திட்டுது, போய் விட்டா, வருவா” என்பார் சிவகடாட்சம்.

மூன்று நான்கு தினங்கள் கழிந்து போகும். அதன் பிறகு தாயானவ மெல்ல வீடு வந்து சேருவா.

இறந்தவ இறந்து போக, இந்தத் தருணத்தில் சிவகடாட்சம் தனது பெருமைகளை ஊருக்குப் பறை சாற்றாமல் விட்டு விட முடியுமா?

அதற்குள் தான் ஒரு சிக்கல்.

இந்த ஆண்டு ஜங்கரன் ஆலய நிருவாக சபையில் மிகத் தந்திரமாகத் தன்னைப் பிரேரிக்கச் செய்து, மனேஜராகச் சிவகடாட்சம் வீற்றிருக்கிறார்.

ஆலயத்தில் பதினெந்தாம் திருவிழா தீர்த்தோற்சவம். சிவகடாட்சத்தின் குடிகோத்திர குடும்பக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்கள் தீர்த்தத் திருவிழா உபயகாரர். இந்தத் தடவை தீர்த்தோற்சவத்தில் தர்ப்பை தரித்து, சங்கற்பம் செய்ய இருக்கிறார் மனேஜர் சிவகடாட்சம்.

ஆலய உற்சவ காலம் அண்மீத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அதற்கு முன்னர் தாயானவளின் அந்தியேஷ்டி முழுந்து போய் விடும்.

ஆனால், கொள்ளிக் கடன் செய்தவர் இந்த ஆண்டு ஆலயக் கடன்கள் செய்வது அபத்தம், குற்றம். ஆண்டுத் திவசம் முழுந்த பிறகே அதனைச் செய்யலாம்.

சிவகடாட்சத்துக்காக ஜங்கரனின் ஆலயக் காரியங்கள் அனைத்தை யும் பின் போட முடியுமா?

சிவகடாட்சத்துக்கு ஒரே மார்க்கம், கொள்ளிக் கடன் செய்வதைத் தவிர்த்துக் கொள்வது தான்!

அங்கு வந்திருக்கும் பரமகுருவைக் நான் தற்செயலாகக் காண்கிறேன். அவர் ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கிப்போய் இருக்கின்றார்.

பரமகுரு அயல் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்.

நான் அவரைப் பார்ப்பதை அவரும் கண்டு கொண்டார்.

என்னை நோக்கி உதட்டுக்குள்ளே மெல்லிய சிரிப்பு.

அந்தச் சிரிப்பு ஏனள்ளா...? அல்லது...?

எனக்குக் குழப்பமாக இருக்கிறது.

பரமகுரு தாடி வளர்த்திருக்கிறார். அன்னை இறந்து இன்னும் ஒரு

மாத காலம் கழிந்து போகவில்லை.

அன்னைக்கு அந்தியேஷ்டிக் கிரியைகள் செய்யும் வேளையில் வளர்த்த தாடியை மழித்துக் கொள்வார்.

பரமகுருவுக்கு உடன்பிறப்பாக ஒரேயொரு தங்கை.

அந்தத் தங்கை மீது வெகுபாசப் பிணைப் புள்ள அண்ணாகவே அவர் வாழ்ந்து வந்தார்.

ஆனால் இருவருக்கும் மிக நெருக்கமாக இருந்த அந்த உறவு இடையில் முறிந்து போயிற்று.

அன்னை மரணப் படுக்கையில் கிடப்பதாகத் தங்கை ஆள் அனுப்பினாள்.

பரமகுரு தங்கை வீடு சென்று அன்னையைப் பார்த்து வந்தார்.

மறுநாள் விடிகாலையில் அன்னை மரணித்து விட்ட செய்தி அவருக்கு வந்து சேர்ந்தது.

பரமகுரு வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு அங்கு போனார்.

போகும்போது, மனத்தில் ஒரு தீர்மானத் துடனேயே போனார்.

அன்னைக்குரிய கொள்ளிக் கடனைத்தான் செய்தால் தங்கை வீட்டில் தங்கி இருக்க வேண்டும். காடாற்று, எட்டுச் செலவுக் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும். அந்தியேஷ்டி கிருயைகள் செய்ய வேண்டும். படையல்கள் கொள்ளிக்காரன் உண்ண வேண்டும். யாவையும் தவிர்த்துக் கொள்ள அவர் விரும்பினார்.

கொள்ளிக் கடன் செய்வதற்கு மறுத்து, வீட்டுக்கு வெளியே வீதியில் அமர்ந்து விட்டார்.

இறுதிச் சடங்குகளுக்குத் தேவையான “செத்த வீட்டுச் சாமான்கள்” வாங்கி வருவதற்குச் சிலர் கிளம்பிப் போகிறார்கள்.

நான் நடக்கின்றவற்றை அவதானித்துக் கொண்டு வீதி ஓரத்தில் கிழித்துப் போட்ட பச்சைத் தென்னோலை மீது உட்கார்ந்திருக்கின்றேன்.

எனக்கு நெஞ்சு பொறுக்கவில்லை.

மெல்ல எழுந்து பரமகுரு இருக்குமிடம் நாடி வருகின்றேன். அவர் முன்னே வந்து நின்று “அன்னே...!” என மெல்லக் குரல் கொடுக்கின்றேன்.

“என்ன தம்பி...?” கேட்டுக் கொண்டு அவர் எழுந்து வருகின்றார்.

அவர் முகத்தைக் குறிப்பாக ஒரு கணம் நோக்குகின்றேன். அன்னையை இழுந்த புத்திரனின் சோகம் அவர் விழிகளில் தளைம்பிநிற்கிறது.

“அன்னே... உங்கடை அம்மாவுக்குப் பிறகு எப்ப கொள்ளி வைக்கப் போறியள்?” என மெல்ல வினாக்கின்றேன்.

எனது கண்களைத் தீர்க்கமாகச் சில கணங்கள் நோக்குகின்றார். அவர் விழிகள் தேங்கி வழகின்றன. அவர் பதறிக் கொண்டு நிற்கின்றார். அடுத்த கணம் சுதாரித்துக் கொண்டு, சந்தைச் சாமானுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறவர்கள் பக்கம் திரும்புகின்றார்.

“நான் தான் கொள்ளி வைக்கிறது. எனக்கு வேட்டி சால்வை வேண்டிக் கொண்டு வாருங்கோ!” அவர் உரத்துக் குரல் கொடுக்கின்றார்.

இந்தப் பரமகுரு இப்ப என்னைப் பார்த்து ஏன் சிரிக்கின்றார்?

சிவகடாட்சம் பரமகுருவைச் சந்திக்கும் வேளைகளில் “காளிதாசன்” என நெயாண்டியாக அழைப்பார்.

பரமகுரு வழிபடும் தெய்வம் காளி. பரமகுருவின் பாட்டனுக்கு முற்பட்ட காலம் முதல் அவர்கள் குடும்பம் காளியை வழிபட்டு வருகிறது. வீட்டுக்கு அண்மையில் ஓங்கி வளர்ந்து, விரிந்து பரந்த ஒர் ஆலைமரம். அந்த மரத்தின் அடியில் ஒரு சூலத்தை நாட்டி வழிபாடு செய்து வருகிறார்கள்.

பரமகுரு வெள்ளி, செவ்வாயில் மச்சமாயிசும் உண்பதில்லை. மது அருந்துவதில்லை. மாலை வேளை தலையில் நீர் ஊற்றித் தோய்ந்து, அரையிற் கட்டிய ஈரத் துணியுடன் காளிக்கு விளக்கேற்றி வழிபாடு செய்வார்.

வருடத்தில் ஒரு நாள் காளிக்கு மடைவைத்து வேள்வி.

சேவற்கோழிகளுக்குப் புதிலாக, காளிக்குப் பேட்டுக் கோழிகள் நேர்த்தி செய்து கொண்டு வருவார்கள்.

ஆட்டுக் கடாக்கள் சிலவும் வந்து சேரும்.

ஆடு, கோழி கழுத்து வெட்டிப் பலி இடுவ தில்லை. பதிலாக, தலையில் மஞ்சள் கரைத்த நீர் ஊற்றுவார்கள்.

“வேடுவர் மாதிரி இப்பவும் நீங்கள் வேள்வி போடு கிறியள்” எனச் சிவகடாட்சம் நக்கலாகக் கூறுவார்.

ஆனால் எங்கள் ஊரில் குடும்பக் குழுக்கள் ஒவ்வொன்றும் வழிபாடு செய்யும் தெய்வங்கள் பல. வீட்டுக்கு அண்மையில் நிற்கும் ஒதிய மரம், பூவரச மரம், வேப்பமரம் என்பன வழிபடும் தலங்கள். வருடத்தில் ஒரு நாள் இறைச்சி, மீன், பிட்டுகள், மது வைத்துக் கும்பிடுவார்கள். பின்னர் நிறைவாக உண்டு களிப்பார்கள். இந்த உண்மைகளைச் சிவகடாட்சம் வெளியில் செல்லாது மறைத்துக் கொள்ளுவார்.

பரமகுரு செய்வது போன்று வேள்வி செய்யும் கோவிலும் இல்லாமலில்லை. சிவகடாட்சம் வீட்டில் வளர்த்த கடா அந்த வேள்விக்கு வந்து நல்ல விலை போகும். சில தருணம் மறி ஆடு சினைப்படுத்தக் கொண்டு

வருவார்.

பரமகுருவுக்கு இந்தத் தகவல்கள் எல்லாம் தெரிந்திருந்தும் அவர் வாய் திறப்பதில்லை.

சிவகடாட்சஸ்திடம் வட்டிக்குக் காசு வாங்கி இருக்கின்றவர். அவர் எப்படி வாய் திறந்து பேசுவார்?

“கானி ஆச்சி அகோரம் கொள்ளுவாள். அம்மை, சின்னமுத்து, பொக்கிளிப்பான் ஊரெல்லாம் அன்னி வீசிப் போடுவாள் அதுதான்...” பரமகுரு பயபக்தியுடன் எடுத்துக் கூறுவார்.

இப்ப சிவகடாட்சம் துடியாய்த் துடித்துக் கொண்டு நிற்கிறார். பெருவயிறன் மதிய காலப் பூசையும் நடக்காது போய் விடுமோ என்ற ஏக்கம் அவருக்கு!

காலம் கடந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறது.

கொள்ளிக்குரியவரை வைத்துத்தான் ஈமக்கிரியை செய்ய வேண்டுமென ஜயர் பிடிவாதமாக நிற்கின்றார்.

“கொள்ளிக்காறன் நில்லாமல் ஆரும் கிரியை செய்கிறதில்லை”

எல்லோரும் பேசிக் களைத்துப் போனார்கள்.

யார் பேச்சுக் கேட்டும் ஜயர் உடன்பட்டு வருவதாக இல்லை.

சிவகடாட்சமும் இணங்கிப் போவதாக இல்லை.

கிரியை செய்வதற்கு, தயாராக தட்டையான தகரப் பந்தல் ஒன்று போட்டு, அதற்கு வெள்ளை கட்டி விட்டிருக்கிறார்கள்.

அந்தப் பந்தலுக்குக் கீழ் ஜயர் பலகையில் அமர்ந்திருக்கின்றார்.

பந்தலுக்கு வெளியே ஒரு மூலையில் சிவகடாட்சத்தின் தாய்மாமன் பெரும் துயரத்துடன் தலை குனிந்து நிலத்தில் உட்கார்ந்திருக்கின்றார்.

வேறு வழியில்லை.

சிவகடாட்சம் இறுதியாக ஜயரைத் தனிமையில் அழைத்துப் போகின்றார்.

“ஜயா, எனக்குள்ள நெருக்கடி உங்களுக்கு விளங்குமென்டு நினைக்கிறேன்”

“எல்லாம் விளங்குது”

“நீங்கள் எனக்கு உதவ வேணும்”

“உதவுவன்... ஆனால், இது சமயச் சடாங்கு. இதை மாற்றேலாது”

“ஜயா...!”

“என்ன...?”

“சாரி... நான் பேசினைத் விட ஜயாயிரம் கூடத் தாறன்”

“காச பொசல்ல... இப்பிடிச் செய்யிறது முறையில்லை”

“ஜயா... என்றை நிலைமையைப் புரிய வேணும்!”

“அதுக்கு நாளன் செய்கிறது?”

“சரி... முடிவாகச் சொல்கிறீர் பதினை யாயிரம் கூடத் தாறன். மறுப்புச் சொல்ல வேண்டாம்”

சிவகடாட்சம் சொல்லிக் கொண்டு பந்தலுக்கு வேகமாகத் திரும்பி வருகின்றார்.

ஜயர் அவர் பின்னே மெல்ல வந்து பலையில் அமர்ந்து மணியைத் தூக்கிக் கிலுக்குகின்றார்.

ஈமக்கிரியைகள் ஆரம்பமாகின்றன.

நடக்கின்றவை யாவற்றையும் கவலையும் வெறுப்புமாக அவதானித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருக்கும் சிவகடாட்சத் தின் தாய்மாமன், பொல்லை ஊன்றிக் கொண்டு கொதித்தெழுகின்றார்.

“ஜயா, கிரியை செய்ய விட மாட்டன். என்றை அக்காத்தையைக் கொண்டு போய் மன்னை கிண்டி தாள்க்கிறதுக்கு முடிவு செய்து போட்டியள். அவர் என்ன அநாதைப் பின்மே! உங்கடை போலிஆசாரங்கள் எல்லாம் எல்லாருக்கும் தெரியும். அன்னையும் பிதாவும் முன்னரி தெய்வமென்றும் தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலும் இல்லை என்கும்; வாத்திமார் சொல்லிந்த தரயில்லையே! என்றை அக்காத்தைக்கு நான் தான் கொள்ளிக் கடன் செய்யப் போகிறேன்” சீறிக் கொண்டு பொல்லை ஊன்றி ஊன்றி மெல்ல நடந்து வந்து கிரியைப் பந்தலுக்குள்ளே நிமிர்ந்து நிற்கின்றார்.

“சரி.. சரி.. இது தான் சரி...”

ஜயரின் வாய் முன்னுமுனுவென மந்திரம் ஜெபிக்கிறது.

அவர் கையில் பிடித்த மணி கிணுகிணுவென மீண்டும் ஓலிக்கிறது.

ஜீவநதி -திதழ் - 50

பாருகாப்பு

நான் அப்ப ஜந்தாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். எங்களுக்கு வந்து வாய்த்த வகுப்பாசிரியர் சற்று வித்தியாசமான ஒருவர். வெகு குதூகலமான ஆள். வகுப்பில் எங்களை எப்பொழுதும் கலகலப்பாக வைத்திருப்பார்.

அவர் வகுப்பறைக்குள் வந்து சேரும் காட்சியைக் காண்பதற்கு நாங்கள் பெரும் ஆவனுடன் காத்திருப்போம். அந்த அரிய காட்சியை தினமும் காண்பது நாங்கள் பெற்ற பெரும்பேறு என்று சொல்ல வேண்டும்.

அவர் ஒருநாடக நடிகன் போல அங்கு வந்து தோன்றுவார். வரவுப் பாடல் ஓன்றைப்பாடிய வண்ணம் நடிகன் அரங்கில் வந்து சேருவது போல அவர் பாட்டோடு தான் வருவார். அப்பொழுது நிமிர்ந்த மெட்டான ஒரு துள்ளல் நடை இருந்தாற்போல அவரிடம் வந்து சேர்ந்து விடும் அது அவருக்கு இயல்பான ஒரு நடையல்ல என்பது சற்று உன்னிப்பாக நோக்கினால் மௌலிகியல் போல் வந்தார். அவர் வழிமைபோல நடந்து வந்தார். “வணக்கம் சேர்” நாங்கள் அனைவரும் பணிவாக எழுந்து நிற்கின்றோம்.

“இருங்கள் இருங்கள்...” மகாரிஷின் திவ்விய துரிசனத்துக்காக காத்துக்கிடக்கும் பக்தர்கள் முன்னே திடீர் எனத் தோன்றி இரு கரங்களையும் மேலே தூக்கி ஆசீர்வதிப்பது போல தாள யைத்துடன் கரங்களை அசைக்கின்றார். நாங்கள் ஆசீர்வதிக்கப் பெற்றவர்களாக மௌலிகியல் அமருகின்றோம்.

அவர் எங்களை முகம் நோக்கி நிற்கின்றார். அவருக்கு பின்னே அவருக்குரிய மேசை. இரண்டு அடிகள் பின்னோக்கி மௌலிகியல் நகர்ந்து அந்த மேசை விளிம்பில் மெதுவாக தனது பிரூஷ்டத்தை வைக்கின்றார். பின்னர் வலது காலைத் தூக்கி சற்று மடித்து இடது தொடையின் மீது போட்டுக் கொண்டு ஒற்றைக்காலில் ஊன்றி நிற்கின்றார்.

ஆகா... ஆகா... என்ன அற்புதம்! என்ன அற்புதம்! வேய்க்கழல் ஊதும் கண்ணனை நேரில் கண்டதில்லை. ஓவியங்களிலில் அவரைப் பார்த்து இருக்கின்றோம். சாட்சாத் அந்தக் கண்ணபிரானே பூமிக்கு இறங்கி வந்து காட்சிதருவது போல அவர் எங்கள் முன் தோன்றுகின்றார்.

அவரின் சிரித்த விழிகள் மெதுமெதுவாக எங்களை நோக்கி நோட்டமிட்டு மேய்ந்து வருகின்றன. பின்னர் ஏதோ ஒரு இராக்த்தைப் பாடப்போகும் பாவனையில் தொண்டையைச் செருமி செருமி சரி செய்து கொள்கிறார். நாங்கள் எதிர்பார்க்கிறோம் வழைமேபோல ஒரு இராகம் பிறக்கப்போவதை. அப்படி எதுவும் நடக்கவில்லை. மீண்டும் ஒரு செருமல். அதன் பிறகு பிள்ளைகளே “உங்களுக்கு சந்தோஷமான ஒரு செய்தி சொல்லப் போகின்றேன்” எனக் கூறிக் கொண்டு எங்கள் முகங்களை துல்லியமாக மீண்டும் நோக்குகின்றார்.

எங்களுக்கு மனதில் திடீரென ஆவல் பொங்கி வழிகிறது.

அவர் தனது முகத்தில் புன்னகை ஒளிரவிட்டு மௌனமாக நிற்கின்றார்.

மகிழ்ச்சியான செய்தியானதால் காலந்தாழ்த்தாது உடனே சொல்லி வைத்துவிட வேண்டும். துயரமான செய்தியைக் கொஞ்சம் தாமதித்து மெல்லச் சொல்லலாம்.

இதுகூடவா அவருக்குத் தெரியாது?

எங்கள் உள்ளங்களில் ஆவலைத் தூண்டிவிடும் உத்திதான் இந்த மௌனம்.

எங்கள் எல்லோருடைய கவனமும் தன்னை நோக்கித் திரும்பி இருக்கின்றது என்பதை அவர் அவதானித்துத் தீர்மானித்துக் கொண்ட திருப்தியாக மெல்லத்தலை ஆட்டுகின்றார்.

திரும்பவும் ஒரு சங்கீதச் சொருமல்.

அதன் பின்னர் “உங்களே நான் ஒரு ஸுர் கூட்டிக் கொண்டு போகப்போகிறேன். ஸுர் என்றால்.... சுற்றுலா, தெரியுந்தானே! வரவிருப்பமானவர்கள் கை உயர்த்துங்கோ!” என்று கேட்கின்றார். அடிதற்கா இத்தனை ஆலாபனைகள்! சட்டென்று சொல்லி இருக்கலாமே!

நான் பட்டென்று எழுந்து நிற்கின்றேன். அவருக்கு வெற்றிப் பெருமிதம். குறிப்பாக என்னைப் பார்த்து சொண்டுக்குள் சிரிக்கிறார். பிறகு, “கையைத்தான் உயர்த்தச் சொன்னேன்” என்கின்றார்.

வகுப்பில் எல்லோரும் என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள். கேவியாகச் சிரிக்கின்றார்கள். எனக்குப் பெரிய வெட்கமாகப் போச்சு.

தெணியானின் ஜீவநுதிச் சிறுகதைகள்

சட்டென்று வாங்கின் மீது திரும்பவும் குந்துகின்றேன். ஆனால் மனதில் எழுந்த ஆவல் அடங்குவதாக இல்லை. வலது கரத்தைத் தூக்கி நல்ல உயரமாக உயர்த்திக் காட்டுகிறேன். என்னெப் பார்த்துச் சிரித்தவர்கள் இப்ப சிரிக்கவில்லை. கொஞ்சம் சணங்கி தயங்கி ஒவ்வொருவராகக் கை உயர்த்துகின்றார்கள். இப்ப வகுப்பறைக்குள் கைகளை நட்டு வைத்தது போல எல்லோருடைய கைகளும் உயர்ந்து நிற்கின்றன.

ஆசிரியாரின் முகம் மலருகின்றது. இணக்கமாக என்னெப் பாத்துச் சிரிக்கின்றார். அவர் சிரிப்பு எனக்குத் தெரிவிக்கும் நன்றிச்சிரிப்பு என்பது எனக்குத் தெரியும். எனக்கு மனதளவில் சொல்ல முடியாத பெருமை. பெரிய காரியமான்றைச் சாதித்து விட்டதான் புனகும். ஆசிரியர், மாணவன் எனக்கு நன்றி தெரிவிப்பதென்பது சாதாரணமான ஒரு காரியமா? அதன் பிறகு வகுப்பில் என்ன நடந்தது என்பது எனக்குத் தெரியாது. வகுப்பு எப்ப முடியும்? வீட்டுக்கு எப்ப போய்ச் சேருவேன்? என்று துடித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

நான் வீடு வந்து சேர்ந்தேன். எப்படி வந்தேன்... நடந்தா? பறந்தா? அதுவும் எனக்குத் தெரியாது. வீட்டுப் படலையைத் திறந்துடித்துக் கொண்டு துள்ளிக்குதித்து உள்ளே ஓடி வருகின்றேன். “அம்மா.... அம்மா... அம்மோய்..” அம்மாவின் அசுகை இல்லை. இந்த நேரம் அம்மா எங்கே போய் இருப்பா! அடுக்களைக்குள்ளேதானே இருப்பா! “அம்மோய்... அம்மோய்” அடுக்களைக்குள் பாய்கிறேன்.

அம்மா அடுப்புக்கு முன் குந்தி இருக்கின்றா. அடுப்பில் மீன்குளம்பு கொதித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. அகப்பையை வைத்து அம்மா துழாவிக் கொண்டிருக்கின்றா. அம்மாவுக்கு வியர்த்துக் கொட்டுகிறது. அம்மாவின் மூக்குத்தி கல்லு மாதிரி வியர்வைத் துளிகள் நெற்றியில், “கன்னத்தில்” கழுத்தில் மின்னுகிறது. வியர்வையில் குளித்து அம்மாவின் சட்டை நனைந்து கிடக்கிறது. அடுப்பு வெளிச்சம் முகத்தில் விழுந்து அம்மா நல்ல ஓலியமாகத் தோன்றுகிறா. அம்மா நல்ல வடிவு. இப்ப அம்மாவுக்கு அவசரம். ஜயா சாப்பாட்டுக்கு வருகிற நேரம். எனக்குள்ள அவசரம் அம்மாவுக்குத் தெரியாது. திரும்பவும் “அம்மா...” என அழைக்கின்றேன். அம்மாவின் முழுக் கவனமும் சூளம்பு பொங்கி வழிந்து விடக் கூடாது என்பதில். எனக்குள் ஆவல் பொங்கி வழிந்து கொண்டிருப்பது அம்மா அறியமாட்டா.

“அம்மா, நாங்கள் ஞர் போகிறம்”

“முதல் புத்தகத்தைக் கொண்டுபோய் வைச்சிட்டு உடுப்பை மாத்து. உனக்கு எல்லாத்துக்கும் அவசரக்குணம்.”

“அம்மா நானும் போகப்போகிறேன்.”

“முதல் சொன்னதைச் செய். உனக்காக அம்மியிலே அரைச்சுக் குளம்பு காய்ச்சி வைச்சிருக்கிறன் கால் முகம் கழுவிக் கொண்டுவா”

“ஒமெண்டு சொன்னால் தான் சாப்பிடுவன்.”

“ஒகோ... இப்பவே பிடிவாதம் பிடிக்கத் துடங்கி விட்டாய்.”

“அம்மோய்... சொல்லுங்கும்மோய்...”

“நான் என்ன சொல்லுகிறது? ஜயா வாறநேரம் வந்தாப்போல கேள்”

சட்டிக்குள் குளம்பு இப்பத்தான் கொதி அடங்கிப்போனது அம்மா இப்பதான் என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கிறா. “என்னவாம்?” முற்றத்தில் சயிக்கினை நிறுத்திக் கொண்டு ஜயா கேட்கிறார். கடையைப் பூட்டிக் கொண்டு மத்தியான் சாப்பாட்டுக்காக இப்ப வந்திருக்கிறார்.

“பிறகு கேளுங்கோ... முதல் வந்து சாப்பிடுங்கோ”

“என் னவாம் பிள்ளை?” கேட்டுக் கொண்டு அடுக்கலை விறாந்தைக்கு ஏறிவருகின்றார்.

அம்மா அடுக்கலைக்குள். ஜயா விறாந்தையில். நான் அம்மாவுக்கு அருகே மௌனமாகி நிற்கின்றேன்.

“சொல்லன்...” அம்மா

“அம்மா சொல்லுங்கோ...” மெல்லச்சினுங்குகிறேன்.

“எல்லாத்துக்கும் ஆயித்தம் சொல்லத்தான் பயம். சூர் போகப் போகினமாம்”

“சின்னப்பிள்ளைகளஞ்கு என்ன சூர்? நீ துருதுரெண்டு இதிலே நிற்கிறன் எண்டு அதிலே நிற்பாய்”

“வகுப்பிலே எல்லாரும் போகினம் ஜயா”

“வகுப்பிலே எத்தினை பேர்”

“முப்பது”

“எங்கே கூட்டிக் கொண்டு போகப் போயினம்?”

“யாழ்ப்பாணக்குடா நாடு”

“எனக்கு மனதில் நம்பிக்கை பிறந்து விட்டது.”

“கைதடி செவிடர் குருடர் பாடசாலை, யாழ்ப்பாணம் தொல்பொருட் காட்சிக் கோட்டை, காங்கேசன் துறை சீமேந்து தொழிற்சாலை, கீரிமலைக் கேணி...” மூச்ச விடாமல் நான் அடுக்கிக் கொண்டு போகிறேன்.

“ஆர் உங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போகிறது?”

“எங்கடை ஸேரும், இங்கிலீச் ரீச்சரும்”

“வேறை....”

“ஜயா, அம்மா விரும்பினால் வரலாமாம்”

“அப்ப...நானும் வருகிறேன்.”

எனக்கு மனதில் ஒரே வியப்பு ஜயாவுக்கும் இந்த இடங்கள் தெரியாது என்று நினைத்துக் கொளுகின்றேன். மனதில் எழுந்த சந்தேகத்தை சட்டென்று கேட்டு விடுகின்றேன்.

“ஜயாவை லோர்மார் ஸூர் கூட்டிக் கொண்டு போகயில்லை அதுதான் ஜயாவுக்கு இந்த இடங்கள் தெரியாது.”

ஜயா வாய் திறந்து “ஹ...ஹ...ஹ...” என்று வெற்றிலைக் காவி தெரியக் குலுங்கக் குலுங்க பெரிதாகச் சிரிக்கின்றார். ஜயாவின் செல்ல வண்டி மேலும் கீழும் ஆடுகிறது.

அம்மா முந்தானையை இழுத்து வாயைப் பொத்திக் கொண்டு மெல்லச் சிரிக்கின்றா.

இருவரும் ஏன் சிரிக்கிறார்கள் என்று எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. சில சமயம் இவர்கள் இப்படித்தான் எனக்கு விளங்காமல் கள்ளச் சிரிப்பு சிரிப்பார்கள். நான் இருவருக்கும் நடுவில் பேந்த பேந்த மழித்துக் கொண்டு நிற்கிறேன்.

பிறகு அம்மா சொல்லுகின்றா “உனக்குத் துணையாக ஜயா வரப் போகிறார்.”

“அப்ப... ஸேரும்... ரீச்சரும்?” எனக்குச் சந்தேகம் இன்னும் தீரவில்லை.

“முப்பது பேர். எல்லாரையும் அவையஞக்கு கட்டி மேய்க்க ஏலாது. எங்கடை பிள்ளையை நாங்கள் தானே பார்க்க வேணும்”

கடையைப் பூட்டிவிட்டு ஜயா புறப்பட்டு என்னோடு ஸூர் வந்தார்.

கதிரை ஒன்றைத் தூக்கி வந்து முற்றத்தில் வைத்து அதில் அம்மா அமர்ந்திருந்து கூந்தலைக் குலைத்து இடத தோளின் மேலாக மார்பினில் தொங்கவிட்டு சீப்பினால் வாரிக் கொண்டிருக்கின்றா. தலைவாரி முழங்கத்தும் நேரே கிணற்றுக்குப் போவா குளிப்பதற்கு. புழக்க காலமானால் அம்மா மாலையில் குளிப்பது வழக்கம். இதுதான் சரியான சந்தர்ப்பம் எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டு நான் அம்மாவை அணுகுகிறேன்.

“அம்மா குளிப்புகோவன். நான் அள்ளித் தாறன்”

“என்ன இருந்தாப் போல அம்மாவில காசிசனை வந்திட்டுது. சுத்தி வளைக்காமல் சங்கதியைச் சொல்லு?”

“ஒண்டுமில்லை அம்மா”

“கள்ளா பொய் சொல்லாதே உன்னை எனக்குத் தெரியும்”

“அம்மா எல்லாரும் படம் பார்க்கப் போறான்கள். நானும் போகப்

தெணியான்

போற்று”

அம்மா கூந்தல் வாருவதை நிறுத்திக் கொண்டு தலைநிமிர்ந்து கோபமாக என்னென்ப பார்த்துச் சொல்லுகின்றா.

“ஓ...ஓ... நீ இப்ப கடுக்கண்டிட்டாய். இரவு நேரம் படம் பார்க்க தியேட்டருக்கு வெளிக்கிட்டாய்”

“இரவு இல்லை, நாளைக்குச் சனிக்கிழமைபகல் மெற்னி ஸோவுக்கு”

“உந்தப் படங்களை உண்மையான வாழ்க்கை எண்டு நம்பி இந்தக் காலத்துப் பெடியள் பெட்டைகள் கெட்டுப் போகுதுகள்.”

“இது நல்ல படம். லேர் தான் போய்ப் பார்க்கச் சொன்னவர்”

“என்ன படம்?”

அம்மா கொஞ்சம் இறங்கி வந்து விட்டாப் போல எனக்குப் புலப்படுகின்றது. நம்பிக்கையுடன் சொல்கிறேன்.

“சம்பூரணராமாயணம்”

அம்மா அடுத்து என்ன சொல்லப் போகிறா என்பது எனக்குத் தெரியும். நான் எதிர்பார்த்துப் போல “ஜயா வந்தாப் போல கேளன்” என்கிறா. எனக்கு உள்ளூர எரிச்சல் வந்துவிடுகிறது.

“என்ன கேட்டாலும் ஜயாவைக் கேள்... ஜயாவுக்குச் சொல்லு... பகல் நேரந்தானே! ஜயாவுக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டு வந்தால் என்ன?”

அம்மா தலையை வேகமாக வீசி, கூந்தலைப் பின்பறும் எடுத்து இருக்கரங்களையும் தூக்கிக் குடுமி முடிந்த வண்ணம் பற்களை நெருடிக் கொண்டு எழுகின்றா.

“என்ன சொன்ன நீ... என்ன சொன்ன நீ... பொய்யும் புரட்டுமாக நடக்கப் போகிறியே? ஜயாவைக் கேட்காமல் வேறை ஆரைக் கேட்கிறது? தோஞுக்கு மிஞ்சினால் தோழன் என்பது பொய் இல்லை. நீ உன்றை எண்ணப்படி தான் நடக்கப் போறாய் போல கிடக்கு”

“நான் அப்படி நடக்க மாட்டன். நீங்கள் சொல்லுங்கோ எண்டு தானே கேட்டனான்.” அம்மாவை மெல்லச் சமாதானப் பண்ணைப் பார்க்கிறேன்.

“தலை இருக்க வாலாடக் கூடாது. எல்லாத்துக்கும் ஜயாவரட்டுக்கும்” சொல்லிக் கொண்டு அம்மா கிணற்றியை நோக்கிப் போகின்றா.

ஜயாவின் வருகையை நான் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறேன். ஜயா வீடு வந்து சேர இரவு ஒன்பது மணி ஆகிப் போனது.

“நான் சொல்லுவேனே.... உனக்கு எல்லாத்துக்கும் அவசரமென்டு கொஞ்சம் பொறுமையா இரு. ஜயா சாப்பிட்டு முடிஞ்சு ஆறுதலா

தெணியானின் ஜிவநதிச் சிறுகதைகள்

இருக்கேக்க கேட்க வேணும்-இப்ப கதைச்சால் எல்லாம் பிச்கிப் போகும்“ அம்மா அனுபவப்பட்டவ, வாழ்க்கையை விளக்கிக் கொண்டவ.ஜயாவை எப்படி வழிக்கு கொண்டு வருவது என்பது அவவுக்குத் தெரியும். எனக்குத்தான் பொறுமையாக இருக்க இயலவில்லை. மேசை மீது புத்தகத்தை விரித்து வைத்துக் கொண்டு படிப்பது போல பாசாங்கு பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஜயா சாப்பாடெல்லாம் முழந்து விறாந்தைக்கு வந்து கண்வேன்ஸ் கட்டிலில் ஆசுவாசமாகச் மெல்லச் சரிந்து கண்களை மெல்ல மூடுகின்றார்.

விறாந்தையில் கம்பியில் தொங்கும் கரிக்கன் லாம்பு மின்னி மின்னி கண் சிமிட்டிக் கொண்டு கிடக்கிறது.

எனக்கு வேகமாக இதயம் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஜயா கட்டிலில் கிடந்து அப்படியே சில சமயம் கண்ணயர்ந்து விடுவார். பின்னர்தான் எழும்பிச் சென்று படுக்கையில் ஒழுங்காகப் படுத்துக் கொள்வார்.

இன்றும் அப்படி நடந்து விட்டால்...? சற்று நேரம் கழித்து “இஞ்சாரப்பா... அந்தத் தீப்பெட்டியை கையோடை கொண்டு வா” ஜயா குரல் கொடுக்கின்றார்.

அம்மா அடுக்களையைப் பூட்டி கையில் திறப்பை எடுத்துக் கொண்டு தீப்பெட்டியுடன் ஜயாவை நோக்கி ஒரு மந்தகாசச் சிரிப்புடன் வருகின்றா. இந்தச் சிரிப்பு ஜயாவை வசியப்படுத்தும் போதைப்பொருள். அம்மா இந்தச் சாகசங்களை எல்லாம் எங்கே படித்தாவோ!

தீப்பெட்டியை ஜயா கையில் கொடுத்துவிட்டு, கட்டில் அருகே அம்மா குந்தி விடுகிறா. எப்போதாவது ஒரு நரள் அம்மா இப்படிக் குந்தி விடுவது வழக்கம். அன்று முக்கியமான சங்கதி ஏதோ இருக்கிறது என்பது ஜயாவுக்குத் தெரியும்.

ஜயா சுருட்டை மூட்டி புகையை மெல்ல மெல்ல இழுத்து விட்டுக் கொண்டு அம்மாவைப் பார்த்துக் கேட்கின்றார். “என்ன சங்கதி?”

“ஓன்றுமில்லை... தம்பி... படம் பார்க்கப் போறானாம்” அம்மா இழுத்துப் பறித்து மெல்லச் சொல்லுகிறா.

“எல்லாம் நீ அவனுக்குக் குடுக்கிற செல்லம்”

“இல்லையாப்பா... கூடப் படிக்கிற பெடியள் எல்லாம் போகுதுகள்”

“போகட்டன், இவருக்கு இப்ப வால் முனைச்சிட்டுது” ஜயாவின் குரலில் கொஞ்சம் காரம் ஏறுகிறது.

“கோபிக்காதேயுங்கோ... சொல்லுறதைக் கேளுங்கோ...!”

சம்பூரணராமாயணம் பார்க்கத் தானே வேணும். நாளைக்கு மெற்னி ஸோவுக்கு போறானாம்"

"சினேகிதன் மாரோடை ரவணுக்கு சயிக்கினில் போக வெளிக் கிட்டிட்டார். எந்தினை கார்.. வெளாறி வரும் வேறு கதை வேண்டாம் போகேலாது என்டு சொல்லு"

ஜயா கட்டிலில் பின்புறமாகச் சார்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டு சுருட்டுப் புகையை இழுத்துவிட ஆரம்பித்து விட்டார்.

இனி அவரோடு பேசுவதில் பயனில்லை என்று அம்மா உணர்ந்து கொண்டு சிறிது நேரம் பொறுத்து அங்கிருந்து எழுந்து போகின்றா.

எனக்குக் குழுறிக் கொண்டு வருகிறது. நண்பர்களுடன் சேர்ந்து வருவதாக நான் அவர்களுக்குச் சொல்லி வைத்திருந்தேன். அவர்கள் முகத்தில் இனி எப்படி முழிப்பது? அவர்கள் என்னைக் கேலியும் கிண்டலும் பண்ணப் போகிறார்கள் என்ன செய்யலாம்? நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன்.

மற்றவர்களை எதிர்த்து நின்று காரியம் சாதிக்க இயலாத பலவீனமானவன், அவர்களின் கருணையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான ஒருவழி தன்னைப் பட்டினி போடுதல். நான் உண்ணாவிரதப் போராட்டம் ஆரம்பித்து விட்டேன்.

மறுநாள் காலை நான் பட்டினி. அம்மாவும் பட்டினி. மதியம் நான் பட்டினி. அம்மாவும் பட்டினி.

காலையில் கடைக்குப் போன ஜயா மதியம் வந்தார். வழுமை போல உணவு உண்டு முடிந்த பின்னர் வெற்றிலை போட்டுக் கொண்டு திரும்பிப் போய்விட்டார். நான் பட்டினி இருப்பது அவருக்குத் தொயிந்திருக்க நியாயமில்லை அவர் அறிந்தால்... குடலைக் கலக்கிக் கொண்டு வருகிறது. மாலை நேரம் கடையைப் பூட்டிக் கொண்டு திடைரென்று ஜயா வீட்டில் வந்து நிற்கிறார். எனக்கு அது வியப்பாக இருக்கிறது. எனக்குள் எழுந்த வியப்ப அடங்குவதற்குள்ளே "தம்பி இஞ்சை வா, படத்துக்கு போகலாம் வெளிக்கிடு" என்கின்றார்.

அம்மாவை அழைத்து "முதல் அவனுக்கு சாப்பாடு குடு நீடியும் சாப்பிடு." சொல்லிக் கொண்டு கால்முகம் கழுவ கிணற்றை நோக்கிப் போகின்றார்.

எனக்கு இப்ப எல்லாமே விளாங்கி விடுகிறது. அம்மா முகம் மலர்ந்து அடுக்களைக்குள் நுழைகிறா. நான் அம்மாவைத் தொடர்ந்து பின்னால் போகின்றேன்.

ஜயா தனது சைக்கினில் என்னை ஏற்றிக் கொண்டு படம் பார்க்க

தியேட்டருக்கு அழைத்துச் செல்கின்றார்.

நான் நேர்த்தியாக உடுத்து வெளியே செல்வதற்குத் தயாராகப் புறப்பட்ட வீட்டுவாசலில் வந்த நிற்கின்றேன். மகனைப் பார்க்கிறேன். அவன் விளையாடுவதற்கு ஓடிப்போய் விட்டான்.

அவனுக்காகத்தான் நான் தாமதித்து காத்திருந்தேன். அல்லது ஒரு மணி நேரத்துக்கு முன்னாக நான் இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போயிருக்கலாம். நெற்றுப்படுக்கைக்குப் போன சமயம் கலாவிடம் அவன் விசாரித்தான். “அம்மா, நானைக்கு வீவு தானே!”

“காலையிலே நேரத்தோடை எழும்பாமல் படுத்துக்கிடக்கலாம் அப்பிடித்தானே!” கன்னத்தில் கிள்ளி அம்மா முத்தமிட்டா.

வேலைக்கு நாட்களில் கலாவுக்குப் பள்ளிக் கூட அவசரம். எனக்கு கந்தோர் அவசரம். காலை உணவு, மத்தியான உணவு சமைத்து முடித்து, கட்டி எடுத்துக் கொண்டு போக வேணும். மகனைக் குளிப்பாட்டி உடுத்து உணவு ஊட்டி கலா தன்னோடு பாடசாரைக்கு அழைத்துக் கொண்டு செல்ல வேண்டும். காலையில் திருப்பள்ளி எழுச்சிபாடி அவனைப் படக்கையில் இருந்த எழுப்புவது கலாவுக்குப்பெரிய வேலை. அவனைக் கடிந்து கட்டாயப்படுத்தி எழுப்ப முடியவில்லை. முதலாம் வகுப்பில் படிக்கும் ஜந்து வயது நிரம்பிய சின்னப்பிள்ளை காலை வேலையில் அவனால் நன்றாகத் தூங்க முடிவதில்லை. வீட்டில் அப்படி ஒரு பரப்படு.

இன்றுகாலையில் நான் இடையிடையே போய்ப்பாத்தேன். பஞ்ச மெத்தையில் சுகமாகப் புரண்டு புரண்டு படுத்துக் கிடந்தான். அவன் உறக்கத்தை குழப்ப நான் விரும்பவில்லை. அவன் படுக்கையில் இருந்து எழும்பி வருகின்ற வரை நான் காத்திருந்தேன்.

எனக்கு மேசையில் உணவு பரிமாறிக் கொண்டு அவனுக்கும் கலா ஊட்டி விட்டா. நான் அறைக்குள் சென்று உடைமாற்றிப் புறப்படுவதற்குள்ளே அவன் இங்கிருந்து மாறிவிட்டான். பொல்லாத சுட்டிப்பயல். வெகு சழியன். சட்டென்று விளங்கிக் கொண்டு விடுவான். இன்றைய தலைமுறையின் அசல் வாரிசு.

எனக்கு நேரம் கடந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. இரண்டு தினாங்களுக்கு முன்னரே நான் திட்டமிட்டிருந்தேன், யாழ்ப்பான நகரம் போய் இன்று அந்த அவசர காரியத்தை முடித்தக் கொண்டு வரவேண்டும். சாதரணமாகப்போய் வர எனக்கு இரண்டு மணிநேரம் போதும்.

“எந்த நாளும் ஆவி போன சாப்பாடு தான் சாப்பிடுகிறோம். வீவு தெண்ணியான்

நாளிலேயாவது சுடச்சுட உயிரோரட சாப்பிடவேணும். தாமதிக்காமல் வாருங்கோ...! நீங்கள் வந்து தான் கோழி வெட்டித்தர வேணும்” கலா வீட்டுக்குள் இருந்து சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

எனக்கு சினம் மூன்கின்றது. “எந்த நேரமும் சாப்பாடு பற்றித்தான் எண்ணமும் கதையும். இப்ப கோழிக்கு என்ன அவசரம்? தம்பி எங்கே.”

“ஏன் அத்தான் கோபிக்கிறியுள்ள?”

கலா வீட்டு வாசலுக்கு உடனே வருகிறா. கலாவுக்கு முகம் சண்டிப்போய்ச்சு.

“எனக்கு நேரம் போகுது.” நான் சிடுசிடுக்கிறேன்.

“பிள்ளை இஞ்சைதானே நின்றவன். அதற்கிடையிலே... விளையாட போய் இருப்பான்... நில்லுங்கோ வாறன்” கலா அடுத்த வீட்டுக்கு ஓடிப்போகிற. போன வேகத்தில் மகனைக் கையில் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு வருகிறா. அவன் தூர வரும்பொழுதே முற்றத்தில் மோட்டார் சைக்கிள் நிற்பதைக் கவனிக்கிறான். வெளியே செல்வதற்கு தயாராகப் புறப்பட்டு நிற்கும் என்னைப் பார்க்கிறான். அவன் சினுங்கி அடம்பிடிக்க ஆரம்பிக்கின்றான்.

“அம்மா... நான்... மாட்டன்... நான் மாட்டன்...”

“அப்பாவோடை போட்டு வாடி எங்கடை செல்லமெல்லே!”

“நான் போகேல்லை”

“ஏன் போகேல்லை?”

“முன்னர் என்றால் நான் வெளியே செல்லச் சைக்கிள் எடுத்தால், மோட்டார் சைக்கிள் எடுத்தால் போதும் ஓடி வந்து தொகுத்திக் கொள்ளுவான். கலா தடுத்தாலும் கேட்க மாட்டான். அவன் என்னோடு வெளியே சென்று வந்தால் அம்மாவுக்கு கதைகதையாகச் சொல்லுவான்.

“அம்மா, துவக்கு வைச்சுக்கொண்டு சென்றியிலே நிற்கிற அங்கின் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தவர்” என்பான். இன்னொருநாள் “அங்கின் கை ஆட்டி பாய் சொன்னவர்” என்பான். பிறகொரு நாள் “சொக்கிலே கிள்ளிச் சிரிச்சவர்” என்பான்.

இப்ப அப்படி எல்லாம் சொல்வதை நிறுத்திக் கொண்டு விட்டான். என்னோடு வருவதில் அவனுக்கு இப்ப கொஞ்சமும் ஆர்வம் இல்லை.

“செல்லம் கூடப்போய் விட்டு வாங்கோ” கலா கெஞ்சுக்கிறா.

“எனக்கு சலிப்படிக்குது அம்மா. அப்பா தான் போற இடமெல்லாம் என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு திரியிறிரார். என்னை விளையாட விடுவே.”

“செல்லத்துக்கு என்ன வாங்கித்தாறது. சொல்லுங்கோ!” மகனை

அமைத்து தலையில் தடவுகிறேன்.

“எனக்கு ஒண்டும் வேண்டாம், நான் வரயில்லை.”

“கேக்”

“வேண்டாம்”

“கட்டு”

“வேண்டாம்”

“முந்திரி”

“வேண்டாம்”

“அப்பிள்”

“வேண்டாம்”

அண்மையில் அவன் ரீவி விரும்பிப் பார்ப்பது என நினைவுக்கு வருகிறது. என்னிடம் வந்து அப்பா “நான் தான் கங்குலி, நான் தான் ஜெயவர்த்தன... ஜெயகூரியா...” என இடையிடையே சொல்லிக் கொண்டு இருப்பான். கிறிக்கெட்டை வைத்து அவனை வழிக்கு கொண்டு வர என்னுகிறேன்.

“அப்பா ஒரு விளையாட்டுச் சாமான் வாங்கித் தருவேன்.”

“என்ன வாங்கித் தருவியள்?” ஆர்வமாக் கேட்கிறான்.

“கிறிக்கெட்ட போலும், பற்றும்”

“உண்மையாவா?” அவன் விழிகள் ஆவலுடன் அகல விரிகின்றன. அந்த விழிகள் அவன் இப்ப என்னுடன் வருவதற்கு சம்மதம் என்பதைச் சொல்லுகின்றன.

கலா அவனை உள்ளே அழைத்துச் சென்று உடுப்பு மாற்றி காலுக்கு சப்பாத்துப்போட்டு தலைக்கு தொப்பி அணிந்து அழைத்து வருகின்றா.

நான் சென்று மோட்டர் சைக்கிளை எடுத்து அதன் மீது ஏறி அமர்ந்து கொள்ளுகிறேன். கலா போய் வெளிக்கேற்றை திறந்து வைத்து விட்டு திரும்பி வந்து மகனைத்தூக்கி எனக்கு முன் மோட்டார் வைக்கினில் இருத்து கின்றா.

நான் மோட்டார் சைக்கிளில் மகனுடன் புறப்பட்டுப் போகின்றேன்.

ஜீவந்தி - இதழ் - 1

எனது இலக்கியங்களில் வெறும் கற்பனை மனிதர்களைப் பாத்தி ரங்களாக உருவாக்கி நான் நடமாட விடுவதில்லை. இந்தச் சமுதாய மக்கள் மத்தியில் அவர்களுள் ஒருவனாக நான் வாழ்ந்து கொண் திருப்பவன். எந்தக் காலத்திலும்,

எத்தகைய கூழ்நிலையிலும், மக்களை விட்டுத் தூரவிலகி ஓடிப்போகாத ஒருவன். ஆரம்பகாலம் முதல் இன்றுவரை நான் வரிந்து கொண்ட கொள்கையில் இருந்து தளப்பமில்லாது இருந்து வருபவன். அதனால் இந்தச் சமுதாயத்தில் இருக்கும் யதார்த்தமான பிரச்சினைகளே எனது இலக்கியங்களாகப் பிறக்கின்றன. இந்த மனிதர்கள் தான் எனது கதாமாந்தர்கள். இவர்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டங்களை மிகுந்த அக்கறையுடன் அவதானித்து வருகின்றேன். எனது பார்வை ஏழைகள், வஞ்சிக்கப்படுகிறவர்கள், ஆதரவற்றவர்கள், ஒடுக்கப்படுகிறவர்கள், ஏமாற்றப்படுகிறவர்கள், நலிந்தவர்கள் என்போர் பக்கமே எப்பொழுதும் இருந்து வருகின்றது. இந்த மக்களின் அவஸ்களை எல்லோரும் அறியும் வண்ணம் சுட்டிக்காட்டி வெளியே கொண்டு வருவதை நேர்க்கமாகக் கொண்டு எழுதும்போது, இவர்களிடையே வாழும் “போலிகள்” பற்றியும் எழுத வேண்டி நேர்ந்து விடுகிறது. வேறுசிலர் இன்னொருவகையில் முன்னர் குறிப்பிட்ட சமூகக் கொடுமைகள் எதுவும் இன்றில்லையென மூடிமறைக்கப் பார்க்கின்றார்கள். இவைகள் யாவையும் கருத்திற் கொண்டு, நலிந்து துன்பப்படும் எமது மக்கள் தமது பிரச்சினைகளைத் தெள்ளத் தெளிவாக விளங்கிக் கொண்டு அவற்றில் இருந்து விடுபடுவதற்குரிய உணர்வு பூர்வமான பிரக்களுடைய அவர்களுக் கூட்ட வேண்டும் என்பது எனது எழுத்தின் குறிக்கோள்.